

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE MULTI-MILLION-COPY BESTSELLING AUTHOR

Shari Lapena

WHAT HAVE YOU DONE?

Nothing ever happens here ...
Until it does.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

Yazar Hakkında

Shari Lapena, gerilim romanlarının uluslararası çok satan yazarıdır *Komşu Çift, Evde Bir Yabancı, İstenmeyen Bir Misafir, Tanıdığımız Biri, Onun Sonu, Mutlu Bir Aile Değil ve Buradaki Herkes Yalan* söylüyor adlı kitapları *Sunday Times* ve *New York Times*'in en çok satanlar listesine girmiştir. Kitapları dünya çapında kırk bölgede satılmıştır. Toronto'da yaşamaktadır.

Facebook: ShariLapena

Twitter: @sharilapena

Instagram: sharilapena

Shari Lapena tarafından da

YANDAKI ÇİFT EVDE BİR
YABANCI
İSTENMEYEN BİR MİSAFİR,
SONUNU BİLDİĞİMİZ BİRİ.
MUTLU BİR AİLE DEĞİL
BURADAKİ HERKES YALAN
SÖYLÜYOR

Shari Lapena

NE YAPTINIZ?

Okuyucularıma, teşekkürlerimle

Fairhill, Vermont'ta HIÇBİR ŞEY OLMAZ. Burası küçük bir kasaba, etrafı tarım arazileriyle çevrili, uzakta Yeşil Dağlar var. Mısır tarlaları ve saman. Kapalı köprüler ve hayalet hikayeleri. Yürüyüş ve saman gezintileri. Gece geç saatlerde mezarlıkta, mezar taşlarına yaslanarak içki içmek. Gençler için yapacak pek bir şey yok. Ehliyetlerini aldıktan sonra ailelerinin kamyonlarıyla dolaşmak. Şanslılarsa sevişirler. Okul, spor, ev işleri ve yarı-zamanlı işler ...

Küçük Fairhill, Vermont'ta hiçbir şey olmaz. Ta ki olana kadar.

BİRİNCİ BÖLÜM

ERKEN CUMA SABAHİ, Roy Ressler büyük traktörünü tarlalarını çevreleyen çakıllı yolda sürerken aklı kızının yaklaşan düğün. Ellen'in ne kadar güzel bir gelin olduğunu düşünüyor. olacak. Ekim ayının sonuna yaklaşıyoruz; hava berrak, ağaçlar rengarenk ve sabahın erken saatlerindeki çiylar yerde parıldıyor. Dünyada her şey yolunda.

Önünde, sağında, tarlalarından birinin üzerinde parlak mavi gökyüzüne karşı daireler çizen karanlık figürlere bakıyor. Süzölüşleri, hava akımlarını kullanışları bir an için dikkatini çekiyor. Hindi akbabaları. Yarım düzineden fazla var. Bir şey bulmuş olmalılar. Yolda ilerlemeye devam ediyor. Köpeği - çoban köpeği, siyah Labrador ve belki de başka bir şey karışımı - traktörden uzak durarak yanında koşturuyor. Durup havayı kokluyor.

Kuşlar yolun ilerisindeki tarlalarından birinin üzerinde toplanıyorlar. Yaklaştıkça kendini onları izlerken bulur. Akbabaların bulunduğu tarlanın açık kapısına yaklaşır.

Dönüyor. Büyük bir şey olmalı, belki bir geyik. Leşi temizleyecekler; geriye hiçbir şey kalmayacak. Doğa işini yapıyor.

Ama bir şey onu durdurur. Traktörü bir süreliğine kapattı.

Bir an yolun kenarında, açık kapının yanında durup tarlayı tarıyor. İşte o zaman kuşlardan bazılarının çoktan yere konmuş olduğunu fark eder, uç ya da dört tanesi zıplamakta ve birbirleriyle didişmektedir.

Bir şey. Bir çeşit leş. Buradan ne olduğunu göremiyor ama açık renkli bir şeye dair bir şeyler yakalıyor.

Köpeği sorgulayarak ona bakar. Roy traktörü tekrar çalıştırır ve bir göz atmak için açık samanlığa doğru ilerler. Akbabalar

yaklaştığında henüz uçup gitmiyorlar; ziyafetlerini koruyorlar.

Yırtıcı olmadıkları için ona biliyor ve

Sadece ölülerle besleniyorlar. Şimdi merak ediyor ve traktörü onlara doğru sürmeye devam ediyor, uçup gitmelerini umuyor. Büyük ve günah kadar çirkinler. Siyahımsı kahverengi tüyler ve tüysüz, kırmızımsı yüzler - onlar

Bu şekilde yaratılmışlardır çünkü leşle beslenirler, yüzlerini ölü ve çürümüş ete sokarlar. Onların işi bu - temizlik ekibi. Doğanın tamamı güzel değildir, Roy bunu yeterince iyi bilir, ama her parçasının bir amacı vardır.

Tarladaki büyüme, üzerine tünedikleri şeyin ne olduğunu gizliyor. Kuşlar ciyaklıyor, kanatlarını açıyor ve o yaklaştıkça daha da büyük görünüyorlar; biri aniden gürültülü bir kanat çırpışıyla uçup gidiyor ama iki tanesi kaldı. Biri ona kötü niyetle bakıyor, yüzü kanlar içinde, ama diğeri beslenmekle meşgul, başı aşağıda, eti parçalıyor. Köpek traktöre yaklaşıyor.

Roy onlara otuz metre kadar yaklaştığında, son ikisi gürültülü bir kanat sesiyle hızla havalanır. Hala neyle beslendiklerini tam olarak göremiyor. Traktörü yaklaştırmaya devam ediyor. tarlada çarpışıyor, vücudu da onunla birlikte hareket ediyor. O ve şimdi görüyor. Traktörü kapatır ve ani bir sessizlik olur. Bu sessizlik onun şokunun altını çizer. Sonuçta bir geyik değildi.

Bu bir kız. Çıplak ve sırt üstü yatıyor. Karnı kuşlar tarafından . Gözleri oyulmuş olsa bile

Akbabalar onu tanıdığını sanıyor. Kusuyor, başını çeviriyor.

Roy tulumunun cebini karıştırır. Elleri titriyor ve neredeyse cep telefonunu elinden düşürüyordu. Kendisi gönüllü bir itfaiyecidir ve çok korkunç şeyler görmüştür ama daha önce hiç Bunun gibi bir şey.

Ve sonra orada, traktörünün üstünde kalıyor, onu koruyor, onu o lanet kuşlardan koruyor, küfrediyor, bağırıyor ve yardım gelene kadar tepelerinde süzülürken kollarını onlara sallıyor.

Paula Acosta alarmının çaldığını duyuyor ve yataktan kalkıyor. Saat 7:30. Cuma sabahı. Kocası Martin ondan önce kalkmış.

Erken kalkar. Hanover, New Hampshire'daki Dartmouth College'da öğretmenlik yapıyor, arabayla neredeyse yirmi dakika sürüyor. İngilizce öğretmenliği yaptığı Fairhill Lisesi'ne gitmesi ise beş dakikadan az sürüyor.

Her yıl daha da zorlaştığına yemin ediyor. COVID her şeyi daha da kötüleştirmiş gibi görünüyor - özellikle de dokuzuncu sınıf öğrencileri için. Çocukların becerileri her zamankinden daha geride, ekranlara ve teknolojiye bağımlılıkları ya da bağımlılıkları daha da kötü. Sosyal becerileri daha fazla görünüyor pandemi öncesine göre daha az ve dikkat süreleri bir zamanlar olduğundan çok daha az. Yoksa sadece o mu? O öyle düşünmüyor - tüm öğretmenler bunu görüyor. Bazen başka bir şey yapıp yapamayacağını merak ediyor.

Kızı Taylor da o dokuzuncu sınıf öğrencilerinden biri. Paula, çocuklar için aileleriyle aynı okula gitmenin zor olduğunu biliyor. Öğretin. Asla itiraf etmese Taylor'ın bazen bunu utanç verici bulduğundan şüpheleniyor. Çocukların arkalarından Paula hakkında - tüm öğretmenler hakkında- neler söylediklerini duyuyor olmalı. İşte bu Küçük bir toplulukta olmanın getirdiği sorun; kızının farklı bir liseye gitme seçeneği yok. Taşradaki çocukların hepsi Fairhill Lisesi'ne otobüsle getirilmiş. En azından müdür değil - lisede üç çocuğu var ve bunun onlar için kolay olmadığını biliyor. İyi kalpli olarak algılanmamak için rol ya da özel muamele görüyorlar. Üçü de asi ve kız en kötüsü. Müdür Kelly için üzülüyor, gerçekten.

Mutfağa girer. Kızı masada oturmuş bir kase mısır gevreği yiyor, başı öne eğik, telefonunda geziniyor. Paula'nın Taylor'ı telefonuna yapışmış halde görmekten duyduğu rahatsızlık her zaman endişeyle . Kızının sosyal medyada vakit geçirmesinden hoşlanmıyor.

Medya. Sınırlar koymaya çalıştılar ama dikkatli olmak zorundaydılar. Bu konuda. Paula okudu ve kendi gözleriyle gördü - sosyal medyanın kızlara ne yaptığını biliyor. İmkansız karşılaştırmalarla öz saygılarını nasıl yok ettiğini. Düşüncelerini, beklentilerini, önceliklerini nasıl çarpıttığını. Bir ünite hazırlıyor İngilizce derslerinde medya mücadelesine çalışıyor, ancak Pandora'nın kutusunun kapağını çok geç kapatıyor gibi geliyor. Dünyanın tüm kötülükleri zaten onların görmesi ve katılması için dışarıda, bir parmak dokunuşuyla. Burada bile sessiz, dost canlısı küçük

Vermont kırsalındaki bir kasabada. Bazı çocukların ondan hoşlanmamasının nedenlerinden biri de bu - onlara cihazlarını bırakmalarını, kitap okumalarını, birbirleriyle konuşmalarını söylüyor ve bunu duymak istemiyorlar. Artı, o sert bir işaretleyici ve onlardan gerçekten çalışmalarını bekliyor. Hâlâ standartları var.

Eğilir ve kızını pürüzsüz kahverengi saçlarının üstünden öper, telefon ekranına bir göz atmaya çalışır, ancak Taylor hemen eliyle kapatır. Paula arkasını döner ve kocasının kendisi için hazırlayıp sıcak bıraktığı kahveye doğru yönelir. "Babamı uğurladın mı?" diye sorar.

"Evet.

"Bugün okuldan sonra bir işin var mı? Paula rahat görünmeye çalışır. Çok meraklı olmak istemez - kızı da öyle Hassas bir yaş - ama Taylor'ın bu yıl kolayca uyum sağlayamayacağından endişeleniyor. Elbette ilkokuldan arkadaşları hâlâ var - onunla aynı liseye taşındılar. Ama bu hepsi için yeni bir başlangıç ve her şey değişiyor.

Paula'nın bu yıl özellikle asi dokuzuncu sınıflardan oluşan bir sınıfı var - Taylor onların arasında değil, yönetici bunu anlıyor - ama çoğunlukla üst sınıflarla ilgileniyor, onları üniversiteye hazırlıyor. Yine de çocukların nasıl konuştuğunu biliyor.

"Hayır," diye mırıldanıyor kızı.

"Belki de bir kulübe katılmalısın?" diye öneriyor annesi nazikçe. Bir cevap alamaz.

İKİNCİ BÖLÜM

ROY görev yerini terk etmedi. Çabucak varırlar. Polis aracının çakıllı yolda hızla ilerlediğini görür ve traktörünün üstünden el sallar. Araç yolun kenarında durur. Üniformalı iki adam araçtan iner ve tarlada hızla yürüyerek ona doğru gelir. Fairhill'deki polis şefini aramıştı, Mike Hall. Yanında Memur Chris Shepherd vardı. Birlikte kasabanın tüm polis gücünü oluşturmaktadırlar. Roy yaklaşımlarını izler. Onlar yaklaştıkça köpek memurlara doğru koşmaya başlar, ancak Roy onu geri çağırır ve oturmasını sağlar. Onlar büyük traktörün yanına gel.

Hall ona bakar ve 'Roy' der ve memuruyla birlikte ölü kıza yaklaşırlar. İki adam durur ve cesetten birkaç metre uzakta durup derin bir ciddiyetle ona bakarlar. Roy tırmanır traktörden inip onlara katılıyor.

"Tanrım," diyor Hall, elini yüzünün alt yarısına sürterek. Shepherd bir şey söylemez, sadece bakar. Roy ona bakar, kusacakmış gibi görüldüğünü düşünüyor.

Hall, "Bu Brewer'ın kızı." dedi.

Roy, "Onu etmeliyiz," demeyi başarır. Sesi düzensizdir ve boğazını temizler.

"Hayır, hiçbir şeye dokunmuyoruz," diyor Hall.

"Kuşları gördüm," diyor Roy.

Hall başını sallar. Shepherd'dan daha yaşlıdır ve duygularını daha iyi saklayabilmektedir ama Roy Mike Hall'u iyi tanır ve belli ki sarsılmıştır.

Hall, 'En iyisi daha fazla yaklaşmamak,' diyor, 've köpeği geride tutmak. Olay yerini kirletmek istemeyiz.

Sessizce dururlar. Roy ilk kez ölü kızın boğazının etrafındaki koyu mor çürük çizgisini fark eder. Dikkatini

Çünkü onun yüzüne bakmaya dayanamıyor ve çıplak vücuduna bakmak uygunsuz, yere karşı o kadar solgun ki. Shepherd'ın arkasını dönmüŒ, sanki kendini toparlamaya çalıŒıyormuŒ gibi ağızından derin nefesler alıyordu. Roy ve Hall, bir Œey olmamıŒ gibi davranıyor. Fark ettim. Genç adamı rahat bırakırlar. Roy ağlamak istediğini fark eder ama buna izin vermez. Ta ki daha sonra, yalnız kaldığında ya da belki karısına anlatana kadar. Evlenmek üzere olan kızını düşünür. Bu genç kız asla o koridorda yürüyemeyecek. Bu ona ailesini ve kaybettiklerini düşündürür. Hall, "BoğulmuŒ," diyor.

Sesi Shepherd'ın dikkatini çeker. dikkatini geri çekti. Artık yüzleşmeye hazır görünüyor.

Ama bu sözler Roy'un diken diken eder. Buralarda hiç kimsenin öldürüldüğünü hatırlamıyor. Burası güvenli bir yer. İnsanlar geceleri yalnız dolaşır. Burada hiçbir Œey olmaz.

" neyle? Kıyafetleri nerede? Shepherd sorar, sözleri artık daha canlıdır.

Bu doğru. Tarlada çıplak yatıyor ve ne giysilerinden ne de boğulmuŒ olabileceğine dair bir iz var.

Hall başını sallar. "Bir çeŒit bağ kullandı. Bu yapılmadı "Elle. Kafasını kaldırıp cesetten uzaklaŒarak her yönden inceledikten sonra Roy'a bakar. "Gelirken yukarıda herhangi bir iz fark ettin mi?

Roy başını sallar. "Hayır." Arkasına bakar ve sadece traktörünün tarlada bıraktığı izleri görür.

Hall onun bakışlarını takip eder. Onların geçtiğine dair de iz yok; bitki örtüsü tekrar ortaya çıkmıŒ ve onu yutmuŒ. Hall, "Biri onu buraya taşımıŒ olmalı," diyor. Bir an sessiz kalır. "Sen bakmasaydın onu asla bulamayabilirdik Roy.

Bu Roy'u daha iyi hissettirmiyor.

Hall telefonuna uzandı. "Vermont Eyalet Polisi'ni arasam iyi olacak - Büyük Suçlar Birimi'nden insanları buraya getirecekler.

Sabahın erken saatleri, çiğ hala çimlerin üzerinde parılıyor. Tarlalar güzel, hepsi kare Œeklinde düzenlenmiŒ, çit çizgileri boyunca ağaçlar var. Burada ne yaptığımdan emin değilim ama merak ediyorum. Kot tulum giymiŒ bir çiftçinin eski kırmızı traktöründen inişini ve iki çiftçiye katılışını izliyorum.

diğer adamlar yerde. Polis üniforması giyiyorlar. Onları tanıdım - polis şefi Mike Hall ve memur

Shepherd, okulda alkollü araç kullanmanın tehlikeleri hakkında konuşmalar yapan kişi. Burada ne yaptıklarını, neye merak ediyorum. Köpek bir şey için heyecanlanıyor ama çiftçi onu engelliyor.

Bu alanda bir şey var ve ne olduğunu bilmek istiyorum. Yaklaşıyorum. Onların üstündeyim, aşağıya bakıyorum. Ne olduklarını görüyorum. ve hiç anlamıyorum. Yerdeki kız

Çıplaktı ve ben onun adına utanıyordum, bu üç adam ona bakıyordu ve üzerinde bir dikiş bile yoktu. Karnının yırtılmış olduğunu ve bağırsaklarının parıldayarak dışarı döküldüğünü fark ediyorum. Acı , çünkü açıkça ölmüştü. Eskiden gözlerinin olduğu yeri görüyorum ve tiksinti ile acımanın sessiz bir karışımını hissediyorum. Ama daha da yaklaştım, çünkü sakatlanmasına rağmen yüzünü kesinlikle tanıyorum.

Benim.

Ama ölü ve kirletilmiş bir ben. Bu adamların hepsi çok endişeli görünüyor.

Bu çok garip bir rüya. Şimdi uyanmak istiyorum.

Riley tekrar dener ve Diana'ya bir mesaj daha gönderir. Orada mısın? Genellikle dersler başlamadan önce okul kafeteryasında buluşmaya çalışırlar. Geç kalmış olmalı, ama Diana'nın bir mesajı görmezden gelmesi gibi bir şey değil - bir arkadaşını kırmaktan çok endişelenirdi. Diana kimsenin duygularını incitmekten hoşlanmaz. Aslında o bir melek.

Riley kafeteryadan çıkar ve birinci kattaki kızlar tuvaletine gider. Aynada kendini kontrol eder. Yeterince iyiydi. Annesi ona güzel olduğunu söyler ama Riley'nin bu konuda hiçbir fikri yoktur. Annesinin standartları oldukça düşük. Nasıl bir şey olduğunu bilmiyor bu günlerde. Riley, annesinin kaşlarını profesyonel olarak yaptırmayı kabul etmesi için dişiyle tırnağıyla mücadele etmek zorunda kaldı ama buna kesinlikle değdi. İyi bir cilde, saçlara ve mükemmel dişlere sahip olduğu için şanslı ama

Güzel mi? O öyle düşünmüyor, en iyi günlerinde bile.

Diana gibi güzel değil. Annesi diyor ki, *siz genç kızların hepsi çok güzel, sadece çok geç olana kadar farkına varmayacaksınız.* Annesi de ona beynine odaklanmasını söyler, bu da Riley'yi kızdırır çünkü

Notları pek değil gibi. Ama ne olduğunu bilmek zor
Güzel. Neyin çirkin olduğunu bilmek zor değil. Herkes çirkinlik konusunda
hemfikirdir. Eğer lisede çirkinsen, saklanacak yerin yoktur. Tanrıya şükür
çirkin değil.

Cep telefonunu tekrar kontrol eder ama Diana'dan mesaj yoktur.
Telefonunu cebine koyar ve ilk dersi olan İngilizce'ye doğru yola çıkar.
Diana geç kalırsa Bayan Acosta hiç mutlu olmayacaktır.

Riley kendisine ayrılan yere oturduktan sonra arkasında oturan
arkadaşı Evan'a el sallayıp gülümsüyor. Sınıf hızla şu seslerle dolar
Telaş, sandalyelerin sürtünmesi, sırt çantalarının yere çarpması ve
çocukların konuşması. Bayan Acosta gelir, onlara gülümser ve her
zaman yaptığı gibi parlak, neşeli bir sesle "Günaydın" der.

Öğretmen sınıfa bakıyor ve yoklama yaparken her bir öğrenciyi tek tek
not ediyor. Bayan Acosta iyi bir öğretmendir ve Riley ona saygı duyar.
Tüm iyi öğrenciler saygı duyuyor. Ona karşı çıkan çocuklar sadece
tembellik etmelerine izin verecek bir öğretmen istiyorlar. Riley bunu
istemiyor.

ediyor; öğrenmek istiyor. Bir beyni var ve onu kullanmak istiyor. Tekrar
arkasına, arka köşedeki Evan'a bakar. Diana
hâlâ gelmedi. Riley hasta olup olmadığını merak ediyor. Dün iyiydi. Ama
hasta bile olsa Diana mesajlarına cevap verirdi, diye düşünüyor
tedirginlikle.

Bayan Acosta gözlüklerinin üzerinden Diana'nın orta sıradaki boş
koltuğuna bakar. Odanın etrafına göz gezdirir. "Bu sabah Diana'yı gören
oldu mu?

"Hayır, hanımefendi," diyor Riley. Birkaç kişi daha başını sallar.

Öğretmen kağıda bir işaret koyar ve sonra bir kenara bırakır.
Ama başlamadan önce açık olan sınıf kapısına bir tıklama olur ve müdür
Bay Kelly orada durmaktadır ve sanki bir şok geçirmiş gibi tuhaf
görünmektedir. Riley de oturduğu yerden
üniformalı bir polis memuru koridorda duruyordu ve
bir telaş. Bay Kelly, Bayan Acosta'ya dışarı çıkıp ona katılmasını işaret ediyor.
Onlar. Riley tekrar Evan'a bakar ve Evan ona sorgulayıcı bir bakış atar.
Koridorda neler olup bittiğine bakmak için döner ama birden kapı
dışarıdan çekilerek kapatılır. Bir saniye boyunca tam bir sessizlik olur,
Sonra insanlar konuşmaya başlar. *oluyor? Dışarıda polis gördünüz
mü?*

Riley'nin midesi alt üst oldu. Birden bunun Diana'yla ilgili olmasından korktu. Diana dün gecedan beri ona cevap vermemişti. Erkek arkadaşı Cameron'ı görmeye beri.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

BRENDA BREWER geceleri Windsor'daki hastanede hemşire olarak çalışıyor, Vermont. Fairhill'de hastane yok, çok küçük. Çoğu zaman işe gidip gelmek için otuz beş dakikalık yolu dert etmiyor. Herkesin herkesi tanıdığı Fairhill'de yaşamayı seviyor.

Bir bakkal, bir yem dükkanı, bir Home Depot, çok sayıda mağazanın bulunduğu bir ana cadde, bazı restoranlar ve bir sinema salonu var. Küçük bir park, birkaç kilise, bir hokey sahası ve bir kütüphane var. Çiftlik çocukları kasabadaki okullara otobüsle taşınıyor. Burayı seviyor; bu onun için yeterli. Ama kızı için yeterli olduğunu düşünmüyor. Diana için daha fazlasını istiyor.

Brenda genellikle Diana'yı görmek için zamanında evde olur. Okul. Şimdi kızı büyüdüğü için Brenda kısa süre önce gündüz vardiyasından daha kolay ve daha az yoğun olan gece vardiyasına geçti. Diana'nın babası altı yıl önce, Diana on bir yaşındayken onu terk ettiğinden beri bekar bir anne. Arada bir çek gönderiyor - olması gerektiği değil, ama gerçekten borçlu olduğu şey için peşine düşmemesine yetecek kadar. Lee'nin artık yeni bir ailesi var, genç bir karısı ve ikiz oğulları var, tüm zamanını ve parasının çoğunu emiyor gibi görünüyorlar. Ne bekliyordu ki? Onu nadiren gördüğü zamanlarda, birlikte oldukları zamanlara kıyasla daha az mutlu ve daha stresli görünmektedir. Onun pişmanlık duyduğunu düşünüyor. Haklı.

Brenda yine de oldukça mutlu. Bekar olmak ona uyuyor. Özellikle de Diana büyüdüğü ve ebeveynlik kadar zaman ve enerji gerektirmediği için. Kocasından terk edilmeyi atlatmıştır ve ona ve onun pisliğine bakmak zorunda kalmamak hoşuna gitmektedir. Diana Diana'nın geldiği noktayla gurur duyuyor. Kızı güçlü, akıllı ve nazik. Bunlar önemli şeyler. O güzel ve

popülerdir, ancak Brenda hiçbir zaman buna fazla kapılmamıştır. Kızının da öyle. Akli başında.

omuzlar. Dünyada iyi şeyler yapmak istiyor. Brenda bir süredir Şanslı - bazı ebeveynler çocuklarıyla mücadele eder, ama o hiç etmedi. O ve Diana iyi anlaşıyorlar. Diana yumuşak başlı ve yardımseverdir. Ona hiç sorun çıkarmadı, ama Brenda bunun değişip değişmeyeceğini merak ediyor.

Değişim.

Hastaneden eve dönerken Diana'yı düşünüyor, bildiği güzergâhta tarlaların ve çiftliklerin yanından geçiyor. Düşünceleri Kaçınılmaz olarak Diana'nın görüştüğü çocuk Cameron'a dönüyor. Kızı onu yıllardır tanıyor; uzun zamandır arkadaşlar. O hep oradaydı, arka plandaydı. Ancak bu sonbaharda bir çift oldular. Birdenbire çok yoğun bir hale gelmiş gibi görünüyor. Bu durum Brenda'yı şaşırttı, hatta biraz tedirgin etti. Cameron'ı yeterince seviyor ama kızının yerleşmesini istemiyor. Cameron'ın akıllı olduğunu düşünmüyor.

kızı için yeterince iyi, yeterince hırslı, yeterince iyi. Diana'nın da kendisi gibi lise aşkıyla birlikte olmasını istemiyor. Dışarıda Fairhill'in ötesinde kocaman bir dünya var,

Vermont. Ancak bu noktada ne kadar az konuşulursa o kadar iyi. Var olmayan bir sorunu yaratmaya çalışacak biri değil. Diana gelecek yıl üniversiteye gidecek - bu da her şeye bir son verecek.

Brenda bu sabah geç kaldı, çünkü bir personel kapatmak için daha uzun kaldı, bu yüzden kendi sokağına döndüğünde saat neredeyse dokuzdu.

Hemşireliği seviyor ama zor bir iş ve şimdi ayakları ve sırtı ağrıyor ve sadece yatağını istiyor. Evde olmadığı için pişman.

Diana'yı okula uğurlamak için bu sabah vakit bulamadılar ama sonra görüşecekler.

Evinin önündeki sokağa park etmiş polis aracını fark ettiğinde yorgunluğu uçup gider. Üniformalı bir polis memuru dönüp ön basamaktan onu izlerken Brenda arabayı garaj yoluna çeker. Onu tanır - bu polis şefidir, Mike Hall. Birden kalbinin çarptığını hisseder ve arabayı kapatırken elleri titremeye başlar. Ani korkusuna teslim olmamaya çalışır. Bu adam ne?

burada ne yapıyor? Diana'yla bir ilgisi olamaz. Diana okulda.

Arabadan iner ve kendisine doğru yürüyen polis şefine bakar.

Nazikçe "Bayan Brewer?" dedi.

"Evet," başarıyor. "Sorun ne?" "İçeri girip konuşabilir miyiz?" diye sorar.

Adamın yüzündeki ifadeden hoşlanmıyor. Merkezinin çöktüğünü hissediyor, bir zayıflık onu yıkıyor. "Ne oldu?"

"İçeri gelin lütfen," diyor koluna girerek.

Kendisinin ön kapıya götürülmesine izin veriyor ve kapıyı kararsız elleriyle açıyor. Ona duymak istemeyeceği bir şey söyleyecektir. Kendini hazırlamalıdır. Ama hazırlamak değil, onu göndermek istiyor. Burada olduğu için ona kızgın.

Ve sonra bir şekilde oturma odasında oturuyorlar ve adam ona kızının öldüğünü söylüyor. Onun güzel, mükemmel, tek kızı. Her şey çok uzakta ve yankılı, sanki ona doğru konuşuyormuş gibi. başka bir odadan, ama yüzünün odakta gidip geldiğini görebiliyor ve endişeli görünüyor. Buraya gelip böyle saçma sapan şeyler söylediğine göre endişeli olmalı.

"Hayır," diyor kararlı bir şekilde. 'Diana okulda. Bence gitmelisin.

Ayağa kalkıyor ve kapıyı göstermek için hamle yapıyor ama bacakları tutmuyor. Adam onu tam zamanında yakalıyor ve kanepeye geri yatırıyor.

"Çok üzgünüm," der, sesi kırılarak. Kadın feryat etmeye başlar.

Cameron'ın Cuma günü ilk dersi boş. Uyuyor, sonra kalkıp duş alıyor ve kot pantolon, tişört ve kapüşonlu sweatshirt giyiyor. Sonra kahvaltı için aşağı iner. Anne ve babası çoktan işe gitmiştir.

Evin kendisine ait olmasını seviyor. Eski bir ev.

ön verandası ve gıcırdayan döşemeleri olan bir ev. Kendine biraz mısır gevreği koyar, buzdolabından sütü alır ve

Mutfak masasına oturup cep telefonunu kontrol etmek üzereyken kapı çalınır. Gerilir ve kapıya bakar. Sütü masaya bırakır. Kapı çalınır tekrar, bu sefer daha yüksek sesle.

Koridorda yürür ve ön kapıyı açar. Ön verandada Vermont Eyalet Polisi'nin ten rengi ve zeytin rengi üniformalarını giymiş iki memur, güçlü görünümlü bir kadın ve daha genç, uzun boylu bir adam vardır. Onları tanımıyor - buralardan değiller. O hemen bir korku dalgası hisseder.

"Evet?" der.

"Cameron Farrell?" diyor kadın memur. "Evet, benim.

"Ailen evde mi?" diye soruyor.

"Hayır, işte. İki memurun birbirlerine baktıklarını görür.

Kendisini ve ortağını tanıtır ama isimler adamın kafasından geçiyor.

"İçeri girebilir miyiz?"

"Neden? Bu neyle ilgili?"

Cevap vermediklerinde, onlara içeri girmelerini işaret ediyor. Sağ taraftaki oturma odasına girerler. Eski moda bir oda, biraz eskimiş mobilyalar ve ailesinin zamanla edindiği bazı antikalar var.

Yıllar boyunca. O oturmadığı için onlar . Kollarını gergin bir şekilde göğsünün önünde kavuşturuyor ve onların konuşmasını bekliyor.

"Diana Brewer adında bir kız tanıyor musun?"

"Evet. Kız arkadaşım.

"Belki de otursanız iyi olur," diye öneriyor kadın memur.

Cameron ağır bir şekilde koltuğa yığılır. Artık konuşmuyor.

"Çok üzgünüm ama korkarım Diana öldü," diyor nazikçe, onu yakından izleyerek.

"Ne?" dedi.

"Cesedi kısa bir süre önce buradan çok uzakta olmayan bir çiftçinin tarlasında bulundu.

Kanın kulaklarına çarptığını duyabiliyor. Başını iki yana sallar. "Bu imkansız. Az önce onu gördüm-" Aniden durur.

"Onu en son ne zaman gördünüz?" diye

soruyor memur. Adam yutkunuyor. "Dün gece.

"Dün gece saat kaçta?" diye soruyor.

"Tam olarak bilmiyorum. Düşünmem gerek.'

Daha fazlasını söylemesini bekler ama adam korkmuştur. "Ona ne oldu?" diye sorar, sesi kararsızdır.

Memur onun sorusunu duymazdan gelir ve "Dün gece onu nerede gördünüz?" sorar.

Cameron cevap verirken gözleri doluyor. "Onu babamın kamyonetiyle aldım. Etrafta dolaştık,' diye boğazını temizliyor,' Dışarı.' İki memura endişeyle bakıyor. "Sonra onu evine bıraktım ve eve geldim - muhtemelen saat on biri biraz geçiyordu.

Kadın memur ona başıyla karşılık veriyor. Nazikçe, 'Kaybınız için çok üzgünüm' diyor. Sonra da ekliyor: 'Aşağıya inmenizi istiyoruz. Bizimle konuşmak için karakola gelin, eğer olmazsa.

"Tamam," diyor. Vücudu titremeye başlıyor. 'Aileni araman gerek' diyor.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

PAULA ACOSTA bunu tam olarak . Diana Brewer öldü mü? Sınıfının önündeki koridorda duran tanıdık polis memuruna bakar. "Ne?" diye sorar.

Polis memuru Chris Shepherd, 'Cesedi kısa bir süre önce kasabanın dışındaki bir tarlada bulundu. Büyük Suçlar şu anda orada.

Paula, Müdür Kelly'ye döner. Bunalmış görünüyor, nasıl başa çıkacağını bilmiyor gibi.

"Yani öldürüldü mü? Paula inanamayarak sorar. "Öyle görünüyor.

"Yüce Tanrım," diye nefes alıyor Paula, sağ eli istemsizce kalbine gidiyor. "O güzel kız. Kendi kızı Taylor'ı düşünür.

Sonra Diana'nın annesini düşünüyor.

veli-öğretmen konferanslarında. Hayatı mahvoldu, tıpkı

Bu. Paula aniden oturma ihtiyacı hisseder ama koridorda hiç sandalye yoktur.

'Müdürün odasında eyalet polisinden bazı memurlar var.

Onu tanıyan öğrencilerle konuşmak istiyorlar,' diyor Shepherd.

'Soruşturmayı yürütmek üzere Büyük Suçlar'dan dedektifler ve daha fazla memur geliyor. Kelly'ye bir bakış atar. "Müdür Kelly bize en iyi iki arkadaşının sizin sınıfınızda olduğunu söyledi - Riley Mead ve Evan Carr. Şimdi buradalar mı?"

'Evet.'

Shepherd, "Mümkün olduğunca az sıkıntıya ve aksamaya neden olmak istiyoruz," diyor, "ancak haberler çok hızlı bir şekilde yayılacak ve çocukların telefonlarına kadar ulaşacak. Bunun önüne geçmeli ve onlara şimdi söylemeliyiz.

Paula kendi kendine, "Cameron Farrell adında bir erkek arkadaşı var," dediğini duyar.

Shepherd başını sallar. 'Şu anda onunla konuşan memurlar var. mi?' der ve sınıf kapısına doğru uzanır.

Riley kapının açılmasını dehşetle izliyor. Kalbi çok hızlı atıyor ve bundan sonra olacıklara dair korkunç bir önsezisi var. Odaya ilk olarak Bayan Acosta girer, sıkıntılı ve solgun görünmektedir, birkaç gün önce geldiği neşeli halinden çok farklıdır.

dakikalar önce. Müdür Kelly daha da kötü görünmektedir, ona şimdi tanıdığı polis memuru Chris Shepherd eşlik etmektedir, kasabada görüldüğünde genellikle çok neşelidir, şimdi ise ciddi bir ifade takınmaktadır. Riley *birinin öldüğünü* düşünür. Bayılacakmış gibi hissediyor.

Müdür Kelly boğazını temizledi ve "Korkarım çok kötü, trajik haberlerim var" dedi. Sınıf tamamen sessizleşti, tüm gençlerin enerjisi durdu. "Sınıf arkadaşınız Diana Brewer öldü.

Riley o kadar yüksek sesle nefes alıyor ki yüzler ona doğru dönüyor. Kelly'nin de ona baktığını görür.

Doğrudan ona, "Çok üzgünüm." diyor.

Bunu söylerken onun boğulduğunu görebiliyor. Çok hızlı, kısa soluklarla nefes alıyor, gözleri yaşlarla bulanıklaşıyor.

"Bugünlük dersler sona erdi," diyor Kelly, "ama lütfen henüz okulu terk etmeyin. Onlarla konuşmak isteyen herkes için çok yakında burada danışmanlar olacak. Hepinizi bunu yapmaya teşvik ediyorum. Ayrıca burada, ofisimde eyalet polisi var ve onlarla konuşmak istiyorlar. Diana'yı tanıyan herkesten soruşturmaya yardım etmelerini istedi.

"Soruşturma mı?" diye bir ses geliyor odanın arkasından.

Müdür Kelly ne diyeceğini şaşırmış görünüyor ve Shepherd öne çıkıyor. "Bunu söylemenin kolay bir yolu yok," diyor ve odadaki öğrencileri ciddiyetle gözden geçiriyor. 'Diana öldürüldü. Yardıma ihtiyacımız olacak.

Edward Farrell, Fairhill Polis Karakolu'na karısıyla aynı anda gelir; karısının arabası da onunkini takip eder. İkisi de oğulları Cameron için işten ayrılmışlardır. Bu korkunç bir şeydir - kız arkadaşı *öldürülmüştür*. Bunu kabullenmek zor. Çok güzel bir kızdı. Oğullarının bu süreçte onların desteğine ihtiyacı olacak.

Otoparkta Edward karısı Shelby'ye sıkıca sarılır. Shelby ağlıyordu. Elinde bir mendil var ve rimeli akıyor. Sarı saçları darmadağınık.

"Buna inanamıyorum," diyor ona, sonunda kucaklamasından geri çekiliyor, yüzü bir şok maskesi.

'Ben de yapamam,' diyor.

"Peki ya Cameron, o bununla nasıl başa çıkacak?" diye soruyor sıkıntıyla. "Bilmiyorum.

Sonunda kendilerini ve küçük polis karakolunun merdivenlerine doğru dönerler. Oğulları içeride. Onlara ihtiyacı vardır.

Kırmızı tuğlalı binanın içinde, oğullarının bir sandalyede kambur durduğu bir görüşme odasına hızla götürülürler. Onu görünce Edward'ın kalbi neredeyse parçalanır.

Cameron onları görünce ayağa fırlar, annesinin kucağına düşer. kolları ve hıçkırıkları. Edward yutkunuyor, onları izliyor. Kendisi de yıkılmamak için çaba harcıyor ama oğlu için güçlü olmak istiyor. Cameron'ın Diana konusunda ciddi olduğunu biliyordu. İlk aşk. Bitmesi için ne güzel bir yol.

Arkalarından kapı açılır ve Edward'ın dikkatini oğlu ve karısının görüntüsünden uzaklaştıran iki kişi belirir. Uzun boylu, yapılı bir adam giriyor - kırklı yaşlarının ortalarında görünüyor ve şık bir takım elbise giymiş, boynu açık beyaz bir gömlek giymiş ve kravat takmamış. Kahverengi saçları kısadır ve kırışmaya başlamıştır. Temiz traşlı. Kendini sessiz bir otoriteyle taşıyor.

"Ben Dedektif Stone, Vermont Eyalet Polisi, Büyük Suçlar'dan, Bu da Dedektif Godfrey," diyerek bir başka dedektifi, bir kadını tanıtıyor. Minyon yapılı, siyah saçları kısa kesilmiş, lacivert pantolon giymiş. Takım elbise. Dedektif Stone üçüne de "Kaybınız için çok üzgünüm," diyor. Samimi ve saygılı görünüyor. "Lütfen oturun.

Hepsi oturur. Stone, "Oğlunuzla Diana hakkında konuşmak istiyoruz, bakalım bunu kimin yaptığını bulmamıza yardımcı olabilecek mi?" diye açıklıyor. 'Ama reşit olmadığı için yanında bir ebeveyn olması gerekiyor. İkiniz de kalabilirsiniz.

Edward başını sallar. "Tamam. Karısına bakar.

Stone Cameron'a döner. 'Bu tamamen gönüllülük esasına dayanıyor evlat. Sorularımıza cevap vermek zorunda değilsin ama bize yardımcı olabilirsin. Ve ne kadar erken konuşursak o kadar iyi.

Edward Cameron'ın başını sallamasını izler. Atletik, yakışıklı oğlu alışılmadık derecede solgun, yüzü gözyaşlarıyla kaplı ama ağlama krizinden sonra şimdi yeterince sakin. Ailesi geldiği için rahatlamış görünüyor.

"Memurlarım dün gece Diana'yı gördüğünüzü söylediler. Bunun üzerinden tekrar geçebilir miyiz?"

Cameron annesine kısa bir süre bakar ve "Tamam." der. Başlıyor. "Saat on gibi onun evine gittim. Sık sık onu görmeye giderim. O sıralarda. Annesi saat ondan hemen önce işe gidiyor. Windsor'daki hastanede gece vardiyasında hemşire olarak çalışıyor.

"Hangi arabayı kullandın?"

Edward, Cameron'ın bu durumdan ürktüğünü fark eder. Edward bir Biraz da şaşırdım. Hangi arabayı kullandığı ne fark eder ki?

Cameron, 'Babamın pikabı. İhtiyacı olmadığında hep benim izin verir ve zaten gece evdeydi. Edward başıyla onaylıyor. "Ben de onun evine gidip onu aldım ve arabayla gezmeye çıktık.

"Neden arabayla gezmeye çıktın? Stone kayıtsızca sorar.

Edward oğlunun kıpkırmızı kesildiğini görür ve anlar.

"Bazen arabayla gezintiye çıkarız ve bir yere park ederiz..." Sanki açıklamak istemiyormuş gibi bunu askıda bırakıyor.

"Anlıyorum. Dün gece onunla seks yaptınız mı?" Stone soruyor. "Özür dilerim, sormak zorundayım" diye ekler.

Cameron ailesine bakmaktan özenle kaçınır, onun yerine masaya bakar. "Evet.

"Tamam. Prezervatif kullandın mı?" 'Evet.'

"Sormamın sakıncası yoksa, neden evde kalmadınız? Stone sorar.

Bunun üzerine Cameron masadan başını kaldırıp dedektife bakar.

"Ne?" "Ev boştu. Diana'nın annesi işteydi. Başka kimse yoktu. orada yaşıyor.'

Edward oğlunun kızarmasını izliyor, gözleri tekrar masaya çevriliyor. Cameron mırıldanıyor, 'Diana evde yapmaktan hoşlanmıyordu. Bunun annesine saygısızlık olduğunu düşünüyordu.

Stone çok iyi anlıyormuş gibi başını sallar ama Edward dedektife sinirlenmiştir. Kaba ve duyarsız davranıyor. Oğlu daha yeni çok verdiği birini kaybetti. Şimdi de ailesinin önünde gereksiz yere utandırılıyor.

"Ne giyiyordu? Stone daha sonra sorar.

"Mavi kot pantolon, ekose gömlek ve bej kadife ceket. "Peki ya iç çamaşırı?

Cameron tekrar kızarır. "Üzerinde sutyen ve külot vardı ama ne renk olduğunu bilmiyorum. Koyu renkti. Çoraplar ve spor ayakkabılar. Sen neden

Bana bunu mu soruyorsun?"

Stone onu görmezden geliyor. "Onu eve ne zaman getirdin?

"Tam olarak emin değilim ama on bir civarıydı. Sonra eve gittim. "Ona içeride eşlik ettiniz mi, yoksa kapıda mı bıraktınız?

"Kamyonu evinin önünde durdurdum ve içeri girişini izledim.

El salladı ve kapıyı kapattı, ben de . "İçeri girdiğinde kapının kilidini açtı mı?

Cameron duraklar. "Fark etmedim. "Ama biz ayrılırken kapıyı arkasından kilitlediğini sanmıyorum." diye ekliyor.

"Tamam," diyor Stone. "Diana hiç biri için endişelendiğinden bahsetti mi? Onu rahatsız eden biri var mıydı?

"Hayır, herkes onu severdi" diyor Cameron.

BEŞİNCİ BÖLÜM

SHELBY, "Herkes onu severdi" dedikten sonra oğlunun yıkılışını izler. Kendi alt dudağının titrediğini hisseder ve ona doğru uzanır, yanına oturur, onu kucağına çeker, yumuşak kahverengi saçlarını okşar. Onun vücudunun kendisine karşı hıçkırıklarla sarsıldığını hisseder. Bu doğru, herkes Diana'yı severdi. Neredeyse gerçek olamayacak kadar iyiydi. Oğulları onunla çıkmaya başladığında çok sevinmişlerdi. Ona biraz da olsa aşık olmuşlardı. Tüm bunlar çok zordu ve paramparça olmuş oğlunun bunu atlatabilmesini umuyordu.

Diana'nın annesi Brenda'yı düşünmeye bile dayanamıyor. Artık yapayalnız kalacaktı ve Diana onun her şeyiydi. Hayatı ne kadar da kasvetli olacaktır. Cameron da tek çocuktur; Shelby onu kaybederse hayatının nasıl olacağını düşünmeye dayanamaz. Hıçkırık hıçkırık ağlayan oğluna sarılarak, hayatın ne kadar kırılgan olduğunu düşünüyor; onu asla hafife almamalıyız. Oğlunu hala sadece bir çocuk olarak görüyor - ona hala çok genç görünüyor. Onu düşünmekten hoşlanmıyor

Diana ile kamyonlarında seks yapıyorlarmış.

Böyle korkunç bir şeyi kim yapmış olabilir? Saf olmadığı için ve dedektifin sivri soruları nedeniyle Diana'nın hem cinsel saldırıya uğradığını hem de öldürüldüğünü söyledi. Tüm bunlar midesini bulandırıyor.

Bu nasıl olabilir? Cameron onu sağ salım eve getirdi. Burası herkesin birbirini tanıdığı küçük bir kasaba, burada kimse öldürülmez. Kapıyla ilgili soru.

Polis, birisinin çoktan içeride bekliyor olabileceğini düşünüyor.

Dün gece onun için evde miydin? Bunun mümkün olduğunu düşünüyor, eğer Diana Kapıyı kilitledim. Buralarda insanlar genellikle bunu yapmaz. Bunu düşünmek onu hasta ediyordu, oğlunun bilmeden

Diana'dan katiline. Başka nasıl olabilirdi ki? O saatte tekrar dışarı çıkmazdı. Belki biri daha sonra kapıya gelmiştir? Yoksa sonradan mı girdi? En son o evde yalnızdı.

Gece.

Shelby hararetle o piçi yakalamalarını umuyor. Ölüm cezası onun için çok iyi olurdu. Oğlu için ne kadar korkunç bir şey. İlk ciddi kız arkadaşını bu şekilde kaybetti.

Yine de Cameron dedektiflere küçük bir yalan söyledi.

Bu konuda endişelenmemeye çalışıyor. Ama röportajdan sonra - ki Devam edecek gibi görünüyordu - kendi arabasında yalnız başına eve giderken, Cameron babasıyla kamyonunda, Shelby endişeleniyor. Kocasının bilmediği bir şey biliyordur. Ona söylemeli midir? Oğluyla yüzleşmeli mi? Çünkü dün gece Edward yanında ağır ağır horlarken kalkmıştı. İşemesi gerekiyordu. Koridordan banyoya giderken Cameron'ın odasına göz attı, çünkü kapısı biraz açıktı. Genelde kapalıydı. Yatağı boştu. Orada değildi. Banyodaki işini bitirdi ve odasına geri döndü,

yatağının dijital saatteki zamanı kontrol ediyordu. Saat Cameron'la sabah konuşması gerektiğini düşündü. Hafta içi geceleri saat 11:30'da evde olması gerekiyordu. O ve Edward genellikle o saatten önce uyuyorlardı, bu yüzden ne zaman geldiğini bilmiyorlardı. Polise haber vermediler. Sadece zamanında geldiğini varsayıyorlardı.

Kulak tıkaçlarını çıkarmış, endişeli bir halde yatarken, adamın içeri girdiğini duydu. Saati not etti: 1:11 Gitmeyi düşündü.

Dışarı çıkıp merdivenlerde onunla yüzleşmek istedi ama bunun sabaha kadar bekleyebileceğine karar verdi. Onu evde güvende bulmanın rahatlığıyla geri çekildi.

Uyuyor.

Ama şimdi arabasıyla eve dönerken, adamın polise yalan söylediğini biliyordu. Eve on birden kısa bir süre sonra gelmemişti - çok daha geç bir saatti. Sadece neden yalan söylediğini bilmiyor. Diana'yı saat on birde evde güvenle bırakıp başka bir şey yapmaya mı gitmişti?

Sokağa çıkma yasağı mı? Yoksa Diana'yı söylediğinden çok daha geç bir saatte evde mi bıraktı?

Brenda Brewer polis merkezinde, iki görüşme odasından birinde. Kendisine kahve getiren bir kadın memurla birlikte oturuyor.

dokular ve yumuşak bir sesle konuşuyor. Nerede olduğunu bilmiyor Polis şefi gitti. Olası bir suç mahalli olarak incelerken onu evden çıkarmak istemişler. Ona söylendiğine göre

Diana'nın cesedinin tarlaya götürüldüğünü, başka bir yerde -bir çeşit bağla boğularak- öldürüldüğünü düşünüyorlar. Ev bir olasılık. Bu onu hayrete düşürür: Diana'nın bir cinayete kurban gitmiş olabileceği fikri. O işteyken evlerinin içinde öldürüldü.

Koyu renk takım elbiseli bir adam, yanında yine sivil giyimli bir kadınla birlikte sessizce odaya girer ve üniformalı memur dışarı çıkar. Kendisini Dedektif Stone, kadını da Vermont Eyalet Polisi, Büyük Suçlar Birimi'nden Dedektif Godfrey olarak tanıtır. Onlar da alçak sesle konuşurlar. Brenda'nın eski kocası yolda, ama daha fazla yaşıyor iki saatten daha uzakta. Kaybını en az onun kadar hissedecek tek kişinin o olduğunu düşünüyor ama onun başka bir ailesi var. Başka çocukları var. Onunsa kimsesi yok.

"Bunun inanılmaz derecede zor olduğunu biliyorum," diyor Dedektif Stone nazikçe, "ama bunu kimin yaptığını bulmak istiyoruz. Bazı sorulara cevap verebilir misiniz?

Başını sallıyor. Elinden geleni yapacaktır. Ama sadece birinin onu uyutmasını ve bir daha uyanmamasını istiyor.

Stone diyor ki, 'Diana'nın Cameron Farrell ile ilişkisi olduğunu biliyoruz. Ama onunla ilgilenen başka birinden hiç bahsetti mi?

Brenda düşünmeye, şok, keder ve inançsızlık sisinin içinden çıkmaya çalışır. "Hatırladığım kadarıyla hayır.

"Diana onu rahatsız eden, belki de ona ilgi gösterip karşılık vermeyen birinden bahsetmedi mi?

Brenda duraklar, hatırlar. "Bir keresinde çalıştığı yerde onu ürküten bir müşteri olduğundan bahsetmişti.

"Nerede çalışıyordu?

Home Depot'ta. Yazın orada çalışmış, okul başlayınca da devam etmiş, akşamları ve gece vardiyalarında ara sıra çalışmış. Hafta sonları. Otomatik olarak cevap veriyor; sesinin bu kadar akli başında çıkmasına şaşıyor.

"Onu ürküten bu müşteri hakkında ne söyledi?

"Fazla değil. Brenda elindeki buruşmuş kağıt mendillere bakar. eller. "Akşamları çalışmasından hoşlanmıyordum, bu yüzden Home Depot'ta olmasından memnundum çünkü etrafta her zaman bir sürü insan oluyordu. Burası büyük bir yer. Küçük bir köşe dükkanı gibi değil. Tek başına. Bunu yapmasına izin vermezdim. Vardiyasının sonunda arabasına kadar ona eşlik edecek birini bulması için ona söz verdirdim, ve hep öyle yapardı. Bu şekilde iyiydiler.' Sonra bunların hiçbirinin işe yaramadığını, kızının zaten ölmüş olduğunu fark eder ve tekrar yıkılır.

İstediği kadar ağlamasına izin verirler. Godfrey ayrılır. ve elinde istemediği bir şişe suyla geri döner. Stone hâlâ sabırla beklemektedir; işi bitmemiştir. O da kızını kimin öldürdüğünü bilmek istiyor. Onu çıplak elleriyle parçalara ayırmak istiyor. Elinden geldiğince kendini toplar.

Dedektif Stone, "Bize erkek arkadaşı Cameron'dan bahset," diyor.

Kadın ona bakıyor. "Ne olmuş ona?

"biri? Stone sorar.

'İyi bir çocuk' diyor. Okul boyunca arkadaşlıklar ama yazın sonunda, okul tekrar başlamadan hemen önce çıkmaya başladılar ve çift oldular. Oldukça ani ve çok yoğundu.

"Nasıl yoğun?

"Demek istediğim, bilirsiniz, birbirlerine aşıkmiş gibi görünüyorlardı. Mümkün olan her anı birlikte geçiriyorlardı. Her zaman geliyordu. Onun her yerindeydi, elini tutuyor, onu öpüyordu, sanki doyamıyormuş gibi. Onaylamadığı her halinden belli oluyordu.

"İlişkilerini onaylıyor muydunuz?

Ona içten bir bakış atıyor. "Dürüst olmak gerekirse, ona karşı bir şeyim yok ama Diana'nın bu kadar genç ve hızlı biriyle bu kadar ciddi olduğunu görmek hoşuma gitmedi. Onun ilk gerçek erkek arkadaşıydı. Gelecek yıl üniversiteye gitmeyi planladığına sevinmişim. Birden durdu, bir hıçkırığa daha karşı koydu. Anlamsızca ekliyor: "Veteriner olmak istiyordu. Hayvanları çok severdi.

"Cinsel ilişkiye girdiklerini biliyor muydunuz? Stone sorar. Kadın uzun bir nefes veriyor. "Diana bana söylemedi ama tahmin ettim. Bunu sana Cameron mu söyledi? Onunla konuştun mu?"

"Evet. Sormak zorunda olduğumuzu anlıyorsunuz.

Başını sallıyor, kendini destekliyor. "Cinsel saldırıya uğradı mı?" "Bu konuda hala bir cevap bekliyoruz" diyor. "Daha önce hiç Evinize zorla mı girildi?" Kadın

başını sallar. "Hayır.

"Hiç evin dışında dolaşan birini fark ettiniz mi, tanımadığınız bir arabanın park ettiğini gördünüz mü?

"Hayır.

"Evinizi kilitli mi tutuyorsunuz?

Yutkunuyor. 'Genellikle geceleri yatmadan önce kapıları kilitleriz ama gündüzleri her zaman değil. Fairhill kapılarınızı kitlemek zorunda kalacağınız türden bir yer değil. Duraksıyor, çünkü artık biliyor ki Bu doğru değil. Brenda eskiden geceleri kapıyı kilitlerdi ama şimdi işe gidiyor ve işi kızına bırakıyor. Bu hiç aklına gelmedi. güvende değillerdi. Artık daha iyi biliyor. Artık çok geç. "Bu sabah eve geldiğimde kapı kilitliydi." diyor.

Stone başını sallar. "Cameron dün gece kızınızı gördüğünü, onu saat on bir civarında eve getirdiğini, eve girişini izlediğini ve sonra eve gittiğini söylüyor. Ne yaptığını hatırlıyor musunuz?

Dün gece saat ondan hemen önce işe giderken giydiğiniz kıyafetler?

Brenda konsantre olmaya çalışır. "Kot pantolon ve ekose gömlek, kırmızı ve krem rengi.

Dedektif başını sallar. "Kızınızın evden yine kendi isteğiyle ayrılmış olması için herhangi bir neden düşünebiliyor musunuz?

"Hayır. Cep telefonunu kontrol ettiniz mi?

Stone diyor ki, 'Onu bulamadık. Onun yanında değildi ve evde de bulamadık. En azından henüz. Ve : 'Cameron'ın ve sizin o gece giydiğini söylediğiniz kıyafetler de kayıp. Kadife ceket ve spor ayakkabıları evde bulundu. Ama bu bilgiyi kamuoyuna açıklamayacağız.

Bu yüzden lütfen bunu kendinize saklayın. "Tanıdığı biri olması oldukça muhtemel" diye de ekliyor.

'Eve gitmek istiyorum' diyor, midesi bulanıyor.

Stone ona nazikçe, 'Hâlâ orada arama yapıyorlar,' diyor.

"Eve gitmek istiyorum," diye hıçkırıyor. "Lütfen, sadece eve gitmek istiyorum.

ALTINCI BÖLÜM

AARON BOLDUC Fairhill'deki Home Depot'un müdürü. Burası bir iyi bir iş ve çoğu zaman bunun için minnettar ama şimdi devasa mağazanın arka tarafındaki ofisinde oturuyor - o kadar büyük, tavanları o kadar yüksek ki girişleri arasında küçük kuşlar uçuyor - ve aşağıya bakıyor

Masasının üzerinde yırtık pırtık bir kurutma kağıdı. Diana Brewer ölmüştür ve bu akşam onun yerine geçecek birini bulması gerekmektedir.

Haber, ofisinde kısıktaki tuttuğu radyodan gelmişti. Haber sabah 9:30 civarında yayılmış.

cesedinin Fairhill'in dışındaki bir çiftçinin tarlasında bulunduğunu duyduğunda.

Hiç kıpırdamadan oturmuş, haberin üzerine izin vermişti.

Diana'yı severdi. Herkes Diana'yı severdi. Bir yandan kendi üzüntüsünü gizlerken bir yandan da personelini ve onların üzüntüsünü yönetmek zorunda kalacak. Diğerlerinin şimdi 'hasta' olup çalışamayacaklarını merak ediyor. Hepsi Diana'nın arkadaşıydı. Ama onu yüzüstü bırakmayacaklarına eminim.

Yönetimde size bu tür şeylerden bahsetmezler.

Eğitim. İnsanları yönetmek zordur. *İnsanlar* zordur. Onları yönetmek ona doğal gelmiyor. Elinden gelenin en iyisini yapıyor ama sorun şu ki çok iyi davranıyor ve insanlar bundan faydalanıyor. Bu bir

Onun için sürekli bir stres kaynağı, eğer çok nazik olursanız, insanlar üstünüze sıçacak. Birkaç dakika geç gelirler ve onu hiç gelmeyecekleri endişesiyle baş başa bırakırlardı. Diana öyle değildi; her zaman vardiyası başlamadan en az beş dakika önce gelirdi. Her zaman güler yüzlü ve yardımseverdi ve ona saygılı davranırdı. Çalışanlarının çoğunun sert bir ele ihtiyacı var ama bu onun doğasında yok. O bir ricacı. Sevilmek ister. Çatışmalarla parçalanmış bir ailede büyüdü; ortanca çocuğu, barıştıracıydı. Ve öyle görünüyor ki

Bazen personelini yönetmek ailesini yönetmek gibidir, sadece sayıları çok daha fazladır ve işi tehlikededir.

Diana'nın ölümü herkesi üzecek. Ona yardım etmek için elinden geleni yapacaktır. personel aracılığıyla. Teselli vermekte, anlayışlı ve sempatik olmakta, herkesi mutlu etmeye çalışmakta iyidir. Böyle bir kriz anında kimse onun otoritesine meydan okumaya kalkmaz herhalde?

Ama *onu* kim teselli edecek? Gerçek şu ki, Diana'ya hayrandı. Ama kederini saklamak için elinden geleni yapmalıydı.

Riley müdürün odasından çıkarken fena halde sarsılmıştır. Olmak polis tarafından sorgulanması onu tedirgin etmiştir. Ofisin dışında bir sandalyede bekleyen Evan'ı görür, yüzü gözyaşlarıyla kaplanmışır.

"İyi misin?" diye soruyor ona, ayağa kalkarak.

Uyuşmuş bir şekilde başını sallar. Ama sonra açık kapıda bir polis memuru ve Evan Carr, içeri gelin lütfen" diyor.

Birbirlerine bir şey söyleyecek zamanları yok. Arkasını dönüyor.

Diana öldürülmüş, cesedi bir tarlaya bırakılmıştır. Riley dehşet ve inançsızlıktan uyuşmuştur. Öğrencilerin önünden koşarak geçer. memurlarla konuşmak için beklerken, kızlar tuvaletine ve tuvaletlerden birine şiddetle kusuyor. Sonra tuvalete yaslanıp öğürmeye ve ağlamaya devam eder. Ofisteki sekreterlerden birinin arkasından geldiğini ve iyi olup olmadığını sorduğunu duyar.

"Ben iyiyim" demeyi başarıyor. Şimdi eve gideceğim.

Sekreter kapalı kabinin yanında bekler ama Riley kapıyı açmayı ya da dışarı çıkmayı reddeder. , eğer şimdilik oraya gitmek isterse, hemşirenin ofisinde sessiz bir oda önerir. Kadın annesini aramayı teklif eder. Ancak Riley bunu da reddeder ve sonunda kadın ona yas tutacağını söyledikten sonra oradan ayrılır. Konuşabileceği danışmanlar var ve belki de kalmalı.

Riley eve gitmek istiyor. Annesini istiyor. Riley onu çoktan aramış ve kötü haberi vermiştir; işten eve gelecektir, şu anda orada olacaktır.

Kayıp çok büyük. Bunu kabullenemiyor. Diana onun en iyi arkadaşı. Riley Fairhill'e taşındığında, üçüncü sınıfta tanışmışlardı,

ve nazik, arkadaş canlısı Diana onu kanatları altına almıştı. O zamandan beri en iyi arkadaşlardı. Birlikte büyümüşlerdi.

Yaz kampından kıyafetlere kadar her şeyi. Onsuz hayat çok boş olacak.

Bunu hayal bile edemez. Diana'nın annesi

Yıkılmış. Ve Cameron, ve Evan. İçlerinden biri nasıl hayatta kalacak?

Sonunda kabinden çıkar ve sessizce okuldan ayrılır. O

Otoparkı tek başına geçip eve doğru yürümeye başlarken sorguyu düşünüyordu, başı öne eğikti. Memurlar ona bir sürü soru sormuştu ama o Diana'nın öldüğünü hazmetmeye çalışıyordu. Her şey bulanıktı ama şimdi hatırlamaya, bir kısmını saptamaya çalışıyordu.

Müdür Kelly orada, masasının başında, büyük bir sempatiyle onu izliyordu.

Onlara Diana'nın en iyi arkadaşı olduğunu söyledi. Diana'nın Diana'nın hayatında bir sorun olsaydı, bunu bileceğinden emindi: Diana ona söylerdi.

Cameron'la araları iyiydi. Birbirlerine aşıklardı. Bunu söylediğinden emin. Onlara başka ne söylemiş? Hatırlayamıyor.

Diana'yla son görüşmesi dün gece saat ondan hemen önce mesajlaştıkları zamandı. Memurlar cep telefonunu görmek istemiş ve mesajlara bakmışlardı. Diana ona saat on sularında Cameron'ı görmeye gideceğini, Cameron'ın

onu için eve gelmişti. Bu Riley'nin ondan duyduğu son haberdirdi.

Diana o sabah mesajlarına cevap vermeyince endişelenmeye başladığını söyledi - bu onun yapacağı bir şey değildi.

Ona diğer öğrencileri, Diana'nın kimlerle takıldığını, boş zamanlarında ne yaptığını, nereye gittiğini sordular. Ama Riley pek yardımcı olduğunu düşünmüyor. Onlara Diana'ya zarar vermek isteyecek kimseyi tanımadığını söyledi.

Bu acıyla nasıl başa çıkacak? Diana'nın gitmesine izin veremez. Diana'yı bırakmaya asla hazır olmayacak.

Kendini eve bırakır ve annesi hemen onu güçlü ve sıcak bir kucaklamayla sarar. Riley onun içine yığılır. Annesine hiç şu anda ihtiyaç duyduğu kadar ihtiyaç duymamıştı. Ama annesi bunu daha iyi hale getiremez. Hiç kimse yapamaz.

YEDİNCİ BÖLÜM

CAMERON, karakoldan eve babasının kamyonetiyle yaptığı kısa yolculuğu dayanılmaz bulur. Annesi arabasıyla ayrı ayrı eve doğru yola çıkmıştır. Babasıyla gitmeyi seçmiştir; her şeye rağmen, annesinin tüm bunları duymasından dolayı hala çok utanmaktadır.

seks hayatı hakkında. Nedense babasının yanında bu konuda o kadar utanmıyor. Şimdi ön yolcu koltuğunda babasının yanında oturuyor, elleri kalçalarında kenetlenmiş, ön camdan dışarı bakıyor. Yutkunuyor. "Baba?

"Öyle mi?" Babası ona endişeli bir bakış fırlattı.

Cameron babasını hiç bu kadar sıkıntılı görmemiştir, her ne kadar güçlü olmaya çalıştığını anlayabilse de. Bu durum Cameron'ı babasının gerçekte ne düşündüğü konusunda daha da endişelendiriyor. "O sorulardan bazıları - sence benden şüpheleniyorlar mı..." Söyleyemiyor bile

"Hayır!" Babası ona bakar. 'Oraya hiç girme Cameron. Bu soruları sormak zorundalar. Onlara gerçeği söyledin. Senin bu işle bir ilgin olduğunu düşünemezler. Endişelenecek bir şey yok. hakkında.'

Babasına bir bakış atar, şimdi yola odaklanmış, yüzü okunamamaktadır. Ama Cameron polise gerçeği söylememiştir. Ve babasının bunu bilip bilmediğini ya da numara yapıp yapmadığını bilmiyor. Cameron polise Diana'yı saat 11'de evinde bıraktığını söylemiş. Bu kadarı yeterli.

Doğru. İçeri girdi. Kapıyı çarptı. El sallamadı.

Giderken kamyonun lastiklerini caddede gıcırdattı çünkü kızgındı. Öfkeliydi. Çünkü seks yaptıktan sonra kötü bir tartışma yaşamışlardı - ilk büyük patlamaları. Düşünmeye dayanamıyordu. konuda. Eve gitti ve evinin garaj yoluna park etti.

sakinleşmeye çalışıyordu. İçeri girmişti. Bir şeyleri çarpmak istiyordu ama ailesini uyandırmak istemiyordu. O

Karanlıkta uzun bir süre oturma odasındaki kanepeye çöktü, bir şeyler düşündü. Ceketini bile çıkarmamıştı. Ve sonra kalktı ve tekrar dışarı çıktı. Kamyonete bindi ve Diana'nın evine geri döndü. Özür dilemek mi yoksa tartışmaya devam etmek mi istediğini bilmiyordu. Bu onun ne yapacağına bağlıydı.

Şu anda kamyonda babasıyla otururken bilmediği şey, babasının onun eve geldiğini ve tekrar dışarı çıktığını duyup duymadığı ya da muhtemelen çok daha sonra geri geldiğini duyup duymadığıdır. Babasının onu duyup duymadığını da bilmiyor.

Babam yalan söylediğini biliyor. Karakolda hiçbir şey söylemedi. Ama söylemezdi, değil mi? Annesi her zaman kulak tıkacı takarak uyur, bu yüzden onun için endişelenmiyor. Ama babası duymuş olabilir. Duyduysa bile bu sabah bir şey söyleyememişti çünkü Cameron uyandığında çoktan gitmişti.

Onlara gerçeği söyledin. bir şey yok. Babası bilse bile bir şey söylemeyecektir. Bu konuda endişelenmesine gerek yok. Ama Cameron bunun babasının suç ortağı olmasından mı yoksa oğlunun ne sakladığına dair hiçbir fikri olmamasından mı kaynaklandığını bilmiyor.

Ve başka bir şey daha var. Ya görüldüyse?

Ezici korkusu en azından gerçek kederini köreltiyor.

Roy, yolda durup polis tarafından uzak tutuldukları arazisinin kenarında dolağan muhabirleri izlerken, başka türden akbabalar, diye düşünüyor tiksintiyle. Arkasını dönüyor ve çit hattı boyunca sarı polis şeridiyle işaretlenmiş tarlaya bakıyor. Her şey çok uyumsuz görünüyor, parlak yeşil tarlasına karşı polis bandı, polis arabaları ve suç minibüsleri, işlerine giden insanlar - bazıları polis üniformalı, bazıları beyaz tulumlu. Beyaz bir çadır hızla

Cesedin olduğu yere dikilmiş, böylece onu yerinde ve mahremiyet içinde, uzun kamera objektiflerinden uzakta inceleyebiliyorlar. Yanında da Ağır teçhizatlarıyla kameramanlar ve uydurma yüzleriyle, hevesleriyle ve saygısızlıklarıyla muhabirler. Çoğunlukla buralı değiller. Çok hızlı bir şekilde her yerden geldiler.

Ne bulduğunu karısına söylemek için traktörle çiftlik evine geri döndüğünde, karısının turta yaptığı mutfığa girdiğinde, karısı ona bu kadar çabuk neden geri döndüğünü sormuştu. Sonra kadın döndü ve onun yüzünü gördü. "Ne oldu?" diye sordu. Sanki birinin öldüğünü biliyormuş gibi.

Ona mutfak masasında, evlerinde iyi ya da kötü tüm haberlerin verildiği eski, yaralı çam masada anlatmıştı. Tarlalarında bir kız ölü yatıyordu. Tanrı'ya şükür kendi kızları değildi. Şok ediciydi, korkunçtu ama onları doğrudan etkilemiyordu.

Karısı tarlaya gelmek istememişti. Başını iki yana salladı. "Bunu görmek istemiyorum," dedi yüzü asık bir şekilde. Ama adam geri gitti. İnsanların tarlasında gezinmesini istemiyordu. O Cesedi götürmelerini, olay yeri inceleme ekiplerinin ve diğer herkesin arazisinden çıkmasını istedi. Bu son derece tedirgin ediciydi ve her şeyin normale dönmesini istiyordu. Her şeyin normale *dönebileceği* gibi bir lüksü vardı; Brewer ailesinin böyle bir lüksü olmadığını biliyordu.

Sabah uzayıp giderken, Roy yetkililerin çalışmalarını izlerken, kadının nasıl olup da kendi tarlasına geldiğini merak eder. Neyi kaçırdığını, Dün gece yatağında uyurken? Birisi buraya arabayla gelmiş olmalı. kızı tarlasına götürdü ve orada kuşlar için bıraktı.

Bunu ne tür bir insanın yapabileceğini düşünmeye çalışır. Ama akli durur. Böyle bir şeyi yapabilecek kimseyi tanımamaktadır.

21 Ekim 2022 Cuma, 11:35.

Diana öldü.

Buna inanamıyorum. Şoka girmiş olmalıyım. Evde, yatak odamda dizüstü bilgisayarımda yazıyorum ve olanları anlamaya çalışıyorum. Başka ne yapabilirim bilmiyorum. Yazarken ellerimin titrediğini görebiliyorum. Sürekli yanlış tuşlara basıyorum. Yazmaya devam edersem belki kendimi . Yoksa parçalanabilirim.

Diana öldü. Öldürüldü. Ve sanki dünya durmuş gibi.

Polis İngilizce sınıfımıza geldi ve bize anlattı. Karnıma bir yumruk yemiş gibiydım ve hala doğru düzgün nefes alamıyorum. Onu dün okuldan sonra gördüm ve iyiydi. Onun burada olmamasını bir türlü kabullenemiyorum. artık. İmkansız görünüyor.

Soruşturmalarına yardımcı olması için onu tanıyan herkesle konuşmak istiyorlardı. Önce Riley ile konuştuılar, ben ofisin dışında beklerken bir sıra öğrenci vardı. Kimsenin görememesi için iç cam pencerenin üzerindeki panjurları kapattılar. Riley uzun süre içeride kaldı.

Birçoğumuz ağlıyor ve birbirimize sarılıyorduk. Herkes Perişan haldeydi. Bizi teker teker içeri aldılar, onu iyi tanıyan herkesi. Önce Riley, sonra ben. Görünüşe göre Cameron'la başka bir yerde, muhtemelen evinde konuşuyorlardı çünkü onun ilk dönemi boştu. ve cumaları geç geliyor. Aklını kaçırmış olmalı. Bence onu gerçekten seviyordu.

Onsuz nasıl yaşayacağız? Onsuz nasıl yaşayacağım? O öyle biriydi ki iyi bir arkadaş. Sadece benim için değil, hepimiz için. Gerçek gibi gelmiyor. Önünde parlak bir hayat vardı ve şimdi öylece gitti. Bu hiç adil değil. Ağlamamı durduramıyorum ve gözyaşlarım klavyeme dökölüyor. Diana beni anlayan tek kişiydi.

Ofise gittiğimde Müdür Kelly oradaydı, masasının arkasında oturuyordu ve "**Çok üzgünüm Evan**" demeyi başardı. Parçalanacak gibi görünüyordu ama sanırım hepimiz görünüyorduk. İki polis Memurlar istedi. Kendilerini tanıttılar ama isimleri yanımdan geçti. Bana adımı ve nerede yaşadığımı sordular ve hepsini . Birden garip bir şekilde gerildim. Ama sanırım polis memurları pek çok insana hissettiriyor.

Bana Diana ile ilişkimin ne olduğunu sordular, ben de onlara iyi arkadaş olduğumuzu söyledim. Diana'nın herhangi biriyle sorun yaşayıp yaşamadığını bilip bilmediğimi sordular, ben de onlara hayır dedim, herkes Diana'yı severdi.

Onunla takıldığını, çok popüler olduğunu. Yine ağlayacak gibi hissettim, ve bunu yapmamak için gerçekten çaba sarf etmem gerekti. Sonra bana herhangi bir 'riskli davranışta' bulunup bulunmadığını sordular, buna nasıl cevap vereceğimi bilemedim. Erkek arkadaşınızla seks yapmak riskli bir davranış mıydı? Emin değildim. Kafam karışmış gibi görünmüş olmalıyım ki açıklığa kavuşturdular: uyuşturucu kullanıyor muydu ya da çok parti yapıyor muydu?

Onlara karşı dürüst olabileceğimi, sadece gerçeği söyleyebileceğimi, bu yüzden kimsenin başının derde girmeyeceğini söylediler. Başımı salladım ve onlara

Diana'nın asla uyuşturucu kullanmayacağını, biraz içtiğini, hepimizin . Hepimiz yasal içki içme yaşının altında olsak da bunu itiraf etmenin sorun olmayacağını düşündüm. Onlara onun iyi bir öğrenci, iyi bir arkadaş olduğunu ve yarı zamanlı bir işte çalıştığını söyledim. Başını belaya sokmazdı.

Sonra Cameron'ı sordular, onu ne kadar iyi tanıdığımı. olduğunu, birbirimizi altı yaşımızdan beri tanıdığımızı söyledim. İlişkilerinin olduğunu sormaya başladılar. İyi olduğunu söyledim. herhangi bir sorun olup olmadığını sordular. Özel olarak, Cameron'ın fazla sahiplenici olduğunu ve bunun Diana'yı rahatsız başladığını düşünüyordum. Ama bunu onlara söylemeyecektim. Cameron'ın Diana'yı öldürdüğünü sanmıyorum, bu yüzden herhangi bir sorundan haberdar olmadığımı ve birlikte mutlu göründüklerini söyledim. Onlara Riley'ye bana anlattığından daha fazlasını anlatmış olabileceğini, Riley'nin Diana'nın hayatında olup biten her şeyi bildiğini söyledim.

Sonra bana Diana ile 'ilgilenen' birini tanıyıp tanımadığımı sordular, halihazırda Cameron ile çıkıyor olmasına rağmen. Omuz silktim ve onlara onun muhteşem olduğunu, herkesin onunla çıkmak istediğini söyledim. Ve onlar da

Bana doğru ve biri "*Peki ya sen?*" dedi. Ama ben

Sadece arkadaş olduğumuzu ve Diana'yla bu şekilde ilgilenmediğimi söyledim.

Hepsi bu . Aklıma bir şey gelirse iletişime geçmemi söylediler ve bana bir kart verdiler.

Ondan sonra eve geldim. Yalnız kalmak istedim. Burada kimse yok; annem de babam da işte. Annemi okuldan arayıp Diana'dan bahsettiğimde, telefonda ağlayarak, hemen eve geleceğini söyledi ama ben ona işteki gününü bitirmesini, arkadaşlarımla birlikte olmak için bir süre okulda kalacağımı söyledim. Babamı aramaya zahmet etmedim.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Bu rüya sonsuza dek sürececek gibi görünüyor. Aniden değişti, Rüyaların yaptığı gibi; hiç mantıklı değiller. Artık sahada değilim, bana benzeyen ölü kızla birlikte. Şimdi evde annemle birlikteyim. Annem oturma odasında oturmuş ağlıyor, bir yandan da polis ve beyaz tulumlu insanlar evimizin etrafında dolaşıyor. Çok garip, sanki bir televizyon programı izliyor gibiyim. Buradayım ama bunun bir parçası değilim.

Annem için endişeleniyorum. O kadar perişan görünüyor ki, tarladaki kızı görmek gibi beni neredeyse korkutuyor. Omzuna dokunmak için uzandım. "Anne, ben buradayım.

Ama beni görmezden geliyor. Beni görmüyor, duymuyor, sadece ağlamaya devam ediyor. Bir dakikalığına yanına oturuyorum ve dikkatini çekmeye çalışıyorum. Ama işe yaramıyor. Onu rahatlatamıyorum. Vazgeçiyorum ve merakla insanları odadan odaya takip etmeye başlıyorum. Belli ki, onlar

Ben öldürüldüm. Bütün bunlar bununla ilgili. Kendi cinayetinizi rüyanızda görmenizin ne anlama geldiğini merak ediyorum. Çılgılık atmak istiyorum: Bu sadece bir rüya! O zaman bağırırım, sözsüzce, birini bulmak için, beni fark etmelerini istiyorum. Ama kimse beni duymuyor gibi. Sanki benimle onlar arasında tertemiz bir cam levha varmış gibi. ama orada hiçbir şey yok.

Şimdi korkuyorum, paniklemeye başlıyorum, rüya kâbusa dönüşüyor. Hepsine bağıríyorum - Bana hiçbir şey olmadı! Ben iyiyim. Ben buradayım! Ama onlar beni görmezden gelerek görevlerine devam ediyorlar.

Parmak izi için her yerin tozunu alıyorlar, ortalığı dağıtıyorlar.

Her şeyi koyu renkli tozlarıyla. Başlarını işlerine eğiyorlar, rahatsız edilmeden. Şimdi yatak odamdayım, onları izliyorum.

Haliya. Buraya girip, bilmedikleri yerlere burnunu sokmalarını istemiyorum.

ait. Bu özel hayatın ihlali gibi bir şey. Bunların hiçbirisi hoşuma gitmiyor. Ben bir

Özel bir insanım; her şeyi paylaşmam. Kimse bilmez. Hepimizin sırları vardır, kendimize sakladığımız, asla istemeyeceğimiz şeyler. Bilmesi gereken biri.

Zihnimin arkasında gıdıklanan bir şey var, hatırlamam gerektiğini hissettiğim bir şey, önemli bir şey. Ama ulaşamayacağım bir yerde. Kendime bunun önemli olmadığını söylüyorum. Yakında uyanacağım ve Muhtemelen bunların hiçbirini . Genelde rüyalarımı hatırlamam.

Paula Acosta boş sınıfına geri döndü. O yapamadı
Personel odasında daha fazla kalmaya dayanamıyor, herkes şokta, Diana hakkında kısık sesle konuşuyor. Bu haberle kendi başına başa çıkmaya çalışıyor, eve gidip Taylor'ı görmeden önce kendini toparlamaya çalışıyor. Üst sınıflar için okul günün geri kalanı için iptal edilmişti; alt sınıflar ise bugün için tatil edilmişti.

Öğleden sonra. Daha sonra kızıyla birlikte olmak için eve gidecek.

Paula Diana'yı düşünür, ne kadar güzel olduğunu, umut dolu olduğunu ve korkunç, ürkütücü bir şekilde ölmüş olması gerektiğini. Ayrıntıları biraz eksik anlatmışlar ama boğulduğunu, bir çiftçinin tarlasına çırılçıplak bırakıldığını biliyor. Bunu ona kim yapmış olabilir? Polis Cameron'ı sorgulayacak. Umarım ona çok sert davranmazlar. O sadece bir çocuktü ve Diana'ya çok düşküdü. Bu onu tamamen raydan çıkaracaktır. Diana'nın ölümünden etkilenecek diğer herkesi, kaç kişinin hayatının geri dönölmez bir şekilde değışeceğini düşünüyor. Annesini, arkadaşlarını, toplumu - ve Diana'nın ölmeden önce hayatında dokundu. Çok pozitif bir kızdı - dünyada iyi şeyler yapabilirdi ve Tanrı biliyor ki dünyanın onun gibi daha fazlasına ihtiyacı var. Neden ölmek zorundaydı? Bu inanılmaz derecede adaletsiz.

Paula bunu kimin yapmış olabileceğini düşündükçe daha da tedirgin olur. Belki de oradan geçen bir serseriydi, Şartlı tahliye edilmiş biri mi? Bir yabancı. Ama ya sadece buradan geç? Ya hâlâ buradaysa? Genç bir kıızı var. O da Dışarıda bir yırtıcı olduğu düşüncesi onu korkutuyor.

Ya bir yabancı değilse? Bunun daha iyi mi yoksa daha kötü mü olduğunu bilmiyor. Ya Diana'nın tanıdığı biriyse? İçine çeker Ani bir nefes. Kalbini yerinden oynatan bir şey hatırladı.

Yakala. Bu... rahatsız edici. Sandalyesinde arkasına yaslanır, kendini biraz hasta hissedir. Bu hissin geçmesini bekler, ne yapacağına karar verir.

Bugünlerde dünyanın korkunç yönleri üzerinde durmaya, en kötüsünü varsaymaya giderek daha yatkın olduğunu biliyor. Söyleyebildiği kadarıyla her şey cehenneme gidiyor. Ama o çekmeli Şimdi kendini toparlamalıdır; kızının ve öğrencilerinin onun gerçekten böyle düşündüğünü bilmesine izin veremez. Onlar için bir çeşit iyimserliği korumalıdır.

Riley öğleden sonra yatak odasında annesi kapısına vurur ve açar. 'Riley? Evan burada. Onunla konuşmak ister misin?'

Riley dizüstü bilgisayarıyla yatakta oturduğu yerden annesine bakıyor. Annesi ona destek oluyor, bir süre ona sarılıyordu. uzun süre ağladı. Ama sonra Riley yalnız kalmak istediğinde annesi ona biraz zaman tanıdı. Riley sıkıntılı bir şekilde düşünüyor - Evan'ı görmek istiyor mu? Gerçekten kimseyle konuşmak istemiyor; acısıyla baş başa kalmak istiyor ama Evan iyi bir arkadaş ve onu görmemenin kabalık olacağını biliyor. O da acı çekiyor. Yataktan kalkıyor. "Tabii. Annesini aşığıya kadar takip eder.

O ve Evan, korkunç bir şey insanların yaptığı gibi sarılırlar, sonra onu televizyon odasına götürür ve arkalarından kapıyı kapatır. Evan berbat görünüyor. Evan'ın hiç de öyle görünmediğinden emin. Daha iyi. Bir an birbirlerine bakarlar.

Sonunda Riley, 'Gittiğine inanamıyorum. Onsuz nasıl devam edeceğiz bilmiyorum.

"Ben de öyle," diyor Evan.

Ağır bir sessizlik içinde otururlar. "Polise ne söyledin? Riley sonunda sorar.

Omuz silkiyor. "Pek bir şey yok. Ona zarar vermek isteyecek kimseyi tanımıyorum. "Peki ya sen?" diye soruyor.

Düşünmeye çalışıyor. Onlara ne söylediğini zar zor hatırlıyor. Şoka girmişti. Aynen. Kimseyi tanımadığımı söyledim. Diana'ya zarar vermek isteyebilir.' Duraksıyor. "Ama bazı şeyleri atladım. "Ne gibi şeyler?

Sonra ona bakıyor ve "Cameron hakkında ne dedin?" diye soruyor.

"Onun hakkında ne dedin? Evan karşı çıkıyor.

"Sanırım her şeyin yolunda olduğunu söyledim. "Ben de öyle dedim.

Birbirlerine tedirginlikle bakarlar. 'Ama onlar *tamamen* Riley şimdi itiraf ediyor.

"Hayır," diye kabul ediyor Evan. 'Ama Cameron'ın onu öldürmesinin mümkün olmadığını biliyoruz, bu yüzden bir şey söylemek zorunda değiliz, değil mi?

Ama şimdi Riley tereddüt ediyor. Diana ve Cameron arasında son zamanlarda işlerin pek de iyi gitmediğini biliyordu. Cameron Diana'ya karşı giderek daha sahiplenici, hatta biraz da kontrolcü olmaya başlamıştı. Diana ise daha az gülümsüyordu ve daha sessizdi. Evan da bunu fark etmiş olmalıydı. Diana nihayet geçen hafta Riley'ye içini dökmüştü. Cameron'ın kendisiyle fazla ciddi olmaya başladığını ve geri çekilmeye başladığını söylemişti. Bundan hoşlanmadı. Onu daha fazla Taahhüt.

"Ben on yedi ," diye yakınmıştı Diana Riley'ye. 'Nasıl daha fazla bağlılık isteyebilir? Genç bir kadın olmayacağım.

Gelin. Veteriner olacağım. Okula gideceğim.'

"Doğru," diye kabul etmişti Riley. "O bunu biliyor. Bunu hep biliyordu.

"Evet. Ama şimdi gelecek yıl aynı üniversiteye gitmemizi istiyor. Israr ediyor.'

"Ah," demişti Riley.

Aynen öyle. Ona uyum sağlamak için seçeneklerimi daraltmayacağım. Yani, onu seviyorum ama bunun benim için sonsuza kadar sürecek bir şey olduğunu sanmıyorum. Sıkıntılı görünüyordu. "Aynı üniversiteye gitmek istemiyorum.

Yuva kurmaya hazır değilim. Ama bunu ona nasıl söylerim? O çok tatlı ve bana tapıyor. Birlikte çok mutluyuz. Ve onu incitmek istemiyorum.'

"Ama bir şekilde ona söylemelisin," Riley. 'Ve belki de ne kadar erken olursa o kadar iyi olur. Bunu kısmen bencilliğinden söylemişti; Diana'nın Cameron'la bu kadar çok vakit geçirip kendisiyle daha az vakit geçirmeye başlamasından hiç hoşlanmamıştı.

"Bilmiyorum. Üniversiteye daha neredeyse bir yıl var,' demişti Diana. Sonra kaşlarını çatarak eklemişti: "Ama ne kadar uzun izin verirsem,

o kadar zor olacak.'

Riley şimdi Diana'ya verdiği tavsiyeyi düşünüyor ve aniden midesinin bulandığını hissediyor. "Diana ondan ayrılmayı düşünüyordu." diye ağzından geçirir.

"Ne? Evan şok olmuş görünüyor. "Neden düşünüyorsun?

"Çünkü adam gelecek yıl aynı üniversiteye gitmeleri için ısrar ediyordu ve Diana bunu istemiyordu. Ona, 'Diana dün gece annesi işe gittikten sonra onunla dışarı çıktı - bunu polise söyledim' diyor. I bana yazdığı mesajı gösterdi. Onu almaya gidiyordu. Onlara ondan ayrılmayı düşündüğünü söylemeli miydim? Birden yüzünün kansızlaştığını hissetti. "Belki de dün gece ondan ayrılmıştır.

Evan ona bakar, yüz ifadesi ima şey karşısında dehşete düşmüştür. "Cameron ona zarar vermez.

'Ama - bilmeleri gerekir mi? Onlara söylemeli miyim?' Kararsız bir şekilde ona bakar.

Okuldaki memurun kendisine verdiği ve kot pantolonunun cebine yerleştirdiği kartı hatırlıyor.

"Ne yapacaksın? Evan şimdi ona soruyor.

"Bilmiyorum.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Beden eğitimi öğretmeni BRAD TURNER, tüm okulun dağıldığı saatten beri diğer öğretmenlerle birlikte öğretmenler odasında oturuyor. Öğle yemeği vakti. Herkes gibi o da kendini tutmaya çalışıyor. Personel odasında doğaçlama bir mini cenaze töreni gibi; biri çörek getirmiş ve oturmuş Diana hakkında konuşuyorlar, Onu hatırlıyor, ona ne olduğu hakkında spekülasyonlar yapıyor, telefonlarından internet haberlerini kontrol ediyorlardı. Diana'nın koşu koçu olarak Muhtemelen onu diğer öğretmenlerinden daha iyi tanıyordu. Herkesin onu övmesini dinliyor.

Çok iyi bir matematik öğrencisiydi.

Veteriner olmak istiyordu. O da iyi bir veteriner olabilirdi.

Zavallı annesi - bekar bir anne ve Diana onun tek çocuğuydu. Şimdi yapayalnız kalacak.

Böyle korkunç bir şeyi kim yapmış olabilir?

Umarım onu öldüren piçi yakalarlar.

Brad şöyle diyor: "Çok yetenekli bir atletti. Kros takımındaki en iyi koşucuydu.

Diğerleri ona sempatiyle bakar ve başlarını sallarlar.

Çok iyi bir kızdı. Çok fazla

potansiyeli vardı.

Daha fazla dinleyemez. Personel odasındaki sandalyesinden kalkıyor ve ikinci kez okul ofisine doğru ilerliyor. Mümkünse Müdür Kelly ile yalnız konuşmak istiyor. Son baktığında hâlâ müdürle konuşmak için bekleyen öğrenciler vardı.

Polis memurları. Şimdi öğrencilerin hepsi gitmiştir, ancak müdürün odasının kapısı kapalı ve panjurlar hala indirilmiş durumdadır. Kelly'nin içeride olup olmadığını ve yalnız olup olmadığını merak eder.

Tam o sırada kapı açılır. İki eyalet polisi ortaya çıkar, Kelly de arkalarından gelir. Brad solundaki koridora doğru eğilir. görülmeden önce ve geri dönüş yolunda ilerlerken personel odası. Yolda personel tuvaletlerinden birinde durur. Boş olduğunu görünce rahatlıyor. Umutsuzca bir dakikaya ihtiyacı vardır. Tek başına, kimsenin onu göremeyeceği, bunların hiçbirini onu özellikle etkilemiyormuş gibi davranmak zorunda kalmayacağı bir yerde.

Lavabolardan birinde durur ve aynada kendine bakar, korku ve paniğinin bir anlığına ortaya çıkmasına izin verir, yüzünün şeklini bozar. genellikle yakışıklı, kendinden emin bir yüz. Sanki kendine bakıyor büyülendim. Bu gerçekten oluyor mu? Yüzüne tekrar tekrar soğuk su sıçratıyor. Tekrar doğrulduğunda titrediğini, koyu renk gömleğine su sıçradığını ve bunun belli olduğunu fark eder. Kalbi hızla çarpıyor. Kendini toparlamalıdır.

Yüzünü kağıt havluyla dikkatlice kuruluyor ve personel odasına geri dönmeye karar veriyor. Ama bir dakika içinde. Biraz daha zamana ihtiyacı var.

21 Ekim 2022, Cuma, saat 1400.

Yine evdeyim, yatak odama geri döndüm, dizüstü bilgisayarımda yazıyorum çünkü başka ne yapacağımı bilmiyorum.

Daha önce Riley'nin evinden ayrıldığımda bana söylediği şey beni gerçekten rahatsız etmişti, Diana'nın Cameron'dan ayrılacağını söylemişti. Bu benim için yeni bir haberd. Kendimi Cameron'ın evine doğru yürürken buldum. Şehrin kenarındaki evine biraz uzak ama düşünmek için biraz zaman istedim. I

Cameron'ın Diana'yı öldürdüğünü kesinlikle düşünmüyordum ama Riley'bana anlattıklarından sonra bunu çok zordu ve biraz da tedirgin ediciydi. Güven tazelemek için onunla konuşmam .

Riley'nin düşündükleri beni rahatsız ediyor. Belli ki onu da rahatsız ediyor.

Cameron'ı hayatım boyunca tanıdım, ilkokuldan beri.

Sanırım onu oldukça iyi tanıyorum. Çoğu zaman yumuşak başlıdır. Yumuşak huylu, sempatik bir adamdır. Çok kadar iyidir, sonra patlar. Bu kulağa kötü geliyor ve onu kızdırmak için çok şey gerekiyor, ama kızdırırsanız, dikkat edin. Diana'ya sinirlendiğini hayal etmeye çalıştım ama

sadece . Ona tapıyordu. Ve onu asla kıskırtmazdı, o öyle biri değildi.

Dokuzuncu sınıftayken bir keresini hatırlıyorum. Sürekli onunla dalga geçen bir çocuk vardı, taşımali gelen çiftlik çocuklarından biriydi. Cameron'ın boyu henüz uzamamıştı ve diğer çocuk çok daha iriydi. Cameron uzun süre buna katlandı, onu rahatsız etmiyormuş gibi davrandı. Sonra bir gün okulda kendini kaybetti ve büyük çocuğu yere itmeyi başardı ve kafasına yumruk atmaya başladı. Bir öğretmen onu uzaklaştırmak zorunda kaldı. Cameron'ın evine doğru yürürken bunu düşündüm. Muhtemelen okulda bunun bir kaydı vardır.

Her neyse, Cameron'ın evine vardığımda midem bulanıyordu. Diana'ya zarar verebileceğine ama işlerin onun için nasıl görüneceği konusunda da endişeliydim.

Hem araba hem de kamyon garaj yolundaydı. Tabii ki ailesi eve gelmiş olmalıydı. Kapıyı çaldım ve Cameron'ın babası açtı. Berbat görünüyordu. Kapının eşiğinde yine boğuldum. Utanç ama değildi. Her şey anda kafama dank etti.

Bay Farrell bana bir dakika sarıldı. Sonra beni bıraktı ve ne kadar üzgün olduğunu, bunun ne kadar trajik olduğunu söyledi. Onun da gözlerinde yaşlar görebiliyordum. Cameron'la konuşabilir miyim diye sordum ama başını salladı ve Cameron'ın kimseyle görüşmek istemediğini, şokta olduğunu ve onu sevdiğini söyledi. O da

onu sevdiği için boğuldu ve sakinleşmek için savaşımak zorunda kaldı. Daha az hissettim onun önünde ağlamaktan utandım.

Cameron'ın polisle konuşup konuşmadığını sordum, o da o sabah kendisiyle konuştuklarını söyledi ama Bay Farrell açıkça konuşmak istemiyordu Bu konuda. Cameron'la konuşabilmeyi çok isterdim ama bir daha sormadım.

Arkamı dönüp eve yürümeye başladığımda, Cameron'ın Diana'ya sürekli dokunduğunu, sürekli elini tuttuğunu, büyük kolunu omzuna attığını, elini beline doladığını hatırladım. Ve geçen hafta sonu, bir partide, başka biriyle konuşmak için ondan uzaklaştığını gördüm ve kaşlarını çattı, birasını yere bıraktı ve onu takip etti. Konuşmak istediği sadece bir grup kızdı, ama Cameron kızlarla birlikte orada durdu ve biraz gülünç görünüyordu. Başka kimse fark etmemiş gibiydi ama şimdi Riley'nin fark edip etmediğini merak ediyorum. Bu konu hakkında konuşmamıştık.

Eve , ne yapacağımı bilemiyordum. Kendimi çok hissediyordum. Diana için üzülüyor, onsuz hayatın nasıl olacağını hayal ediyordum. Küçük grubumuz muhtemelen dağılacaktı.

Şimdi odama geri döndüm, sadece ben ve bilgisayarım, asla ama asla anlamlandıramayacağım bir şeyi anlamlandırmaya çalışıyorum.

ONUNCU BÖLÜM

RILEY GERGIN. Öğleden sonra erken bir saattir ve annesiyle birlikte karakoldadır. Hayatının en kötü günüdür ve şimdiden Sanki sonsuza dek sürmüş, hiç bitmeyecekmiş gibi. Görüşme odasındaki masaya oturduğunda ağzı kurumuştur. Annesi oturuyor Yanında, duygusal durumu hakkında açıkça endişeliydi ve omzunu sıkıyor. Birisi önündeki masaya bir şişe su koyar.

Odada onlarla birlikte iki dedektif vardır. Adam kendini Dedektif Stone olarak tanıtıyor. Adam annesinin yaşlarında, kırklı yaşlarının ortalarında ve iyi birine benziyor. Kadın ortağı, Dedektif Godfrey daha gençtir ve ona cesaret verici bir şekilde gülümser. Riley kuru dudaklarını yalar, doğru şeyi yapıp yapmadığını merak eder ve kendini hazırlamaya çalışır.

"Riley," diye başlıyor Dedektif Stone, "bu senin için çok zor olmalı. Bu sabah okuldaki memurlarla konuştuğunuzu biliyoruz. Sabah. Sizi buraya getiren nedir? Bize söyleyecek başka bir şeyiniz var mı? Adam ona bakıyor, bekliyor. "Diana'nın yakın bir arkadaşı mıydınız?

Sesini buldu. "Evet. En iyi arkadaşı. Riley kalbinin hızla çarpmaya başladığını hisseder. Cesaret almak için annesine baktı. Onlara söylemesi gerektiğini biliyordu. Artık vicdanen bunu kendine saklayamazdı.

Onlara Diana'nın Cameron tarafından aynı üniversiteye gitmesi için nasıl baskı gördüğünü, bu konuda mutsuz olduğunu ve Cameron'dan ayrılmayı düşündüğünü anlatır. Cameron'a ihanet ettiği için kendini suçlu ve sadakatsiz hiss ediyor ve onlara anlatırken acınası bir şekilde ağlıyor. Ama durum bundan daha karmaşık. Aynı zamanda suçlu hiss ediyor çünkü

Diana'yı ondan ayrılmaya teşvik eden kişi. Ya ayrıldıysa? Ya bu yüzden öldüyse? Kendine ilk sadakatının Diana'ya olması gerektiğini söyler. Dedektiflere gerçeği söylemeli ve onların izin vermelidir. İşini bitirdiğinde biraz olsun rahatlar.

Dedektif Stone onu sessizce dinler. 'Bunu bizimle paylaştığın için teşekkür ederim. Doğru olanı yaptınız,' der Riley, ellerini silerken. gözlerini mendille kapatıyor. Kendine gelmesini bekliyor ve ekliyor: "Size istediğimiz başka bir şey daha var. Kadın ona bakar. "Bu sabah Diana'nın annesiyle konuştuk. Bize Diana'nın Home Depot'ta çalıştığını ve Diana'nın ürpertici olduğunu düşündüğü bir müşteriden bahsetti. Size bu konudan hiç bahsetti mi?

Riley bunu tamamen unutmuştu. Nasıl unutmuştu? "Evet. Onu sadece geceleri çalıştığında görüyordu. Çoğunlukla Pazar günleri, gündüzleri çalışıyordu ama bazen Cuma geceleri de çalışıyordu, 10'a kadar. Bazen içeri girerdi. Bana her zaman onun kasasına gittiğini söyledi, kendi kasasında zaten biri olsa bile ve bir Yakınlarda boş bir tane var. Beklerdi. Bir keresinde başka bir kız ona boş olduğunu söyledi ama bekleyeceğini söyledi ve Diana'nın kasasında kaldı. Herkes bunu fark etti.'

"Sana onun adını söyledi mi?

"Adını bilmiyordu. Her zaman nakit ödeme yapardı, asla kredi kartı. Bunun garip olduğunu düşündü. Onun tuhaf olduğunu düşündü. Onu rahatsız etti.'

Dedektif başını sallar. "Adını, nerede yaşadığını ya da onunla ilgili herhangi bir şey öğrenmeye çalışıp çalışmadığını biliyor musunuz?

"Adını biliyordu, yaka kartında yazıyordu. Soyadını öğrenebileceğini sanmıyorum. Ona söylemezdi ve başka kimsenin de söyleyeceğini sanmıyorum. Ondan hoşlanmadığını biliyorlardı. Onunla flört etmeye çalışırdı. O da bundan hoşlanmazdı.

"Dükkanın dışında ona hiç saldırdı mı?

Riley başını sallar. "Eminim onu kasadan başka bir yerde görmemiştir. Bana söylerdi. Dedektif daha fazlasını söylemesini bekler. "Home Depot'taki insanlar onu biliyordu. Onu görmüşler. Diğer personel ve müdür. Müdür biliyordu

Diana'yı tedirgin ediyordu. Gecenin sonunda güvenlik için kızları arabalarına kadar . Müdür bundan emindi.'

Dedektif ona başını sallar. "Onlarla konuşacağız. Geldiğiniz için teşekkürler.'

Aaron Bolduc, öğleden sonra çalışanlarından biri kafasını ofisine sokup "Sizi görmek isteyenler var" dediğinde personel sorunları hakkında düşünüyordu.

Yüzü kızarmış ve gözleri şişmiş. Bütün gün Diana için ağlayıp - tek ağlayan o değil - ama en azından

İşe geldi ve minnettar. "Teşekkürler Margaret. Sen iyi misin?"

Başını salladı ve 'Onları ofisinize getireceğim' diyerek arkasını döndü.

Aaron gergin bir şekilde kravatını düzeltiyor. Birinin gelmesini bekliyordu. Personelinden biri öldürüldü. Onunla ve onunla birlikte çalışanlarla konuşmak isteyeceklerdir.

İki kişi ofisine geldiğinde üniformalı değillerdir. Kendilerini Eyalet Polisi Büyük Suçlar'dan Dedektif Stone ve Dedektif Godfrey olarak tanıtırlar.

İkisini de tanıyamaz; çünkü

Tabii ki buralı değiller. "Bu korkunç bir şey," diyor Aaron, gözleri doluyor. "Berbat. Kendisinin de öyle görünmesi gerektiğini biliyor.

Söylerken korkunçtu. 'Diana harika bir kızdı. Buna inanamıyorum. Dedektifler etkilenmemiş görünüyor, ama o bunun işlerinden kaynaklandığını düşünüyor. Bunun onları kişisel olarak rahatsız etmesine izin veremezler.

Dedektif Stone başını sallar. "Anladığımız kadarıyla Diana'yı rahatsız eden bir müşteri varmış?"

Aaron yüksek sesle nefes verir. "Doğru. Kimi kastettiğini biliyorum ama kim olduğunu bilmiyorum. İri bir adam. Kızıl saçlı, kirli sakallı. Genellikle kırmızı-siyah ekoseli flanel gömlek ve iş ceketi giyerdi. Hep nakit öderdi, o yüzden adını bilmiyorum. Diana'yı çünkü onun kasasının etrafında dolanır ve beklerdi. "Diana çok hoş bir kızdı." diye ekliyor. Kızardığını hisseder ve gözlerini kaçırır.

"Kasa alanının güvenlik kamerası var mı?"

Evet, var. Aslında, sanırım geçen Cuma gecesi Diana çalışırken buradaydı. Bunu sizin için bulabilirim.'

Aaron bilgisayarda bir şeyler ayarlayarak siyah-beyaz filmleri gözden geçirir. beyaz video. İleri ve geri sararak ekose gömlekli adamı arıyor. Sonunda onu bulur. Adamın Diana'nın kasasına doğru ilerleyişini izlerler. Aaron, kasetten ilk kez izlerken, adamın yaklaştığını gören Diana'nın yüzünün nasıl değiştiğini görebiliyor. Artık gülümsememektedir. Ona bakmadan eşyalarını taramaya başlar. Aaron onunla konuşuyor. Aaron dudaklarını okumaya çalışıyor ama ne dediğini anlayamıyor. Gülümsüyor, konuşuyor, ona bakıyor. Kızın cevapları tek heceli. Kaba olmamaya çalışıyor ama konuşmak da istemiyor. Hareketleri sert. Meşgul ve arkasından başka bir müşteri gelir, sabırsızca ilerler, o ise Diana ile konuşmaya devam eder, işlemi bitmiş olmasına rağmen Bitti.

Dedektif ona "Orada dur," der.

Dedektifler adamın yüzüne iyice bakarlar. "güvenlik kamerası var mı? Stone sorar.

Aaron başını sallar. "Korkarım ki hayır. Sadece mağazanın içi ve kapıların hemen dışındaki alan.

Ekranları değiştirirler ve adamın satın çıkışa taşınmasını izlerler. Adam otoparkın karanlığında kaybolur.

Stone, 'Aracını almak iyi olurdu,' diyor. 'Her neyse, onu filme aldık. Kim olduğunu bulacağız. Teşekkür ederim, çok yardımcı oldunuz,' diyor dedektif. 'Personelinizle konuşmak istiyoruz - Diana ile çalışan herkesle, özellikle de Cuma günü Akşamları.'

Aaron, dedektiflerin fark etmemesini umarak sıkıntıyla titriyor. "Tabii ki.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

PAULA okuldan ayrılmadan önce Müdür Kelly ile konuşmaya gitmişti. Kapısı kapalıydı ve panjurlar indirilmişti ve çoktan gidip gitmediğini merak etti. Kapısına vurdu ve içeri girmesi için .

Paramparça görünüyordu. Graham Kelly elli ve oldukça iyi durumdaydı ama birden daha yaşlı görünmeye başladı. Onun Yüzü her zamankinden daha buruşuk ve yıpranmıştı ve en iyi zamanlarda bile telaşlı görünen bir adamdı. Ama o olduğunu görünce rahatlamış görünüyordu. Bir nevi arkadaşlıklar; hatta sırlarını Birbirlerini. Çocuklarıyla sorunlarla ilgili ayrıntıları, personelin geri kalanıyla paylaşmadığı şeyleri biliyor. Ona güveniyor. Paula diğer personelin bazılarının ondan pek hoşlanmadığını ve ona zor anlar yaşattığını biliyor ama Paula onunla çalışmayı her zaman iyi bulmuş.

"Nasılsın?" diye sordu sempatik bir şekilde. Adam başını salladı. Söyleyecek sözü yok gibiydi. 'Bunu atlatacaksın,' dedi ona.

Sonra başını salladı ve 'Teşekkür ederim Paula' dedi. Derin bir nefes aldı nefes aldı ve 'Pazartesi günü okul her zamanki gibi devam edecek. Bir sonraki duyuruya kadar bayraklar yarıya indirilecek. İhtiyacı olan herkes için okulda yas danışmanları olacak. Cenaze töreninin ne zaman yapılacağından henüz emin değilim, ancak herkesin katılabilmesi için okul kapanacak. Polise destek olmak için elimizden geleni yapacağız. soruşturma.'

Paula çekingen bir tavırla, "Bu konuda," dedi.

Ona sert bir bakış attı. 'Üzgünüm Paula, ama bunu ifşa edemem. Bugün polis buradayken söylenen her şey. Bunu biliyorsunuz.'

"Tabii ki biliyorum," dedi. Ona bakmaya devam etti, açmasını bekliyordu. Odadaki fil. Yapmadı. Bu yüzden kadın sordu. "Onlara Brad'den bahsettin mi?"

Ona neredeyse soğuk bir bakış attı. 'Hayır, yapmadım. Cidden bunu onun yapmış olabileceğini düşünemezsiniz, değil mi?'

Rahatsız bir an durakladı ve "Yine de onlara söylemen gerektiğini düşünmüyor musun?" dedi. Adam ona bakmaya devam etti. "Kendi iyiliğin için mi?" diye ekledi.

Kelly birkaç hafta önce ona sırrını açmıştı.

Diana Brewer'ın kendisine beden eğitimi öğretmenini Brad Turner'la ilgili olarak geldiğini ve Turner'ın kendisine uygunsuz davrandığını öne sürdüğünü söyledi. Kelly Paula'ya ikisini de dinlediğini ve her şeyi bir 'yanlış anlaşılma' olarak tanımladı ve Paula'ya Diana'nın bu işin daha ileri gitmesini istemediğini söyledi. Kelly, Diana'nın bir şey olmadığından emindi ama bütün bu olanlar Paula'yı rahatsız etmişti. Kelly hiçbir ayrıntı vermedi. Diana'nın endişelerini göz ardı etmekte aceleci davranıp davranmadığını merak etti. Keşke o da odada olsaydı; belki de olayı çok daha farklı bir şekilde ele alabilirdi. O zamandan beri, kızının - ve diğer öğrencilerin - beden eğitimi öğretmenleri tarafından uygunsuz muameleye maruz kalma ihtimalinden endişe duyuyordu. Ama Kelly olayı hallettiğini söyledi ve ona bir şey yok.

Şimdi Kelly dedi ki, 'Eğer bunu polise anlatırsam, bu onun kariyerini mahveder, bunu biliyorsun. Ve oldukça gereksiz. O hiçbir şey yapmadı.

Yanlış. Nişanlısının haberi bile yok. Öğrenirse ne hisseder sence?'

Sonra Paula yüzünde sıcaklığın yükseldiğini hissetti. 'Belki de öğrenmeli. Belki de evleneceği adamın, öğretmenlik yaptığı genç kızlardan birine uygunsuz davranmakla suçlandığını bilmeli.

Kelly, protesto edercesine yüksek bir gıcırta çıkaran deri masa sandalyesinde kendini daha da geriye attı. 'Hiçbir şey yoktu! Size söylemiştim. Onun açısından her şey tamamen masumdu.

Yaptıklarının bu şekilde yorumlanmasına çok üzüldü. Çok utandı.'

Kelly

kızardı, arkasını döndü ve "Bence ona şüpheyi yaklaştırmalıyız," dedi.

"Peki," diye sordu Paula, "polis öğrenirse ve sen de bunu onlardan saklarsan ne diyeceksin?"

"Nasıl ?

"Ya Diana bunu annesine anlatırsa? Paula söyledi.

"Annesinin bilmesini istemedi.

"Ya arkadaşlarından birine sırrını açtıysa? Onun yüzünün bulutlanmasını izledi.

"Kimsenin bilmesini istemediğini söyledi. Kimseye söylediğini sanmıyorum. Derin bir iç çekti ve bir dakika boyunca düşündü, açıkça mutsuz. Ama sanırım . . Sanırım onlara söylesem iyi olacak. Derin bir dehşete kapılmış görünüyordu. 'Ama bu ortaya çıkarsa -ki muhtemelen çıkacak- hayatı mahvolacak, hem de bir hiç uğruna. Eğer düşündüğün buysa, onu olmasına imkan yok.

Paula okuldan kendini huzursuz hissederek ayrıldı. Kelly, Diana'nın iddialarında bir şey olmadığından emin görünüyordu ama belki de en iyi yargıcı o değildi Diana da böyle bir şey yapacak bir kıza benzemiyordu. Bu türden bir şikâyet -herhangi bir türden- temelsizdir.

Ama Paula Diana'yı gerçekten ne kadar iyi tanıyordu? O onun parlak, arkadaş canlısı, popüler bir öğrenciydi. Ama Paula'nın Diana'nın özel hayatında neler olup bittiğine dair hiçbir fikri yoktu. Nasıl yapsın ki? O bilmiyor

kendi kızının özel hayatında neler olup bittiğini bile bilmiyor.

Kelly, Paula'ya Diana'nın şikayetinden ilk bahsettiğinde, Taylor'a, Turner'ın adını vermeden, okuldan, personelden veya öğrenci, onu hiç rahatsız hissettirmemişti. Taylor gözlerini kaçırdı ve yarı utanmış, yarı gözlerini devirmiş bir şekilde, "Hayır, anne," dedi. Ama kızına, eğer Taylor

Böyle bir şey olursa ona söylerdi ve bu onun endişelerini yatıştırırdı.

Paula eve gelir ve garaj yoluna park eder. Çok sevdiği beden eğitimi öğretmenin Diana'ya olanlarla bir ilgisi olduğunu düşünmek istemez.

Taylor çoktan eve varmış, daha önce mesajlaştıklarında annesinin ısrarı üzerine sokaktaki diğer kızlarla birlikte eve yürümüş.

Paula kızını mutfakta elma keserken bulur. Normalde okuldan sonra Taylor'a sarılmaz ama bugün ona hızlı ve sıkı bir şekilde sarılır ve kızı kıvranarak uzaklaşır.

"İyi misin? Paula endişeyle sorar. Kızının okulunda bir kızın öldürülmesine nasıl tepki vereceği konusunda hiçbir fikri yoktur. Taylor daha önce hiç böyle bir şeyle karşılaşmamıştı. Hiçbiri karşılaşmadı.

"Ben iyiyim," diyor Taylor, elmasından bir ısırik alarak. "Onu tanı mıyordum bile anne.

Paula kızının kayıtsızlığı karşısında biraz şaşırır. Belki de bu sadece bir savunma mekanizması, bir rol. Bugün okulda bazı kızlar açıkça ağlıyordu. Ama bu doğru, Taylor gerçekten bilmiyordu Diana; yıllar vardı. Paula için her şeyin üzerine bir korku bulutu çökmüş gibidir. Küçük evlerinde bir kız öldürülmüştür. ve kimin yaptığını bilmiyorlar. Adam hâlâ dışarıda ve bu onu korkutuyor. Ama Taylor etkilenmemiş görünüyor.

"Onu tanı mıyordum," diyor Paula. Benim sınıfımdaydı. Ona yıllarca öğretmenlik yaptım. Annesini tanıyorum. Ve olmadan, bugün ilk kez on üç yaşındaki kızının önünde ağlamaya başlıyor.

Özür dilerim anne. Düşünmemiştim-'

Paula, 'Unutma, bunu yapanı yakalayana kadar tek başına dışarı çıkmanı istemiyorum' dedi.

ON İKİNCİ BÖLÜM

JOE PRIOR iş çıkış saatinde kamyonuna biner ve ustabaşını kendisini izlerken yakalar. Joe o sırim gibi piçin ne düşündüğünü merak eder. Belki de bunun Joe Prior'ı son görüşü olduğunu düşünüyordur.

Öğleden önce, ustabaşı tozlu şantiyenin karşısından yüzünde ciddi bir ifadeyle Joe'ya yaklaşmış ve telefonundaki bir şeyi göstermişti. Joe'nun bir fotoğrafıydı bu.

bulanıktı, ama kesinlikle oydu. Joe belli etmedi ama zaten her şeyi görmüştü. Onun da telefonu var. Polisin, Joe'yu o gün erken saatlerde yerel bir çiftçinin tarlasında bulunan kızla ilgili olarak onunla konuşmak istiyordu. O sadece Biri bir şey söylesin diye. Joe telefonuna baktı ve haberi belirgin bir endişeyle okudu. Biraz daha aşağı kaydırды ve ekranda onun resmini de gördü.

Kahretsın.

Fotoğrafı, lanet olası Home Depot'un kamera kayıtlarından alınmış olmalıydı. Kendisine kuşkuyla bakan ustabaşına baktı. "Benim bununla hiçbir ilgim yok," dedi Joe.

"Elbette," dedi diğer adam. "Ama belki de gidip onlarla konuşmalısın.

'Evet, tamam, sorun olmazsa şimdi gideceğim.

"Hayır, vardıyanın sonunda gidebilirsin. "Belki onları arayıp geleceğini söylersin." ekledi.

Ustabaşı pisliğin teki. Joe polis merkezini aramış ve o gün daha sonra geleceğini söylemişti. Bütün öğleden sonra iş yerindeki adamların ona yan gözle baktıklarını fark etti.

Joe şimdi kamyonetini çalıştırır ve inşaat alanından dışarı çıkar, sonra da kasabaya giden yola saparak polis karakoluna gider. Önce üstünü değiştirmek için dairesine dönme zahmetine girmez.

Home Depot'ta çekilmiş bir fotoğrafı var. Belli ki o kızla flört ettiğini biliyorlar. İnkâr etmenin anlamı yok. Buna karşı bir yasa yok. Sorularına gönüllü olarak cevap verecektir. Yapmaz.

bir seçeneği olduğunu görür - iş yerindeki insanlar onu tanır; çok geçmeden onu bulurlardı.

Polis karakolunun otoparkına park eder. Kamyonetinden iner ve hala kirli kot pantolonu, ter kokan flanel gömleği ve çelik burunlu botlarıyla karakola girer ama umursayacaklarını sanmaz. Resepsiyondaki memura yaklaşır, memur ona irileşmiş gözlerle bakar. "Anladığım kadarıyla biri benimle konuşmak istiyor," der. Başka bir memuru çağırıyor ve adam bir görüşme odasına götürülüyor.

Çok beklemesi gerekmiyor. İki dedektif odaya girer ve kendilerini tanıtır. Joe ikisini de dikkatle inceler. Dedektif Stone, Joe'dan belki on beş yaş büyük bir adam, keskin görünüyor. Diğer de Godfrey adında bir kadın, o da oldukça akıllı görünüyor. Ama Joe burada endişelenecek pek bir şey olduğunu sanmıyor. Sandalyesine rahatça oturur.

'Anladığım kadarıyla beni , ' diyor.

"Evet, ," diyor Stone. "İçin teşekkürler.

"Elbette," diyor Joe. 'Daha erken gelirdim, ama benim ustabaşı vardiyamın sonuna kadar gitmeme izin vermedi. "Biraz pislik olabiliyor." diye ekliyor.

Stone başını sallar. "Bu röportajı kaydetmemizin bir sakıncası var mı?" "Hayır, hiç de değil," diyor nazikçe.

"Adınız?" diye sorar dedektif, sesi nötrdür. "Joe Prior.

"Adres?

"On dokuz Division Sokağı, Fairhill. Daire iki on dört.' "Peki ne iş yapıyorsun Joe?

"Çoğunlukla inşaat.

Stone başını sallar. "Kimin için çalışıyorsun?

"Şu anda Byford İnşaat. Ama etrafta dolaşıyorum. İş neredeyse oraya gidiyorum. Genel inşaat işleri yapıyorum - hiçbir zaman bir meslek öğrenmedim.

Stone, "Fairhill'deki Home Depot'a sık sık gidersiniz," diyor.

"Herkes öyle değil mi? Joe cevap verir ve gülümser.

"Diana Brewer'ın kim olduğunu biliyorsun," diyor dedektif. "Sizinle neden konuşmak istediğimizi biliyorsunuz.

"Evet. Kahretsin. gelenler için utanç verici. Güzel kızdı." "Ona özel bir ilgi göstermiştin.

"Ben öyle demezdim," Joe. "Sadece arkadaşça davranıyordum.

"Dostça," diye tekrarlıyor dedektif. "Biz öyle duymadık. Joe kaşlarını çatar. "Ne demek istiyorsunuz?

"Onu taciz ettiğini duyduk. İş yerinde onu rahatsız etmişsin. Onunla flört etmişsin. O senin ilgini istemedi. Joe omuz silkti, omuzlarından yuvarlanmasına izin verdi. "Diana'yı hiç Home Depot'un dışında gördün mü?

Joe başını sallar. "Hayır.

"Hiç onunla iletişim kurmaya çalıştın mı? Ona mesaj göndermeyi?"

Hayır." Bu kadar yeter. Öne doğru eğilir. 'Yanlış ağaca havlıyorsun. Bir katil arıyorsun ve bunun ben olmamı istiyorsun. Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm. Ben yapmadım.'

"Dün gece neredeydin? Stone da öne doğru eğilip dirseklerini masaya koyarak soruyor.

"Evdeydim.

"Bunu doğrulayabilecek biri var mı?

"Evet, aslında," diyor Joe. 'İşten sonra bir arkadaşım geldi. Biraz fazla bira içtik ve kanepeme yığıldı. Bu sabaha kadar da gitmedi.

"Adı ne?

"Rodney Donnelly, Roddy olarak tanınıyor. "Eğer onunla konuşmak istersen, numarası burada." diye ekler. Telefonundaki rehberden Stone'a numarayı gösterir. Dedektif numarayı not eder. "Hepsi bu kadar mı? der Joe.

"Sadece bir soru daha. Ne ?'

"2015 model bir Dodge Ram kamyonet. .'

"Bakmamızın sakıncası var mı?

"Evet, aslına bakarsanız öyle. Saklayacak bir şeyim olduğu için değil. Çünkü bu ülkede bireysel hakların korunması gerektiğini düşünüyorum'.

"Tamam," diyor Stone başını sallayarak. 'Şimdilik ihtiyacımız olan tek şey bu.

Joe istasyondan ayrılır ve kamyonetine geri döner. Gaza basar ve eve doğru yola koyulur.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

BRENDA eski kocası Lee ile mutfağında oturmaktadır. Bütün gün, bir yaranın üzerindeki kirli bir bandaj gibi çözülmüş ve tarifsiz bir dehşet. Diana'nın son anlarını her düşündüğünde, sanki kendisi de ölecekmiş gibi nefessiz bir panik hisseder. Ama o hâlâ burada. Bu korkunç arafta sıkışıp kalmış, kızının ölümünü tekrar tekrar yaşıyor. Aklından silemiyor. Bunu hak etmek için ne yapmıştır? Kızı bunu hak edecek ne yapmıştı? Hayatı daha başlamadan elinden alınmıştı. Nasıl

Diana ne olduğunu anladığında dehşete düşmüş olmalı. oluyor. Brenda kendini o anda, kızının yanında, onun dehşetini hissederken kapana kısılmış gibi hisseder. Mutfak masasının kenarına tutunur, panik içinde nefes almaya çalışır, göğsünde ezici bir acı hisseder.

Sakinleşirken, Brenda artık hayatının da sona erdiğini biliyor. Çünkü onun için geriye hiçbir şey kalmamıştır. Nasıl devam edecek? Diana onun

Her şeyi. Önünde yığılıp kalmış eski kocasına bakıyor. mutfak masasına bakıyor, gözleriyle buluşamıyor. En azından dönebileceği birileri olacak. İki çocuğu daha var ve şimdi onlar onun için çok daha değerli olacak. Nasıl olduğunu hatırlıyor

Diana küçükken ona ne kadar yakındı, son birkaç yıldır onu ne kadar ihmal . Onu neredeyse hiç tanııyordu, ne kadar harika bir genç kadın olduğunu. Şimdi, yapabilecekken tek kızıyla daha fazla zaman geçirmedeği için pişman olup olmadığını merak ediyor. Kızının onu burada istiyordu, ama şimdi neredeyse gitmesini diliyordu.

Orada birlikte otururlar, konuşmazlar. Kapı zili çalar ve onlar bunu duymazdan gelerek komşularının yemek tabaklarını ön basamakta bırakmalarına izin verirler. İnsanların yüzüne bakamazlar ve kesinlikle

Yemek yiyemiyorum. Neden birileri kederin cevabının yemek olduğunu düşünür ki? Kederin cevabı yoktur.

Dışarıda muhabirler de var. Onlarla da konuşmak istemiyor. Brenda, yanındaki mutfak masasının üzerinde duran telefonundan gelen bir mesajın ping sesini duyar. Mesaja bakar. Dedektif Stone'dan.

Lütfen bizi içeri alın. Dışarıdayız.

"Dedektifler gelmiş," der eski sevgilisine ve kapıyı açmak için ayağa kalkar. Acele etmiyor, çünkü ne önemi var ki? Hiçbir şey önemli. Hiçbir şey Diana'yı geri getirmeyecek. Hareketleri yavaş ve ağır, sanki suyun altında yürüyormuş gibi. Normalde uzun gece vardiyasından sonra uyuması gerekirdi ama bugün uyuma ihtimali yoktu. Lee'yi aradı ve onlara süresiz olarak işten ayrılacağını söyledi.

Kapıyı açar. O sabah tanıştığı iki dedektif, Stone ve Godfrey oradadır. "İçeri girebilir miyiz? Stone sorar.

Omzunun üzerinden sokakta toplanan kalabalığa bakıyor. Haber minibüslerini, muhabirleri ve kameramanları görebiliyor ama onlar orada sessizce, hatta saygıyla duruyorlar. Geri adım atıyor. ve dedektifleri içeri alır, kapıyı hızla kapatır. Lee mutfaktan , yüzü ifadesizdir. Dedektifler ona kendilerini tanıtır ve sonunda oturma odasında otururlar. Brenda o sabah onlara eski kocasının Lee'yi neredeyse öldürdüğünü söylemişti.

kızıyla hiçbir ilgisi olmadığını, hayatında neler olup bittiğine dair hiçbir fikri olmadığını, yardımcı olamayacağını söyledi. Ona birkaç soru sordular.

Zaten bu da son birkaç yıldır kızıyla ne kadar az ilgilendiğini doğruluyor. Utanmış görünme nezaketini gösterdi.

Brenda, Dedektif Stone'un hâlâ taze ve derli toplu görüldüğüne hayret ediyor, onu gözlemleyerek. Ortağı da aynı şekilde. Tabii ki bu onlar için sadece bir iş. Gerçekten ne kadar umursadıklarını merak ediyor. Buralarda yaşamıyorlar bile. Burası çok küçük bir topluluk. kızının cinayetini çözmek için başka bir yerden bir ekip getiriyor. Belki de bu iyi bir şeydir, diye düşünüyor birden. Belki de Fairhill'den biri yapmıştır.

Stone sakın bir sesle söze başladı: "Bu sabah kızınız ve erkek arkadaşı Cameron Farrell arasında herhangi bir sorun olduğunu bilmediğinizi söylemişsiniz. Duraksıyor. "Aksini duyduk.

Sersemliğinden sıyrılmış bir şekilde ona daha keskin bakar. "Ne?

"Riley Mead annesi Patricia ile birlikte karakola geldi ve bize Cameron'ın Diana'ya aynı kursa gitmeyi kabul etmesi için baskı yaptığını söyledi.

gelecek yıl birlikte üniversiteye gidecekler. Riley, Diana'nın bunu istemediğini ve ondan ayrılacağını söyledi.

Brenda yutkunur. "Diana bana bunu söylemedi. Derin bir nefes alır. "Riley sana söylediyse doğru olmalı. Yanındaki Lee'ye bakar ama o yere bakmaktadır. Yapacak hiçbir şeyi yoktur. katkıda bulunmak.

"Cameron'ın davranışlarında kızınızın güvenliği için endişelenmenize neden olacak herhangi bir şey mü? Stone soruyor. "Öfkeli biri mi?

Başını yavaşça sallar. "Hiç görmedim. Ama biraz yapışkandı. Sizce bunu Cameron yapmış olabilir mi?" diye soruyor. huzursuzca.

"Şu anda kimseyi göz ardı etmiyoruz.

Brenda bunu düşünürken eliyle ağzını kapatarak, "Aman Tanrım," diye mırıldanır. Eski kocasının yanında boğuk bir ses çıkardığını duyuyor ama konuşmuyor.

Dedektif Stone onlara biraz zaman tanır ve şöyle der: "Evde açıklanamayan bir parmak izi bulamadık, ancak herhangi bir davetsiz misafir

eldiven giymiş olabilir. Evin arkasındaki çimenlerde bazı izler bulduk. Ne yazık ki ayak izi almaya yetecek kadar değil.

Zorla girildiğine dair belirgin bir işaret yoktu. Dikkatlice ekliyor, 'Birisi onu izliyor olabilir. Siz işe gittiğinizde onun evde yalnız olduğunu biliyor olabilir.

Brenda'nın kanı donuyor. Bu fikir onu hasta ediyor; boğazının arkasında yükselen safranın tadını alabiliyor.

'Bir an için Cameron'Diana'yı söylediği gibi saat on bir civarında evin içinde bıraktığını varsayalım. O saatten sonra evden kendi isteğiyle ayrılmış olması için hiçbir neden bilmiyoruz.

ve spor ayakkabıları evde. Ama belki de kapıyı o açmıştır. Belki biri kilitli olmayan bir kapıdan ya da pencereden girmiştir.

Belki de dün gece eve geldiğinde biri onu içeride bekliyordu ve onu evden aldı. Şöyle ekliyor: 'Size daha önce de belirttiğimiz gibi, muhtemelen rastgele değildi. Rastgele değildi.

fırsatçı.'

Brenda tüm bunları güçlükle eder; kendini uyuşmuş, yönünü kaybetmiş hisseder. Stone, "Home Depot müşterisi ortaya çıktı," diyor. "Adı Joe Prior.

Ona sertçe bakar, dikkat kesilir.

Stone, "Elbette kendisinin yapmadığını söylüyor," diyor. 'Ve her ne kadar zayıf bir mazeret olduğunu düşünsek de mazereti doğrulandı. Bir arkadaşının onun evinde olduğunu ve bütün gece içtiğini iddia ediyor. İkisi de yalan söylüyor olabilir. Onu araştırdık ama sabıka kaydı yok ve söylediği her şey kontrol edildi.

Ona bıkkınlıkla bakar. Lee'ye bir kez daha bakar; Lee neredeyse katatonik görünmektedir.

"Başka bir şey daha var," diye devam ediyor Stone. "Kapı kapı dolaşıp görgü tanığı arayan memurlarımız var, dün gece ya da geçen süre zarfında olağandışı bir şey gören var mı diye bakıyorlar.

"Ve?

"Karşı komşunuz Helen Payne, dün gece yarısı evinizin önünde bir kamyonun durduğunu fark ettiğini söyledi. Dar lacezede bir arkadaşıyla oturduktan sonra dönmüş. Bize kamyonet olduğundan başka bir şey söyleyemedi - bir pikap. Işıkları kapalıydı ama sürücü koltuğunda birinin - bir adamın - oturduğunu söyledi. Bundan daha fazlasını söylemek için çok karanlık olduğunu ve arkadaşını düşündüğü için fazla dikkat etmediğini söyledi. Daha önce o saatte evinizin önünde bir kamyonun durduğunu hiç fark etmediğini ve genellikle o saatte bakımevinden döndüğünü söyledi. Her neyse, Yatmaya gitti, yani tek bildiğimiz bu. "Ama kızınızın erkek arkadaşının kamyonetine benzediğini söyledi, ki o kamyoneti çok sık görüyormuş." diye ekliyor.

"Buradaki herkes kamyon kullanıyor," diyor Brenda kasvetli bir şekilde.

Stone başını sallar. "Cameron Farrell ve Joe Prior da dahil. Gitmek için ayağı kalkar ve Godfrey de ayağı kalkar. "Yarın temasta olacağız," diyor. "Kaybınız için tekrar çok  zg n m.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Akşam yemeği için çiftlik evinin mutfağındaki çam masanın etrafında toplandıklarında ROY, GRACE'e bu gece her zamankinden biraz daha duygulu olduğunu söylüyor. Hava kararmaya başlıyor. Karısı Susan onun karşısında oturmuş, o yemeğini bitirir bitirmez kaşıkla dağıtmaya hazırlanıyor,

Soğumadan önce. O her zaman kısa tutar. *Soframıza koyduğun güzel şeyler ve bize getirdiğin tüm güzel şeyler için sana şükürler olsun Peder. Amin.* Ama tarlasındaki ölü kız Zihin.

Başını kaldırır, Susan yemek servisine başlar - jambon, patates püresi ve bezelye - ve tabağını uzatır. Noel'de evlenmesi planlanan kızı Ellen sağ tarafındadır.

Karşısında nişanlısının oturması gereken yer var - genellikle Cuma akşamları yemekte onlara katılıyor - ama o burada değil. Roy ve Susan'ın her ikisi de büyük olan diğer çocukları büyümüş ve .

Hepsi tatil için, düğün için geri dönecek. Ellen onların sonuncusu ve o gittiğinde ev özellikle boş görünecek.

Şimdi ona bakıyor. Güzel bir kız, hoş bir teni var ve Kalın, kestane rengi saçlar - iki haşarı çocuktan sonra annesinin gözbebeği. Doğası gereği neşeli biri ama bu gece hepsinin üzerine bir gölge düşmüş. Bu gölge buraya, masanın üzerindeki kareli muşamba ve köşedeki yatağında yatan köpeğiyle tanıdık, ev gibi mutfaklarına bile ulaştı.

Ellen her gün küçük arabasıyla fırında çalışmak için kasabaya giderken o tarladan geçiyor. Bu sabah da oradan geçmiş - fırına çok erken gidiyor - ve ceset çoktan orada olmalı. Karanlıkta yanından geçmiş. Bunu düşünmek onu hasta ediyor.

Ya o odada yatan Brewer kızı yerine Ellen olsaydı?

alan mı? Susan ona bakar ve onun da aynı şeyi düşündüğünü bilir.

Kızına, 'Belki de bir süre geceleri tek başına dışarı çıkmamalısın' der.

Ellen başını sallıyor, tabağındaki yemeği itiyor. 'Evet, ben Bunu da düşünüyorum. Hüzünlü görünüyor ve 'Bu çok korkunç' diyor. Kimse buna inanamıyor. Brad konuda gerçekten üzgün. Dediğim gibi, onu çok iyi tanıyordu. Kros takımındaydı. Bu akşam yemeğe gelmek istememesine şaşmamalı.

Tabii ki Brad üzgün, Roy öyle düşünüyor. Kim ki? Roy üzgündü ve kızla hiç tanışmamıştı bile; onu sadece sima olarak tanıyordu. Brad ona koçluk yaptığına göre onu çok iyi tanıyor olmalıydı. Onu öldüren piç kurusunu, her , yakalamaları gerekiyordu ki hepsi yeniden korkusuzca hayatlarına devam edebilsinler. Roy bu gerçekleşene kadar kendi kızı için endişelenmeyi bırakmayacağını biliyor ve tek endişelenenin kendisi olmadığından da emin.

Şu ana kadar haberlerde, daha önce bir CCTV videosundan alınan ve 'şüpheli kişi' olarak adlandırılan bir adamın fotoğrafı dışında somut bir şey olmadı. Roy, Susan ve Ellen'in hepsi adamın yüzünü internette görmüşler. Hiçbiri onu tanımıyordu.

Susan, "Belki de buralardan değildir," demişti.

Roy, "En azından ellerinde bir şüpheli olması iyi," dedi.

Şimdi Ellen onlara diyor ki, 'Brad aradıkları adamın Diana'nın çalıştığı Home Depot'ta müşteri olan biri olduğunu söylüyor. çalıştı.'

"Bunu nereden biliyor? Susan sorar.

Ellen omuz silkiyor. "Okulda öyle söylüyorlar. Okuldaki diğer bazı çocuklar da orada çalışıyormuş. Adamın kızı iş yerinde taciz ettiğini, bu yüzden onu aradıklarını söylüyorlar.

"Oh," der Susan. Roy ve karısı dikkatlerini kızlarına verirler.

'Brad, muhtemelen çok çekici bir kız olduğu için onu taciz ettiğini söylüyor. Kızın çok ilgi çektiğini söylüyor.

Susan, 'Bu kızı güzel olduğu için suçlamak gibi bir şey. Sanki bu bir şekilde onun suçuymuş gibi. Sen güzelsin Ellen; öldürülmeyi hak etmiyorsun.

Ellen kızarır. "demek istemedi. İyİ bir kız olduğunu söyledi. Terbiyeli. Çalışkan. Elbette bunu hak etmemiştİ. Nasıl görünürse görünsün, ne giyerse giysin ya da nasıl davranırsa davranısın kimse hak etmez. "Karanlık Çağ'da değİliz.

Ellen annesine kırgındır. Annesinin nişanlısının en büyük hayranı olmadığından gizliden gizliye şüphelenmektedir, ancak bunu hiç söylememiştir ve

Hepsi aksini iddia ediyor. Kardeşlerinin düğünleri için tek kızıninkinden daha heyecanlı görünüyordu ve Ellen bunun tam tersini bekliyordu. Elinde olmadan

Hayal kırıklığına uğradım. Belki de üçüncü evlilikten sonra yenilikler azalıyor. Ya da belki bir anne için kızını evlendirmek oğlunu evlendirmekten daha endişe vericidir. Kadınlar kocalarını, kocaların karılarını mutsuz ettiğİ kadar sık mutsuz etmezler. Bu sadece basit bir istatistik.

Evlenmekle en büyük riski alanın kadın olduğunu biliyor, özellikle de çocukları varsa. Ama Ellen üniversiteden mezun olmuş ve erken çocukluk eğitimi alanında bir kariyer planlıyor. Fırın sadece geçici. Bir erkeğİ bağımlı olmak istemiyor.

Belki de annesi son çocuğunun da yuvadan uçup gitmesine henüz hazır değildir. Bu yüzden annesinin Rezervasyonlar. Yine de Ellen, son yorumunun Yersizdi. Brad bir şey demek istemedi. Sadece bir gerçeğİ ifade ediyordu.

Onu fırındaki vardiyasından sonra görmüştü. Arka tarafta ekmek, çörek ve poğaçA yaparken radyodan haberleri duymuştu.

pastalar. Haber onu sarstı - çalışAn herkesi sarstı.

sabah - o zaman kızın o kadar da iyi bir kız olmadığını bilmesine rağmen çiftliklerinde bulunmuştu. Brad'e mesaj atmış, Brad'in onu tanıyor olabileceğini, onun beden eğitimi derslerinden birine girmiş olabileceğini düşünmüştü. Brad'in ona geri dönmesi biraz zaman aldı ama sonra cevap verdi. Buna inanamıyorum. Kros takımımıydı. Seni görebilir miyim?

Vardiyası biter bitmez, saat birde onunla buluşmak için liseye gelmeyi ayarladı. Oraya vardığında, okulun neresinde olduğunu öğrenmek için ona mesaj attı. Adam ona binaya girmemesini, otoparkta yanına geleceğini söylemiş.

Arabasına yaslanarak onu orada bekledi. İki katlı tuğla okul boş görünüyordu - sanki bütün öğrencileri evlerine göndermişlerdi. Yine de bir polis varlığı vardı - iki eyalet polis aracı ön tarafa park etmişti. Brad okulun yan kapısından çıkıp aceleyle ona doğru yürüdü ve onu kollarının arasına alıp sıkıca sarıldı. Kadın kalbinin onunkine çarptığını hissedebiliyordu. Sonunda çekildi ve ona baktı.

"İyi misin?" diye sordu. Çünkü iyi görünmüyordu. Tedirgin görünüyordu - nefes alış veriş biraz düzensizdi, gözleri hızla kırpışyordu. Gömleğinin önüne su sıçramıştı. Adam genellikle iyi huylu bir özgüven havası taşırdı. Ama şimdi parçalanmamaya çalışıyormuş gibi görünüyordu ve Biraz titriyordu. Onun gözlerinin içine bakmıyordu. Bu onu tedirgin etti. Bu kesinlikle şok edici bir haberdı. Onu hiç böyle görmemişti. Onu yatıştırmaya çalışarak, "Sorun yok Brad," dedi.

"Bu iyi *değil* - bir kız öldü!

"Özür dilerim," dedi hemen, azarlanmış bir şekilde.

Sonra ona baktı. "Hayır, özür dilerim. Sana bağırarak istememiştim.' Onu tekrar kollarına aldı ve bir süre öylece durdular. uzun bir süre. Saçlarına fısıldadı, "Seni sevdiğimi biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum. Ben de seni seviyorum,' diye fısıldadı kız şiddetle. "Her zaman.

Bu süreçte ona destek olacaktı. Çoğu erkeğin üzüntüsünü ifade etmekte zorlandığını düşünüyordu. Kadınlar gibi değillerdi. duygularını göstermelerine izin verilen ve güçlü bir desteğe sahip olan ağları, duygularını kolayca ve düzenli olarak paylaşabilecekleri başkaları. Brad bir sporcuydu, beden eğitimi öğretmeni idi. tam olarak dokunaklı bir tipti. Bir tek o vardı. güvenmek. Muhtemelen bütün gün okulda, onunla birlikte olabileceği ana kadar içine atıyordu.

Ama sonra bu konuda konuşmak istemedi - sadece ona sarılmak ve onu sevdiğini söylemek istedi. Güvenceye ihtiyacı var gibiydi.

Şimdi akşam yemeğini ailesiyle birlikte yiyor ve nişanlısını düşünüyor. Nişanlısının onlarla yemek yemek istemediğini anlamıştı. bu gece, ama daha sonra onun evine gideceğini düşünmüştü, çünkü

genellikle cuma geceleri yapar. Onun kendi evi var, kızın yok. Ama ona hayır demişti, yalnız kalmak istiyordu.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

RILEY yatağında oturmuş, ellerini dizlerine sıkıca , en karanlık düşüncelerine teslim olmuştur. O bulamıyor

Cameron'ın Diana'yı öldürmüş olabileceğini düşünmek imkansız.

Bir kadın öldürüldüğünde genellikle kocasının ya da erkek arkadaşının öldürüldüğünü biliyor. Bir yanı böyle düşünürken, diğer yanı acı ve korku içinde sessizce çığlık atıyor: *Bu olamaz.*

Yirmi dört saatten daha kısa bir süre önce dünyası bir anlam ifade ediyordu; şimdi ise hiçbir anlam ifade etmiyor.

Diana'nın kaybının üstesinden nasıl geleceğini, onu nasıl bırakabileceğini bilmiyor. Elindeki cep telefonuna bakar. Bunu neden yaptığını bilmiyor - öldüğünü bildiği halde Diana'ya mesaj atıyor.

Hey, Diana. Seni özledim.

Bunun aptalca ve çocukça olduğunu biliyor, ama yine de yapıyor ve sonra orada oturup asla gelmeyecek bir cevabın pingini bekliyor, gözyaşları yüzünden aşağı dökülüyor.

Keşke burada olsaydın. Keşke sana ne olduğunu bilseydim.

Yukarı kaydırıyor ve Diana'dan bir gece önce saat 9:52'de aldığı son mesaja bakıyor.

Cameron beni geliyor.

Dedektiflere göstermişti.

Riley buna dayanamaz. Cameron'a bunu yapıp yapmadığını, kendini kaybedip bu korkunç şeyi yapıp yapmadığını doğrudan sormak ister. Yaptıysa bile söylemeyecektir ama belki de yalan söyleyip söylemediğini anlayabilecektir.

Diana, diye mesaj atıyor. Bunu sana kimin yaptığını bulacağız.

Riley yataktan kalkıyor ve koridordan banyoya gidip yüzünü yıkıyor. Sonra aşağı iniyor ve annesini mutfakta buluyor. "Bir dakikalığına Cameron'lara gidiyorum." diyor.

'Ne? Hayır, değilsin,' diyor annesi. ciddi gibi geliyor.

"Onunla konuşmam gerek," diye ısrar ediyor Riley. Annesi onun ne için endişelendiğini biliyor; karakolda onunla birlikteydi.

Annesi derin bir nefes alır ve "Sence bu iyi bir fikir mi?" diye sorar.

Riley inatla, "Onunla konuşmak zorundayım," diyor. Riley inatçılığını annesinden aldığını biliyor. Bir an için bir açmaz yaşıyor.

'Karanlıkta tek başına dışarıda olmanı istemiyorum. Seni ben götüreceğim,' diyor annesi sonunda. Riley bir şeyler söylemeye başlar ama annesi sözünü keser. 'Ailesi evde olduğu sürece onunla konuşabilirsin, ki eminim öyledir. Merak etme, seni arabada bekleyeceğim. İstedğin kadar konuşabilirsin.

Ceketlerini alıp birlikte Cameron'ın evine doğru kısa bir yolculuğa çıkarlar. vardıklarında ve annesi garaj yoluna park ettiğinde, Riley ahşap çiftlik evine bakar.

Pek çok buluşmadan aşına verandada, ve arabadan inmeden önce bir an kendini toparlaması gerekiyor. Ama sonra kapıyı açar. Annesi arabada kalır.

Cameron'ın annesi kapıyı açtığında, Riley onun ne kadar kötü göründüğünü görünce şok olur. Ama Bayan Farrell da Diana'yı seviyordu, diye düşünür Riley ve Cameron berbat durumda olmalıdır. Muhtemelen Diana'nın ondan ayrılmayı düşündüğünü bilmiyorlardı. "Cameron'la konuşabilir miyim? Riley kapının eşiğinde sorar.

Bayan Farrell, "Üzgünüm Riley, ama kimseyi görmek istemiyor," diyor.

"Beni görmek isteyecektir," diyor Riley, onun yanından geçip yürürken Evin içinde merdivenlere doğru. Geri döner ve onun üzerinden şöyle der

Nerede o?

Cameron'ın babası mutfaktan çıkarken Bayan Farrell, "Buraya öylece dalamazsınız," diye itiraz ediyor.

Ancak Riley ikisini de görmezden gelir ve Cameron'ın orada olacağını düşünerek merdivenlerden çıkmaya başlar. Riley, Cameron'ın Ev. Merdivenlerin Cameron'ın kapalı yatak odasının kapısını çalar. 'Cameron, ben Riley. Konuşmak istiyorum.

Riley, Cameron'ın kapısının önünde nefesini tutar, annesi ve babası merdivenlerin dibinde korumacı bir şekilde beklemektedir.

'Kimseyle konuşmak istemiyorum. Beni yalnız bırakın,' diyor kapının arkasından.

Sesi farklı, gözyaşlarıyla dolu geliyor. "Gitmiyorum," diyor Riley, kendi sesi de hıçkırıklara karışıyor. Cameron kapıyı açana kadar bekler. Cameron tamamen perişan görünüyor. Riley çok ağladığını düşünür. Yakışıklı yüzü kızarmış ve şişmiştir. Ve yüz ifadesi - sanki hayatı sona ermiş gibi tamamen ıssız görünüyor.

Riley'nin yaptığı ilk şey ona sarılmak oluyor. Sonra Cameron kapıyı kapatır ve onun yatağına otururlar.

Cameron sonunda, "Öldüğüne inanamıyorum," diyor.

Riley kasvetli bir şekilde, "Biliyorum," der. Sessizce otururlar. Sonra uzanıp onun elini kavrar ve sıkar. Sessizliğin büyümesine izin verir.

Sonunda, "Cameron, polisle ne oldu?" diye sorar. Adam ona temkinli bir şekilde bakar. "Ne demek istiyorsun?"

"Seni sorguladılar... şüpheli, değil mi? Riley, sanki onun şüpheli olabileceğinden endişeleniyormuş gibi sorar.

"Tabii ki hayır. Onu sevdiğimi biliyorlar."

Riley üzgün bir şekilde başını sallayarak, "Güzel," dedi. "Onlara ne söyledin?"

Onlara gerçeği söyledim. Onu babamın kamyonetiyle aldım, arabayla dolaştık, park ettik, öpüştük. Saat on bir gibi onu eve bıraktım ve eve gittim. Ondan sonra ona ne olduğunu bilmiyorum. Ama şimdi ona bakmıyor.

Riley ona inandığından emin değil. Neden ona bakmıyordu?

"Tartışmadınız ya da başka bir şey yapmadınız değil mi?" diye sorar kararsızca.

Adam savunmacı bir tavırla ona bakar ve sonra tekrar gözlerini kaçıır. 'Hayır, tabii ki hayır. Ne hakkında tartışacağız ki?'

Riley kendini topladı ve 'Diana'nın gelecek yıl seninle aynı üniversiteye gitmek istemediğini biliyorum. Bana söyledi.

"Oh," diyor, ona tekrar bakarak. "Sana başka ne söyledi?"

"Hiçbir şey. Sadece bu," Riley. Diana'nın ondan ayrılmayı düşündüğünü bildiğini ona söylemez.

"Bu konuda tartışmadık," diyor Cameron. 'Dün gece onu kapısında bıraktığımda mutluydu. Onu en son o zaman gördüm.

Riley ona bakıyor, daha fazlasını bekliyor. Adam hâlâ Riley'nin gözleriyle buluşmuyor.

Shelby Farrell Riley'nin gidişini izler ve kocasına döner. "Bu kız oldukça cesur," diyor gergin bir şekilde.

Edward elini onun omzuna koydu. 'Belki de bu onun için iyi oldu. Şu anda arkadaşlarına ihtiyacı var.

Shelby ona bakar. O kadar emin değil. Ne konuştuklarını, Cameron'ın Riley'ye ne söylemiş olabileceğini bilmiyor. Çocukların birbirleriyle ebeveynleriyle konuştuklarından daha çok konuştuklarını biliyor. Ya ona söylememesi gereken bir şey söylediye ve polis bunu ondan öğrenirse? Shelby bu yükü fazla tek başına omuzlarında taşıyamaz; bütün gün bunu yaptı ve şimdi karanlık çökerken bunu daha fazla yapamayacağına karar verdi. Kocasına söylemelidir. Kocasını merdivenlerden aşağı, duymayacakları bitmiş bodrum katına çeker.

"Sana söylemem gereken bir şey var," diyor. "Ne?"

Adam hemen endişeli görünüyor.

Kısık bir sesle, 'Cameron dün gece eve kaçta geldiği konusunda yalan söylüyor' diyor.

Gözleri büyüdü. "Sen neden ?

Ona nasıl uyandığını ve Cameron'ın orada olmadığını anlatıyor. Eve gelmesini nasıl beklediğini, onun da gece 1:11'de geldiğini.

'Polise yalan söyledi! Neden bu konuda yalan söylesin ki?' diye sorar kocasına kısık bir sesle.

Sersemlemiş görünüyor, sanki içine sindiremiyormuş gibi. Ona yardım ediyor. 'Sen Sokağa çıkma yasağı 11:30 olduğu için yalan söylediğini mi düşünüyorsun? Muhtemelen söylediği gibi onu orada bıraktı, sadece zaman konusunda yalan mı söyledi? Hatırlıyor musun? Bir keresinde sokağa çıkma yasağını geçtiği için onu cezalandırdı ve çok kızdı.

"Evet, ama - sırf sokağa çıkma yasağı yüzünden polise yalan söylemez, değil mi? Edward şüpheyle sorar. Şimdi endişeli görünüyor.

güvenceyi alamıyor. bakılırsa Edward, onun tutunmaya çalıştığı açıklamaya inanmıyor. Bir dakikalığına nefes alamadığını fark ediyor, çünkü onun da inanmamasından korkuyor.

"Ona sormalıyız," diyor Edward. "Hayır.

"Ne demek hayır? Edward diyor ki.

"Belki de," diyor midesi bulanarak, "belki de sormasak daha iyi olur. Onu. Sokağa çıkma yasağı yüzünden olduğunu varsayalım. Diğer her konuda doğruyu söylüyor olmalı."

Ne? Shelby, bunu görmezden gelemeyiz.'

Evet, yapabiliriz. Başını belaya sokmamak için daha önce de yalan söylemişti. Bunu biliyorsunuz. Nerede olduğu, eve ne zaman geldiği hakkında. Genç işi şeyler. Eminim bu da farklı değildir. Dönüyor ve merdivenlerden yukarı kaçıyor, sanki kaçıyormuş gibi.

Riley annesinin yanında arabaya biner, kapıyı kapatır ve 'Git' der.

Annesi garaj yolundan geri geri çıkıyor, sessiz. Belli ki Riley'nin ona nasıl geçtiğini anlatmasını bekliyor. Ama Riley'nin içi çalkalanıyor; Cameron'ın yalan söylediğinden şüpheleniyor. Nefes almakta zorlanıyor. Keşke Diana'yla konuşabilseydi. Tekrar hıçkırmaya başlar. Annesi endişeyle ona bakar. "Riley, ne oldu? Ne dedi o?"

Kendini toparlıyor ve "Onu saat on birde eve bıraktığını ve her şeyin yolunda olduğunu söyledi" diyor. Şüphelerini kendine saklıyor Kendisi; annesinin onu polise geri dönmeye zorlamasını istemiyor. "Bu çok üzücü" diyor.

Eve vardıklarında Riley doğrudan yatak odasına gider ve kapıyı kapatır. Yatağına tırmanır ve hücreesine bakar Telefon. Sonunda Evan'a mesaj atar.

ON ALTINCI BÖLÜM

21 Ekim 2022, Cuma, saat 2000.

Yatağımdan pencereden aya bakıyordum. Ödevlerimi bir masam var, ama yazarken yatakta oturup dizüstü bilgisayarımıla yatak başlığına yaslanıp dışarı bakmayı seviyorum. Odam evin arka tarafında, bu yüzden dışarı sessiz. Ön tarafa, caddeye baktığınızda küçük bir kasabada olduğunuzu anlayabiliyorsunuz ama arka tarafa baktığınızda sanki taşradaymışsınız gibi hissediyorsunuz. Sadece karanlık, ağaçlar ve ay.

Her şeyi sindirmeye çalışıyorum ama bu imkânsız gibi geliyor. Dün gece bu saatlerde Diana hayattaydı. Şimdi ise öldü ve onu o kadar çok özlüyorum ki fiziksel olarak acı çekiyorum. İşler kötü gittiğinde beni bir şekilde daha iyi hissettiren tek şey yazmak. Bu konuda iyiyim; en iyi olduğum konu.

Pencereden karanlığa ve aya bakmak bana geceleri mezarlıkta nasıl takıldığımızı düşündürüyor. Bazen sinemadan sonra oraya giderdik çünkü barlara girmek için çok gençtik. Film sonra hemen eve gidemeyecek kadar yaşlıydım. En son birkaç kez gitmiştik.

haftalar önce. *Bullet Train*'i görmeye gitmiştik - . Ayaktaydık.

Sonbahar soğuşunda dışarıda ne yapacağımı düşünüyordum. Cuma gecesi idi. Kimse parti vermiyordu ve biz ne yapacağımızı bilemiyorduk. Ve aramızda her zaman küçük bir gerginlik vardı - Cameron ve Diana'nın kendi başlarına gitmek isteyebilecekleri. Ama Diana bir Cuma gecesi beni ve Riley'i yüzüstü bırakmayacak kadar iyi biriydi. Geç saatlere kadar bize katılır, sonra da Cameron'la birlikte giderdi.

Cameron ceketini açtı ve bize küçük bir şişe viski gösterdi. Diana ona bir tür kahramanmış gibi gülümsedi. Bende de bir şey vardı. Ailemin içki dolabından bir şeyler çalmayı başarmıştım. Cameron kadar şanslı değildim, onun için satın alacak daha yaşlı arkadaşları vardı. Ben almadım.

bir bardak Jack Daniel's vardı, ama ailemin fark etmeyeceği çalıntı votka dolu bir su şişem vardı. Ben de onlara üzerimde biraz votka olduğunu söyledim ve Diana mezarlığına gitmemizi önerdi.

O liderdi ve hepimiz otomatik olarak onu takip ediyorduk. Kimse aldırmaıdı. Her zaman en iyi fikirler onundu. Biri itiraz etseydi, tamamen esnek davranırdı, ama kimse itiraz etmedi. O gece, şehirdeki tek sinema salonunun parlak ışıklarından uzaklaştık,

kaldırım boyunca derinleşen karanlığa doğru yürüdüm. Diana ve Cameron önümdeydi ve Cameron'ın kolunu Diana'ya nasıl doladığını, elinin bazen Diana'nın poposuna dokunmak için nasıl aşağıya indiğini gördüm.

Fairhill Birleşik Kilisesi, uzun ana caddenin sonunda, mağazalardan ve ışıklardan uzakta bir köşedeıdi. Çok eski, tarihi, ahşap bir kilise, beyaza boyanmış, önünde etkileyici bir çan kulesi ve büyük çift kapısı var. Etrafında ağaclar var ve mezarlık sağ tarafta ve arka tarafa doğru uzanıyor. Ailelerimizin bizi okula göndermeyi bıraktığı yaşa gelene kadar hepimiz Pazar okuluna burada gittik. Hiçbirimizin özellikle dindar ebeveynleri yoktu ama büyük günlerde kiliseye giderdik. Noel, Paskalya. Düğünler ve cenazeler.

Kilise ve mezarlık çok eskidir. Kilise 1700'lü yılların sonlarında inşa edilmiştir. Mezar taşları ilginç, bazıları o zamanlardan kalma. Bazen Pazar okulundan sonra onların arasında oynardık. Bir keresinde de ilkokulda sosyal bilgiler dersinde ilk yerleşimcileri öğrenirken sınıf ziyaretine gitmiştik. Öğretmenin çok küçük çocukların mezarlarını gösterdiğini hatırlıyorum. Sınıf gürültülüıdü, çocuklardan birkaçı etrafta dolanıyordu, dinlemiyordu ama ben dinleyenlerden biriydim. Söyledikleri ilgimi çekiyordu. Onu izlediğimi ve giderek artan hayal kırıklığını gözlemlediğimi hatırlıyorum.

Mezarlık geceleri farklıdır. Gizemle örtülüıdür ve sonsuza kadar devam edecekmiş gibi görünür. Ağaclar - uzun yaşlı akçaağaclar, kayınlar, meşeler - karanlıkta hışırdar. Geceleri orada hiç kimse olmazdı, bu yüzden içmek için en sevdiğimiz yerdi.

İki hafta önceki o gece orada hep birlikte geçirdiğimiz son zamandı. Bu Sanki olacakları hissediyor gibiydik. Her zamanki gibi neşeli değildik. Normalde içtiğimizde ve şapşallaşırdık, ama o gece Diana Cameron'la birlikte sessiz görünüyordu.

Jack Daniel's. Cameron onu izliyor gibiydi. Votkamı Riley ile paylaştım. Bir şekilde hayalet hikayeleri anlatmaya başladık.

Vermont'ta hayalet hikayelerinin sonu yoktur. Biz onlarla tanınırız. Bayan Acosta İngilizce dersinde onlarla ilgili bir ünite yaptı. Charles Dickens'ın 'The Signal-Man' ve Henry James'in '*The Turn of the Screw*' kitaplarını okuduk. Biz de

O gece mezarlıkta küçük Miles ve Flora'ya işkence edenlerin hayaletleri mi yoksa dadının deli mi olduğu konusunda hararetle bir tartışma yaşandı.

"Şahsen ben dadının her şeyi hayal ettiğini düşünüyorum," dedim. En çok hoşuma giden açıklama buydu. Hayaletlere inanmazdım. Psikolojiye, insanlara ve motivasyonlara inanırdım. Hikayeyi büyüleyici buldum.

"Neden bu kadar eminsin? Diana karşı çıktı.

"Hayaletlere inanır mısın? Cameron sanki onunla alay ediyormuş gibi sordu.

"Demek istediğim," dedi Cameron'a, "belki de yazar hikayede bir hayalet olmasını istemiştir. Tabii ki hayaletlere inanmıyorum. Onu şakacı bir şekilde itti.

Riley ve Diana arasında anlamadığım bir bakış yakaladım. Belki votkanın etkisiydi ama Cameron'a sinirlenmişim. "Sen o sınıfta bile değilsin.

'Ne olmuş yani? Hala bir fikre sahip olma hakkım var' dedi.

'Ama bunu nasıl açıklıyorsun,' diye düşündü Diana, 'hayaletlerle ilgili tüm o hikayeleri? Edebi olanları kastetmiyorum, yerel olanları, insanların söylediği şeyleri kastediyorum.

"Bize bir hikâye anlat Diana," diye ısrar etti Riley. 'Hayalet hikâyeleri anlatmakta en iyisi sensin. Ve votka dolu su şişemden bir yudum daha almak için bana uzandı.

Diana bize Emily ve köprünün hikayesini anlattı. Hepimiz daha önce duymuştuk ama Diana'nın hikayelerini ve küçük süslemelerini dinlemekten her zaman keyif almışızdır.

"Bunu hepiniz biliyorsunuz, meşhurdur," dedi Diana. "Uzun zaman önce Emily adında bir kız vardı. Durakladı. "Çok güzel bir kızdı.

"Bunu nereden biliyorsun? Cameron araya girdi.

"Sadece çeneni kapa ve dinle," dedi Diana. 'Çok güzeldi ve yakışıklı genç bir adama aşık. evlenmeleri gerekiyordu. Belki de aileleri evlenmelerini onaylamıyordu.

Bilmiyorum. Belki de çok genç olduğunu düşündüler. Bu Stowe'daydı. Bir gece kapalı köprüde buluşup birlikte kaçmayı planlamışlar.

"Köprüde buluşacaklarını ve birlikte kaçacaklarını daha önce hiç duymamıştım," diye araya girdi Riley. "Bunu . Onu terk ettiğini ve o köprüde kendini öldürdüğünü sanıyordum.

"Burada benimle çalış," dedi Diana. 'Ortaya çıkmadı. Onu terk ettiğini düşündü ve kendini öldürdü. Kendini nasıl öldürdüğünü bile bilmiyoruz ama öldürdü. Belki de atladı.

"O köprüye gittiniz mi? Cameron söyledi. "Gittim. Çok yüksek değil. Oradan atlamanın seni öldüreceğini sanmıyorum. Ama onu kötü yaralayabilir.

"Dur bir dakika," dedim. 'Bu üstü kapalı bir köprü. Kapalı bir köprüden nasıl atlanır?

"Fark etmez," dedi Diana. 'Belki kendini zehirlemiştir. Belki bir hançer sapladı ya da kendini vurdu. Önemli olan şu ki ve o gün bugündür o köprüye musallat oluyor. Oradan geçen insanlar her türden açıklanamayan sesler duyuyorlar - gümbürtüler, çarpmalar, feryatlar ve benzerleri. Ve üzerinden geçerlerse arabaları çiziliyor.

"Emily'nin sesi oldukça kızgın geliyor," diye gözlemledi Cameron. "Ben de o köprüye gittim," dedi tekrar, "ve hiçbir şey duymadım.

"Evet, ben de öyle," diye kabul etti Diana. Sonra durakladı, bir içki daha aldı ve 'Ama cidden, size daha önce hiç söylemediğim bir şey var' dedi. Hepimiz beklentiyle ona baktık. "Annemin bir arkadaşı - Bayan Whalen - orada bir çılgılık duyduğuna yemin ediyor. Bu birkaç yıl önceydi. O ve kocası köprüden geçiyorlarmış. Çılgılık atan, feryat eden ve hıçkıran bir kadının korkunç sesi duyuluyormuş. Onları tamamen dehşete düşürdüğünü söyledi. Köprünün diğer tarafına geçtiklerinde, kocası arabayı kenara çekmiş ve orada birinin olduğunu düşünerek etrafa bakmak için inmiş. O da bakmış. Hava henüz tam kararmamıştı ve kimseyi göremediler. Ve siz bunun sadece rüzgârdan kaynaklandığını söylemeden önce, annem zaten bunu öne sürdü ve Bayan Whalen kesinlikle öyle olmadığını söyledi ve kocası da onunla aynı fikirdeydi.

Cameron, "Bunu hayal ettiler," dedi.

"Ama Bayan Whalen'ı tanıyorsun," diye itiraz etti Diana. 'O pek de yaratıcı. Kocası da aynı şeyi söyledi.

Yargıç. Düşünceli bir şekilde durakladı ve ekledi: "Annem bundan çok etkilendi.

O bunu söylediğinde ay bir bulutun arkasına kaydı ve omurgamda hafif bir ürperti hissettim. O ve Riley başka bir mahremiyeti paylaştılar, Tam olarak çözemediğim anlamlı bir bakış attı ve sonra Diana bana bakıp sırtıttı.

Bir dakikalığına yazmayı kesmek zorundayım, kalbim çok hasta. Cenazesi için hepimiz o kiliseye gideceğiz. Diana oraya, bizim mezarlığımıza gömülecek. Bunu düşünmek bile beni hasta ediyor.

Cep telefonum çalıyor ve bakmak için alıyorum. Riley'den bir mesaj var.

Orada mısın?

Evet, oradayım.

Konuşmamız lazım.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

YEMEK VE BULAŞIKLARDAN SONRA Paula Acosta kendine bir kadeh, kocasına da bir kadeh şarap koyar ve ikisini de televizyona götürür Oda. Taylor üst kattaki yatak odasına çıktı, görünüşe göre rahatsız olmaz. Ama Paula o kadar emin değil. Bugünlerde kızının ne düşündüğünü asla bilemez.

"Teşekkürler," diyor kocası Martin, bardağı ona uzatırken. Zor bir haftanın ardından dinleniyor. Bugün Cuma gecesi ve biraz şarap içip televizyonda tıkınırcasına bir şeyler izlemek onların alışkanlığı.

Onun yanına oturur. "Taylor için endişeleniyorum," diyor. "Her zaman endişeleniyorsun," diyor dalgınca.

"Buralarda birilerinin duygusal iş yapması gerekiyor," diye biraz sert bir şekilde cevap veriyor.

Sonra başını kaldırıp bakıyor, tetikte. "Sorun nedir?

"Hiçbir şey. Her şey. İç çekiyor. Kelimelere dökmek zor, bu Sadece bir his, her şeyin elinden kayıp gittiği, bir şekilde risk altında olduğu hissi. Taylor çok sessiz. Bugünlerde tüm zamanını odasında geçiriyor. Eskiden arkadaşlarını daha çok görürdü. Duraksıyor, şarabından bir yudum alır. 'Artık hiç arkadaşı olduğunu sanmıyorum. Bu sabah onu dersler başlamadan önce kafeteryada tek başına otururken gördüm. Ve sonra-' Başka her şeyi düşünüyor o gün oldu. "Ve sonra Diana ile ilgili korkunç haberler. Ona olanlar çok büyük bir trajedi, çok korkunç. Çok zeki bir kızdı. Onun için çok şey vardı.

Kocasını 'Umarım kimin bulurlar' diyor.

"Ben de. Şarabını yudumlar. Bir şey söylememesi gerektiğini biliyor, ama Martin'e söylerse, o da kimseye söylemeyecek. Bu

daha ileri gitmeyecek. "Eğer sana bir şey söylersem, bunu kimseye söylemeyeceğine söz vermelisin," diyor ona.

Şaşırmış görünüyor. "Elbette. Ne oldu?"

"Polisin henüz bilmediği bir şey var. Şarap kadehini sehpanın üzerine bırakır ve tüm dikkatini ona verir. Kadın ona anlatır. "Beden eğitimi öğretmeni, Brad Turner. Diana onun hakkında şikâyetle bulunmuştu.

"Ne demek istiyorsun?"

Tam olarak bilmiyorum. Kelly bana bir süre önce ona geldiğini ve Turner'ın kendisine uygunsuz davrandığını söylediğini anlattı. Kelly bana bunun sadece bir yanlış anlaşılma olduğunu söyledi. Olay gizli tutuldu. Bana anlattı çünkü biriyle konuşmaya ihtiyacı vardı ve sırrını paylaştığı tek kişi bendim. Görünüşe göre bu işin sonuydu. Her şey bir çeşit halının altına süpürüldü. Dosyasına bu konuda bir kayıt koyup koymadığını bile bilmiyorum.

"O ne yaptı?"

Sadece bu . Boyutunu bilmiyorum - Kelly söylemedi - ama önemli bir şey olmadığını düşünüyor gibi görünüyor. Sadece - onun bu iş için En iyi yargıç. Her şey resmi bir şey yapılmadan halledildi, yani o kadar da kötü olamaz, değil mi? Kocasına bakar Endişeyle.

"Yani - siz - beden eğitimi öğretmenin Diana'yı öldürmüş olabileceğinden mi korkuyorsunuz? Şaşırmış görünüyor.

"Bilmiyorum. Başını sallar. "Bu öğleden sonra Kelly ile bu konuyu konuştum. Ona Diana'nın şikayetinden cinayeti soruşturan polise bahsedip bahsetmeyeceğini sordum. Kelly bunu planlamıyordu. Ama söylemesi gerektiğine onu ikna ettim. "Ve?"

"Ve dedektiflere söyleyeceğini söyledi. Ama aynı zamanda çok saf olduğumu ve eğer bu ortaya çıkarsa Brad'in hayatının bir hiç uğruna ima etti - çünkü o asla yanlış bir şey yapmadı ve Diana'yı öldürmesinin imkanı yok. Şimdi ona endişeyle bakıyor. 'Yanlış bir şey mi yaptım? Bunun dışında kalmalı mıydım? Yani, sadece Diana ile uygunsuz bir ilişki yaşamış olması -ki görünüşe göre öyle olduğuna dair bir kanıt yok- onun katil olduğu anlamına gelmez.

Martin düşünerek ona bakar. "Bilmiyorum. O da bilmiyor.

"Sanırım ne yaptığına, eğer bir şey yaptıysa bunun ne kadar ciddi olduğuna bağlı.

Bir an cevap vermiyor. Şarabından bir yudum daha alır. Sonra şöyle diyor: 'İşte bu - hiçbir zaman gerçek bir kanıt yok
Bu tür şeylerde her şey kimin doğruyu söylediğine bağlıdır. Kime inandığınıza.'

Edward Farrell bodrumda durmuş karısının arkasından Merdivenlerden yukarı çekiliyor. Cameron'a bu bombayı patlattı ve şimdi de her şeyi görmezden gelip oğullarıyla bu konuda konuşmamak mı istiyor? Cameron polise *yalan* . Uzun bir süre tereddüt eder ve sonra merdivenlerden yukarı çıkar. Onu mutfakta bulur. Onunla göz göze gelmek istemiyor.

"Shelby," diyor ona yaklaşarak, sesi alçak ve ısrarlı, "Cameron Diana'ya hiçbir şey yapmadı. Bunu ikimiz de biliyoruz. Shelby başını sallayarak ona bakar. Adam onu kollarının arasına çekip sarılıyor, kalbi küt küt atıyor. Düşünmeye çalışıyor. İlk içgüdüğü yukarı çıkıp Cameron'dan açıklama yapmasını istemek. Ama Shelby'nin yapmak istediği bu değildir.

Birden korktu. Bunu görmezden gelebilirler mi? Yapmalılar mı? İşte gayet makul bir açıklama olabilir. Belki Cameron sokağa çıkma yasağı yüzünden saat konusunda yalan söylemiştir. O sadece bir çocuk ve çocuklar

Aptalca şeyler, kötü kararlar. Belki de zamanın nasıl geçtiğini anlamadı ve çok daha erken olduğunu düşündü, ama Edward buna inanmakta zorlanıyordu - telefonu her zaman elindeydi; her zaman biliyordu saatin kaç olduğunu. Karısına sarıldığında, karısının bilmeden yaşayabileceğini ama kendisinin yaşayamayacağını içten içe fark eder. Oğullarıyla konuşmak zorundadır. Onu kollarından bırakır ve sessizce konuşur.

"Shelby, onunla bu konuyu konuşmalıyız.

'Hayır! Bilmesek daha iyi. Ben berbat bir yalancıyım. Bunu biliyorsun. Ya polis beni getirir ve sorgularsa-'

Adam dehşet içinde ona bakıyor. *Oğullarının ne yaptığını sanıyor?* Neredeyse ona kızacak. "Seni içeri almayacaklar. "Seni içeri almayacaklar.

bir şüpheli.'

"Neden düşünüyorsun? Ona bir şüpheli gibi davranıyorlar. Ona sorular sormak zorundalar! Diana'nın erkek arkadaşıydı. Diana'nın erkek arkadaşıydı.

onu gören son kişiydi. Onunla daha yeni seks yapmıştı. Ama sanırım bu işin sonu olacak. Dürüstçe onun yaptığını düşünemezler.' Edward korkmuş karısına bakar. Ama onun şüpheleri varsa, polis ne düşünecek?

Ağlamaya başlar ve onun göğsüne yığılır. Adam kollarını tekrar ona doluyor ve bir karar veriyor. "Sorun değil," diye fısıldar. "Ona sormayacağız. Onu yalnız bırakacağız. Her şey yoluna girecek Doğru. Cameron Diana'ya zarar vermedi, bu yüzden zaman konusunda yalan söylemiş olması önemli değil. Kimin yaptığını bulacaklar.

Ama ona sarılırken, Shelby etrafta yokken Cameron'a kendisinin sormaya huzursuzca karar verir. Karısını bu işin dışında bırakacak; Cameron'a onun saat birden sonra geldiğini duyduğunu söyleyecekti. ve bir açıklama alır. Karısını ve oğlunu korumak için cevabı kendine saklaması gerekiyorsa, o zaman saklayacaktır.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

RILEY, Evan' mesaj atmış ve gelmesini istemişti. Şimdi onu televizyon odasına götürüyor. Annesi onları yalnız bırakmıştır. Riley kapıyı kapatıyor ve kanepeye uzanıp onun yanına çöküyor, tükenmiş. Sonra ona bakıyor ve "Bu gece Cameron'la konuşmak için onun evine gittim" diyor.

Kaşlarını ona doğru kaldırıyor. "Ailesi onu görmene izin vermedi, değil mi?"

'Hayır cevabını kabul etmedim. Öylece içeri daldım.'

"Vay canına," diyor Evan. 'Bu öğleden sonra oraya gittim. Beni içeri almadılar ve ben de oradan ayrıldım. Beklentiyle ona bakıyor. "Ne dedi?"

Sinirli bir şekilde dudağını ısıırıyor. "Bence yalan söylüyor olabilir." diyor.

Şimdi Evan temkinli ve endişeli görünüyor. Yüzündeki dehşeti görebiliyor. "Neden? Ne dedi?"

"Diana aralarında her şeyin yolunda olduğunu söyledi. onu saat on bir civarında evde bıraktığında her şeyin yolunda olduğunu söyledi. "Ve siz ona inanmıyor musunuz?"

Başını sallar ve doğrudan Evan'a bakar. "Bilmiyorum. Bana bakmadı. Ve gelecek yıl onunla aynı üniversiteye gitmek istemediğini *biliyordu*. Ama bunu ona henüz söylemediğini biliyorum, o halde dün gece söylemiş olmalı, yoksa nereden bilsin? Kız

"Bunu iyi karşılayacağını sanmıyorum, ya siz?" diye ekliyor.

"Hayır," diye kabul ediyor Evan. 'Belki tartışılar ve o bunu kabul etmek istemiyor. Bu onu öldürdüğü anlamına gelmez.

"Hayır, biliyorum," diye kabul eder Riley. Evan'ın bunu yapmak istemediğini söyleyebilir.

Cameron'ın bir katil olabileceğine inanıyor. Ama artık hissetmiyor

hiçbir şeyden emin değildi. Çocukluk odasında yatağında oturan Cameron'a baktığında, onu öfke içinde, elleri Diana'nın boynunda hayal etmekten kendini alamadı. Oradan hızlıca çıkamazdı.

Yeterince.

Evan'a ne yaptığını anlatmak zorunda. "Bu öğleden sonra polise gittim. Dedektiflerle konuştum."

Ona tekrar bakar. Tamamen hareketsiz kalmış. "Ne oldu?"

Neden?" "Onlara Diana'nın ondan ayrılacağını söyledim.

Uzun bir süre ona bakar. Sonunda derin bir iç çeker. "Sanırım yapman gerekeni yaptın.

Karısı sıcak bir banyo için banyoya çekildiğinde, Edward oğluyla onun haberi olmadan konuşma fırsatı bulur. Bir süre orada kalacağını biliyor. Yatmadan önce rahatlamak için geceleri sık sık uzun bir banyo yapar ve bu gece buna ihtiyacı olacaktır. Ama şimdi böyle bir şansı varken, bunu kullanmaktan neredeyse korkuyor.

Cameron hâlâ yatak odasında, kapısı kapalı. Akşam yemeği için dışarı çıkmıştı ama fazla bir şey yememişti. Kimsede yoktu. Edward merak ediyor

Riley ile birbirlerine ne söylediklerini. Merdivenleri çıkarken, Cameron'ın uyuduğunu ve bu durumda onu rahatsız etmeyeceğini umduğunu fark eder. Ama odadan ışık geliyordu.

Yatak odasının kapısının altından koridorun loşluğuna. Yatak odasının kapısının önünde çekingen bir şekilde duruyor.

"Cameron?" diyor usulca. "Evet,"

diyor içinden.

Edward kapıyı iterek açar. Cameron yatakta oturmaktadır, kollarını dizlerine dolamıştır. Gözyaşlarıyla lekelenmiş yüzünü kaldırıyor.

Edward bocalıyor. Ama sonra kapıyı arkasından dikkatle kapatır ve gelip yatağın ucuna oturur ve oğluna bakar. "İyi misin?"

"Hayır.

Edward yutkunur. 'Onu sevdiğini biliyorum. Bunun ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum. Cameron ona bakmıyor bile, yatağın üzerindeki yorgana bakıyor. "Cameron, sana bir şey sormam gerek. Oğlu yapar

Sonra ona dikkatli dikkatli baktı. "Dün gece birden hemen sonra geldiğini duydum. Oğlunun temkinliliği anında korkuya dönüştü. Edward

kalbi çarparak bekler. Keşke başka bir yerde olsaydım, keşke bu işe hiç başlamasaydım diyor. Bir uçurumun kenarındaymış gibi hissediyor; düşüşü felaket olacak.

"Annem biliyor mu? Cameron fısıltıyla sorar.

"Hayır," diye yalan söylüyor Edward. "Bu sadece ikimizin arasında. Cameron felç olmuş gibi görünüyor. Hareket etmiyor. Gözünü bile kırpıyor. Edward

sor. Cameron, neden polise bu konuda yalan söyledin?

Cameron'ın yüzünde şaşkınlık ve dehşetin bir karışımı var. "Ne yapacağımı bilemedim.

'Tamam. Yine de bana gerçeği söyleyebilirsin. Her şey yoluna girecek,' diyor Edward, yine yalan söyleyerek. Ama o da korkuyor. Ya oğlu - eğer Diana'yı öldürdüyse - o zaman bu asla iyi olamaz. Hiçbir şey asla iyi olamaz.

Tekrar.

"Dediğim gibi eve on bir gibi geldim. Duraksıyor. "Ama sonra tekrar dışarı çıktım.

Edward şaşkındır. "Neden? Nereye gittin?" Cameron cevap verir. "Diana'ya geri döndüm.

Tanrı yardımcısı olsun. "Neden?

Oğlu ağlamaya başlar, gözyaşları yüzünden akmaktadır.

"Tartışmıştık. Büyük bir kavga ettik. Onu evde bıraktığımda ikimiz de birbirimize kızgındık. Bu yüzden eve geldim ama sonra onunla işleri yoluna koymak için geri döndüm.

"Tamam. Edward'ın midesi bulanıyor.

"Evinin önüne park ettim ve bir süre kamyonun içinde oturdum. Ne yapacağımı bilemedim. Durdu.

Edward sormak istemiyor ama . Ağzı çok kurudu. "Sonra ne olacak?

İşte bu . Orada uzun süre oturup düşündüm. Sonra oradan ayrıldım ve bir süre arabayla dolaştıktan sonra tekrar eve geldim.

"Tamam," diye tekrarlıyor Edward, nefes vererek. Bu kötü ama korkunç değil. Oğlu Diana'ya zarar vermedi. Doğruyu söylüyor olmalı. Ama dedektifler öğrenirse iyi olmaz - tartışıklarını, onun orada olduğunu. Onlara yalan söylediğini. *Tanrım.* "Ne hakkında tartıştınız?

"Gelecek yıl aynı üniversiteye gitmek istemedi.. ve... benden ayrıldı.

Edward yutkunuyor. Bu çok kötü.

"Ve Şimdi o öldü! Cameron çılgınca söylüyor.

"Bu senin hatan değil," diyor Edward, onu sakinleştirmeye çalışarak. Düşünmeye alışıyor ama beyni düzgün alışmıyor gibi görünüyor. "Hiçbir Şey görmedin mi?" diye sorması biraz zaman aldı. Bir Şey duymadın mı?

Cameron başını sallar, sonra endişeyle yukarı bakar. "Ya biri beni kamyonun içinde gördüyse?

Edward tekrar yutkunur. "O zaman polise gerçeği söyle. "Yine de onlara söylemeli miyim?

Edward bunu dikkatle değerlendirir. " sanmıyorum. Bu aramızda kalsın, tamam mı?"

Cameron babasının yatak odasından çıkışını ve kapıyı usulca arkasından kapatışını izler. Babasının bu olayı çoktan öğrenmiş olmasından korkuyordu.

eve geldiğinde. Karakoldan eve dönerken kamyonda da bundan şüphelenmişti. Artık bundan emindi. O ve babası bir sırrı paylaşıyor ve babası da bunun böyle kalması gerektiğini kabul ediyor. En azından artık kendini o kadar yalnız hissetmiyor.

Hâlâ görölmüş olabileceği konusunda çok endişeli. Her Şey çok boktan.

Cameron günü yatakta cenin pozisyonunda kıvrılmış yatarak geçirmişti. ailesini içeri girmeye çalıştıklarında göndererek Onu rahatlatmak için. Onları istemiyor ve konuşmak istemiyor. Var olmayı bırakmak istiyor.

Cameron, Evan'ın kapıya geldiğini ve babasının onu gönderdiğini duymuştu. Riley ile konuşmak bir hata olabilirdi. Riley'nin ne düşündüğü konusunda endişeliydi. Riley'nin ona bakışından hoşlanmamıştı.

En azından babası ona inanıyor. Ne yalan söylerse söylesin babası ona inanırdı.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

BRAD TURNER nadir bulunan bir sigara yakıyor ve dumanını açık pencereden dışarı üflüyor. Burada, dairenin içinde yasak ama kimse bilmeyecek. Ve şu anda umutsuzca bir sigaraya ihtiyacı var. Şehrin küçük ara sokaklarından biri olan Ivy Sokağı'nda, alçak bir binada, tek yatak odalı küçük bir dairesi var. Dükkanların kapandığı saat beşten sonra sessizdir. Şimdi sokağa bakıyor. Oldukça Geç vakit, hava karardıktan çok sonra ve kimse kıpırdamıyor. Pencerede sigara içerken onu görecektir kimse yok.

Daire çoğunlukla öğretmenlik yaptığı gençlerin görüş alanının dışında. Gruplar halinde ana caddede bir aşağı bir yukarı yürüyorlar; buraya gelmiyorlar. Kendisini apartmana girip çıkarken görmelerini istemiyor. Nerede yaşadığını bilmelerini istemiyor. Çocuklar öğretmenleri hakkında bir şeyler bilmek ister. Çok meraklılar. Buna *bayılacaklar*, diye düşünüyor ve öfkeyle sigarasını pencereden dışarı attı.

Diana'yı düşünür, keskin bir şeyin acısını hisseder. Onu tanımlamaya çalışır. Ne olduğunu? Öfke mi? Korku mu? Pişmanlık mı? Bunların hepsi olduğunu düşünüyor.

Onlar. Diana öldüğü için üzgün. Tabii ki üzgün. Her şeye rağmen onu gerçekten seviyordu. Yine de ona ve Müdür Kelly'ye kızgın. Şimdi de korkuyor. Polis Diana'nın cinayetini soruşturuyor ve Kelly'ye onun hakkında ne söylediğini öğrenirlerse onunla konuşmak isteyeceklerdir.

Cep telefonu çalınca yerinden sıçradı. Telefonu eline aldı ve İsmi tanıdı: Graham Kelly, müdür. Kahretsin, kahretsin, kahretsin. Bugün okulda, tüm o kargaşanın içinde Kelly'yi neredeyse hiç görmemişti. Onunla yalnız konuşma şansı olmamıştı; etrafında hep birileri vardı.

Kelly onun tarafındaydı. Kelly ona inanmıştı. Tüm bu olanlar Kelly'yi çok rahatsız etmişti ve belli ki her şeyin unutulup gitmesini istiyordu. Ama ya polise anlatırsa?

Telefonu açıyor. "Evet?"

"Merhaba Brad, ben Kelly.

Garip bir duraklama olur ve sonra Kelly konuşur. "Özür dilerim, Brad. Diana ile aranızda olanlardan polise bahsetmeyecektim ama başka seçeneğim yokmuş gibi hissediyorum. Seni uyarmak istedim - sabah onlara anlatacağım.'

Hay sikeyim. Brad nefes alır. Diyor ki, 'Anlıyorum; sen bir zor bir nokta. Özür dilerim. Olanlar için üzgünüm.' Hâlâ Kelly'nin fikrini değiştirmeyi umuyor. Ama bunu yapsa bile, başka kim bilebilir? Diana kimsenin bilmesini istemediğini, annesine ya da başka birine söylemediğini söyledi. Ama ya söylediye? Kelly bunu gizli tutamayacağını anlamış olmalı, yoksa yapardı.

"Ben de üzgünüm," diyor Kelly.

Brad, Kelly'nin fikrini değiştirmeyeceğini fark eder. "Bunun beni mahvedeceğini biliyorsun," demekten kendini alamaz. "Yalan söylediğini de biliyorsun.

Kelly buna cevap vermiyor. Diyor ki, 'Bu sadece - ne başına gelenler her şeyi değiştirdi. Ve bunun şimdi ortaya çıkacak olması çok talihsiz bir durum.

Talihsizlik, diye düşünür Brad acı acı, paniğe yakın. "Peki tam olarak ne çıkacak?" diye sorar.

"Dosyada ne olduğunu biliyorsun.

Brad rahatlayarak bir an için gözlerini kapatır. Dosyayı okumuştı. Gözlerini tekrar açar. "İşimi kaybedecek miyim?" diye sorar.

'Seni korumaya çalışacağım, ama dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum. Duruma göre değişir. "Ne demek istiyorsun?

"Eğer öğrenilirse - bugünlerde ebeveynlerin ne kadar güçlü olduğunu biliyorsunuz. Bunun üzerine kısa bir sessizlik oldu. Sonra ekler, 'Bak, polis muhtemelen seni sorgulayacak, onunla hiçbir ilgin olmadığını anlayacak.

ölüm, ve bırak-'

"Tabii ki benim bununla bir ilgim yok!

"Tabii ki hayır. Kelly duraklar. "Şansımız yaver giderse bunların hiçbir kamuoyuna yansımaz olabilir.

En azından nerede durduğunu biliyor. "Haber verdiğin için teşekkürler," diyor Brad. Bağlantıyı kesmeden hemen önce, 'Beni bu konuda bilgilendirmeye devam et' diyor.

"Tabii ki.

Brad bir sigara daha yakar, eskisinden daha endişeli bir şekilde pencereden dışarı bakar. Cep telefonu tekrar çalar ve ona bakar. Bu Ellen. Onunla konuşmak istemiyor. Ne yapacağını bilmiyor. Ona söyle, o da cevap vermesin. Bu konuda hiçbir şey bilmiyor.

En azından henüz değil.

Ellen dehşet içinde telefonuna bakar. Brad'in onu görmezden gelmesi arar. Belki de duştadır. Belki de onu geri arar ve bu gece gelmesini ister. Birkaç hafta içinde nişanlanıp evleneceği bir Cuma akşamı evde olmak garip geliyor. Fakat

zamanı iyi kullanabilir. Yapacak çok şey var.

Bir düşün planlamaktadır, ancak nişanlısının öğrencilerinden biri öldürülmüşken böyle mutlu bir olaya hazırlandığı için kendini biraz suçlu hissetmektedir.

Yine o genç kızın cesedini düşünüyor.

Alan. Bunu düşünmeden duramıyor. Bu mide bulandırıcı. Ve korkutucu.

Düşünceleri bir kez daha Brad'e döner. Brad'in biraz yalnız kalmaya ihtiyacı olduğunu hissetmesini anlayabilir, ancak duygularını onunla daha açık bir şekilde paylaşmasının daha iyi olacağını düşünür.

Ellen bir tedirginlik hisseder. Brad'e sırlıslıkla aşırıdır ama onda her zaman bilinmez bir şeyler vardır, sanki bir parçasını ondan uzak tutuyormuş gibi. Belki de bu

cazibenin bir parçası. Bunu onun yetiştirilme tarzına ve mutsuz, işlevsiz bir ailenin en küçük çocuğu olmak. Kendini güvende hissetmeye, duygularını paylaşmaya ve bu duyguların onaylanmasına alışkın değil. Sağlıklı bir insan olarak hayatta kalabilmek için kendini korumak zorunda kalmıştır.

Geleceklerini düşünüyor, ne zaman ne kadar farklı olacaklarını kendi ailelerini kurmak. Ailesinin de yardımıyla şehrin dışında küçük, mütevazı bir bungalov satın aldılar. Satış 1 Aralık'ta kapanacak. Sevgi dolu bir ev olacak ve kabullenme, dürüstlük ve nezaket.

Ellen yemek odasına girer. Büyük, resmi masa düğün eşyalarıyla doludur. Her zaman mutfakta yemek yiyorlar, yüzden yemek masasını çalışma alanına çevirdi. Düğün yemeği için yer kartları üzerinde çalışmaya başlar; hala bir
Yapacak çok şey var.

Brenda Brewer sonunda yatmak için merdivenleri tırmanır. Eski kocasına boş odada kendine bir yatak hazırlamasını söylemiş. O da Sabah ayrılabilceğini söyledi ve o da kabul etti. "Jill ve çocukların yanına dönmem gerekiyor," dedi gereksiz yere ve odadan çıktı.

Şimdi yorganın altına giriyor ve yatağının yanındaki lambayı kapatıyor. Oda karanlığa gömülür. Uzun zamandır
Uyku hapi almasına rağmen uzun bir süre uykudan mahrum kalır.
Çünkü dün gece bir ara biri kızını öldürmüştür. Dehşet verici.

Sonunda uykuya dalmaya başladığında, kızının varlığını yakınında, yakın ve rahatlatıcı bir şekilde hissettiğini düşünür. O olduğunu biliyor Sadece uykunun eşiğindeki zihni ona oyunlar oynuyor, ama yine de buna tutunuyor.

YİRMİNCİ BÖLÜM

GRAHAM KELLY oturma odasında karanlıkta tek başına oturmuş, gergin bir şekilde viskisini yudumluyor. Bütün gün berbat haldeydi. Diana'ya olanlardan duyduğu şok ve keder ile içinde bulunduğu durumdan duyduğu endişe arasında bir sarkaç gibi sallanıp duruyordu - belirsizliği ne yapması gerektiği hakkında.

Karısı yatmış, üç çocuğu da sosyal medyada ve kendilerine hiçbir faydası olmayan bilgisayar oyunlarında çok fazla vakit geçirmek üzere çeşitli yatak odalarına dağılmıştır. Artık onları sorgulamıyor. Onlar üzerindeki kontrolünü kaybetti ve şimdi tek yapabileceği, görünüşe göre, yolculuğa tutunmak ve sonunda her şeyin yoluna girmesini ummak. Ebeveynlik o ve eşi için bir tür kabus olmuştur. Kolay çocuklar olmamışlar ama onları şiddetle seviyor.

Her neyse. Bir müdür olarak kişisel kalp kırıklığına ve mesleki utanca neden oldular. Bu durum onu, çocuklarıyla zorluklar yaşayan ebeveynlere karşı daha empatik hale getirdi. Elinden geleni yaptı. Çocukların doğuştan yetenekli olduğuna inanmaya başladı.

belirli özellikler ve mizaçlar ve en iyi niyetli

Dünyadaki ebeveynlik bunu temelden değiştiremez. Elinizden geleni yaparsınız. O yargılamıyor.

Ama bu.

Yarın sabah karakola gitmeli ve

Onlar. Çünkü Paula haklı. Ve polise anlatmazsa Paula'nın anlatacağından korkuyor.

Brad'i sorgulamak isteyeceklerdir. Ama muhtemelen her şey yoluna girecek, der kendi kendine, viski bardağını sıkıca kavrayarak. Brad onu öldürmedi. Brad'in bir mazereti olacak - nişanlısıyla birlikte olacağına şüphe yok - onlar aşk kuşları. Brad'in hiçbir şey için endişelenmesine gerek kalmayacak.

En azından bu konuda ciddi bir sorgulama. Ama Kelly, bir korkak gibi, telefonda mazeret konusunu gündeme getirmek istememişti.

Her zaman kötü haberlerden kaçınan, çatışmalardan kaçan biri olduğunu biliyor. Ne işinde ne de özel hayatında hiçbir zaman olaylarla doğrudan yüzleşen biri olmamıştır. Müdürlük seviyesine nasıl ulaştığı onun için bile biraz sürpriz olmuştu. Ama sonra her şeyin sistem içinde çalışmakla ilgili olduğunu fark etti. Yönetim kurulundaki hiç kimse başına buyruk bir okul müdürü istemez. Bütün mesele tekneyi sallamamak, gerçekten.

Diana'nın şikayetinin ortaya çıkmamasını umuyor. Çünkü olayı ele alış şeklinden dolayı inceleme altında kalmak istemiyor. Bunu bulmuş olsa bile rapor etmeliydi. İnanılmaz. Doğru şeyi yapmak ya da bunun ne olduğunu bilmek her zaman kolay değildir.

Joe Prior daire kapısının tanıdık bir şekilde çalındığını duyduğunda geç olmuştur. Neden bu kadar uzun sürdüğünü merak eder. Joe televizyonda haberleri izlediği sandalyesinden kalkar ve kapıyı açar.

Bu, yılın başlarında inşaatta çalışırken tanıştığı Roddy'dir. Roddy de biraz serseridir. Yarı Kanadalı ve Hayatının erken dönemlerinin bir kısmını New Brunswick'te geçirmiş. O zayıf, sanki Ama Joe onun ne kadar güçlü olduğunu biliyor - onu iş yerinde bir şeyler kaldırırken görmüş. Genelde oldukça cana yakındır ama bazen huysuz bir sarhoş olabilir. Kasabanın dışında küçük bir karavanda tek başına yaşıyor. Joe oraya hiç gitmez çünkü karavanlara dayanamaz. Büyürken çok fazla acıklı anısı olmuştur. Elinden gelse bir daha asla başka bir karavana adım atmayacak.

"Hey, Roddy, içeri gel," der Joe. Televizyonun sesini kapatır.

Roddy odaya girer ve yırtık pırtık siyah deri kanepeye yığılıp ayaklarını yıpranmış sehpanın üzerine uzatır. Joe otomatik olarak küçük mutfığa gider ve elinde soğuk bir kutu birayla geri gelir, Roddy'ye fırlatır, o da ustalıkla yakalar. Joe tekrar buzdolabına uzanır ve kendisi için bir tane daha soğuk bira çıkarır. Roddy derme çatma apartman dairesine göz gezdiriyor, ön kapının yanındaki çamaşır sepetindeki kirli giysilere, raflardaki kitaplara bakıyor.

"Peki, polis seni aradı mı? Joe sordu.

"Beni ziyarete geldiler. Karavanımda."

"Öyle mi?" Joe koltuğuna oturdu.

Roddy biradan uzun bir yudum alır. Sonra kutuyu indiriyor ve merakla ona bakıyor. "Tek yaptığın şey onunla flört et."

"Evet, kahretsin. Nasıl hissettiğimi bir düşünsene. Her yerde resmim var ve tek yaptığım onunla konuşmaktı. Muhtemelen onları dava etmeliyim. Kutusunu kaldırır ve içer.

"Evet, belki de yapmalısın. Roddy geçirir ve "Her neyse, artık seni rahat bırakacaklar" der.

"Daha iyi olurlar.

21 Ekim 2022 Cuma, 11:45

Uyuyamıyorum. Sanki bir daha hiç uyuyamayacakmışım gibi geliyor. Bu yüzden dizüstü bilgisayarına geri döndüm.

Yazmak benim olayları işleme şeklim. Yaratıcı yazarlık öğretmenimiz Bayan Acosta beni cesaretlendiriyor. Bir gün yazar olmak istediğimi biliyor. Bu yüzden bu günlüğü yazmaya başladım, sadece kendim için, çünkü bir yerden başlamanız gerekiyor. Bayan Acosta 'Yazarlar yazar' diyor. Ayrıca sesimi bulmam gerektiğini de söylüyor. Bilmiyorum, belki Diana'nın başına gelenleri yazmak tüm başa çıkmama yardımcı olur.

Dördümüz arasında en fazla enerjiye, fikre ve coşkuya sahip olan Diana'ydı. Bayan Acosta dışında, bir gün yazar olma hırslımı anlayan tek kişi oydu. Cameron'la eskiden daha yakındık ama yaz sonunda Diana'nın erkek arkadaşı olunca onunla daha çok vakit geçirmeye başladı ve birbirimizden uzaklaştık. O yürüyen bir klişe - uzun boylu, güçlü, yakışıklı, futbol takımının kaptanı. Amigo kız olacakmış gibi görünen Diana'yla başka kim çıkabilirdi ki? Ama o bunun için çok meşguldü. Güzeldi, nazikti, yıldız bir koşucuydu ve aynı zamanda çok zeki ve komikti. Ve şimdi gözyaşlarım klavyeye düşüyor.

Tekrar.

Riley ve Diana her zaman yakındı, kızların deyimiyle 'kankaydılar'. Riley'i severim. O da akıllı, hırslı ve çok rekabetçi, özellikle de bana karşı. Birlikte girdiğimiz her derste en yüksek notları almak için yarışırız.

çoğu. Şimdi küçük grubumuz dağılacak. Diana grubun kalbi ve merkeziydi; grubu bir arada tutan oydu. Ve şimdi Riley, Cameron'ın onu öldürmüş olabileceğinden şüpheleniyor.

Evde perişan haldeyim. Annem harika ama babam tam bir pislik. Dar kafalı ve kendi cılız hayatı dışında hiçbir şeyle ilgilenmiyor. Sadece avlanıyor ya da televizyon izleyip içki içiyor. Televizyonda çok fazla spor izliyor ve bira üstüne bira içiyor - düşününce, o bir

Yürüyen klişe de. Annem ondan uzaklaşmak için kitap okuyor. Daha fazla çocuk istediler ama . Sanırım bu beni daha da

Hayal kırıklığı. Keşke daha çocukları olsaydı. Belli ki

hayal kırıklığına uğrattılar. Neden birlikte kaldıklarını bilmiyorum - benim için olamaz. Babam belli ki tek çocuğunun, tek *oğlunun* gençliğinde olduğu gibi yıldız bir atlet olmasını umuyordu. zirve yaptı. Ama takım umutsuzum ve hiç ilgim yok. Sanırım benim

babam bunu hiç atlatamadı.

Onun yerine NYU'ya İngilizce ve yaratıcı yazarlık için başvuruyorum.

Bununla ne yapacaksın? Babam söyledi. Annem sadece kuşkuyla baktı. Sanırım kendini suçluyor. Beni hep okumaya teşvik ederdi.

Kendisi her zaman çok okumuştur ve evimiz kitaplarla doludur. Kendimi bileli onu bir yerlerde oturmuş, burnunu bir kitaba dayamış halde görüyorum. Ben klasikleri okumaya eğilimliyim - Truman Capote'nin ***Soğukkanlılıkla***

favorim. Üç kez okudum. Sanırım annem şimdi okumamı bu teşvik etmemiş, beni sürekli kütüphaneye götürmemiş olmayı diliyordur.

Çok okuyan biri olmak akran grubumda biraz sıra dışıdır. Diana hariç. İyi kitaplar okurdu ve sürekli onlar hakkında konuşurduk. Tanrım, onu özleyeceğim.

BÖLÜM YIRMI BİR

Ertesi sabah Cumartesi'dir ve Cameron yatağında uzanmış, gözlerini tavana bakıyor. Annesinin alt katta, mutfakta hareket ettiğini duyabiliyor. Her cumartesi sabahı olduğu gibi aynı sesler, ama şimdi her şeyin farklı olduğunu biliyor. Acıktığını fark eder.

Dün sabahtan beri pek bir şey yemedi.

Polis kahvaltısını böldü. Kalkıp kot pantolon ve sweatshirt . Duş alma zahmetine girmez. Umurunda bile değil. Aşağı iniyor ve mutfağa giriyor.

Annesi onu gördüğüne şaşırılmış gibi sesini duyunca döner.

Gülümsüyor. "Cameron, tatlım," diyor, "kahvaltı için sana ne getireyim?"

"Ben bakarım," diyor ve bir kâse ile mısır gevreği alıp buzdolabından sütü çıkarıyor. Onun sahte neşesine dayanamıyor; bu onu sinirlendiriyor. Kenar. Kadın havada asılı duruyor ve adam sanki onu boğuyormuş gibi hissediyor. Kadının gözlerini üzerinde hissediyor, onu izliyor, onun için endişeleniyor ve bu hiç hoşuna gitmiyor. Ocağın üzerindeki saate bakıyor: 10:14. Uyumuş. "Babam nerede?"

"Üst katta.

Mutfaktaki sabit telefon çalar ve annesi yerinden sıçrar. Cameron içinden bir korku dalgasının geçtiğini hisseder. Annesi telefona bakar. Telefon tekrar çalarken kıpırdamadan duruyor. Telefona en yakın olan o. "Açmayacak mısın?" diye soruyor, sesi gergin.

Telefona cevap verir ve dinler. Ona bakmak için döner ve o da anlar.

"Evet, o burada. Kıpırdamadan duruyor. "Evet. orada oluruz. Telefonu kapatır ve ona seslenir. "Seninle tekrar konuşmak istiyorlar. Karakola gitmemiz gerekiyor.

Tanrım, biri beni gördü. Önceki gece on birden sonra Diana'da olduğunu biliyor olmalılar ve onlara olmadığını söylemiş. Sandalyesinden kalkmaya çalışır ama gücü tükenmiştir.

"Babanı getireceğim.

Yarım saat sonra Cameron ve ailesi Fairhill Polis Karakolu'na varır. Annesi onlar gitmeden önce mısır gevreğini bitirmesi için ısrar etmişti ama o zorlukla bitirebildi. Babası yanında yürüyor, eli omzunda, sanki sessizce *"senin için buradayım"* der gibi. Cameron minnettardır ama bunun pek yardımı olmayacaktır. Babası onu kurtaramaz. Onu. Evden ayrılmadan önce annesinin bilmediği aceleyle fısıltıyla bir konuşma yapmışlardı.

Ya biri beni gördüyse?

O zaman onlara doğruyu söyle, iyi olacaksın, dedi babası.

Dedektif Stone görüşme odasının kapısını açarak, "Burada," diyor. Dün bulundukları odanın aynısı. 'Sadece hatırlatmak için Stone diyor ki, 'burada gönüllü olarak bulunuyorsunuz. İstedğin zaman ayrılabilirsin. Cameron endişeyle başını sallar. Öncekiyle aynı - Dedektifler

Stone ve Godfrey masanın bir tarafında, Cameron ise endişeli anne ve babasının . Annesinin burada olmamasını diliyor ama ondan gitmesini istemeye korkuyor. Kaseti başlatıyorlar.

"Cameron, dün bize Diana'yı evine bıraktığını ve saat on bir civarında içeri girdiğini söyledin, doğru mu? Cameron başını sallıyor. "Kaset için konuşabilir misin? Stone sorar.

"Evet.

Stone başıyla . "Ve sonra eve gittiniz. "Evet.

Stone onun gözlerinin içine bakar ve bekler. Cameron'ın korkusu artar. Biliyorlar. Dedektifin ona bakma şekli - biliyor olmalılar. Titremeye başladığını hisseder. Babası onu izliyor, endişeli.

"Sakin ol evlat," diyor Stone. "Sadece birkaç şeyi açıklığa kavuşturmak istiyoruz. Dedektif dostça, hatta nazik davranıyor.

Cameron yutkunur. "Tamam.

'Diana ile ilişkinizde herhangi bir sorun var mıydı? Tartışmalar? Eğer öyleyse, bize şimdi anlatmanız en iyisi.

"Hayır," diyor Cameron. Bu ani bir tepki. Bunu söyler söylemez Diana'nın Riley'ye bir şeyler anlattığını, Riley'nin Üniversite hakkında. Dedektiflerle konuşmuş olmalı, ve bu yüzden burada. Riley her zaman dedikoducu olmuştur; başkalarının işine karışmamalı, diye düşünür acı acı.

Edward Farrell, dedektiflerin karşısındaki sandalyede oturan oğlunun titremesini izler. Cameron'ın gerginliği onu dehşete düşürür. Shelby'ye bakar ve Shelby temkinli, hatta endişeli görünür. Ne oluyor Burada mı? Dedektiflerin tavırları değişmemiş olsa da ortam dünkünden farklı. Bu onun oğlu. değişti.

"Emin misin Cameron?" diye sorar dedektif ve bekler. Cameron hiçbir şey söylemiyor. Dedektif, 'Çünkü aksini duyduk' der.

"Ne? Cameron diyor ki.

"Diana ile sorun yaşadığınızı duyduk.

Shelby sandalyesinde öne doğru eğilerek endişeyle araya giriyor. "Bu doğru değil, değil mi Cameron?

Dedektif ona sakinleştirici bir bakış atar ve kadın tekrar arkasına yaslanır.

Cameron cevap vermiyor. Edward endişeli. Oğlunun Diana'nın ölümüyle bir ilgisi olamazdı. Ama onlara tüm gerçeği anlatmadığını da biliyordur. Sadece bunu atlatmaları gerekiyor.

Cameron sonunda inatla, "Onu sevdim," dedi. 'O da beni sevdi. Birlikte mükemmeldik.

Dedektif, "Ama aranızda anlaşmazlıklar olmuş olmalı," diye .

"Herkes öyle yapar. Cameron yanıt vermeyince Stone, "Diana ile hangi üniversiteye gideceğiniz konusunda tartıştınız mı?" diye sorar.

Cameron başını sallar ve "Hayır, önemli bir şey değildi" der. I Sadece aynı üniversitelere başvurmamız gerektiğini düşünüyordu ama o başka üniversitelere de başvurmak istedi. Çünkü onların veterinerleri daha iyiydi. programlar.'

"Peki sen konuda ne hissettin?"

Cameron, "Benim için sorun değildi," diyor.

Ama Edward o gece bu konuda şiddetli bir tartışma yaşadıklarını biliyor. Cameron ona anlatmış. Diana ondan ayrılmıştı.

Stone, "Arkadaşı Riley bize senden ayrılmayı düşündüğünü söyledi," diyor.

"Bu doğru değil! Cameron itiraz ediyor. Ve sonra, düşüncesizce, "Riley benden hoşlanmıyor.

"Arkadaş olduğunuzu sanıyordum. Dedektif Stone diyor ki. öyleydik. Hep birlikte takılırdık. Ama o bundan hoşlanmadı. Diana ve ben bir araya geldiğimizde Diana'nın ona ayıracak fazla zamanı yoktu. Her zaman girmeye çalışıyordu.'

Dedektif Stone başını eğdi. "Senin sahiplenici olduğunu söyledi. '. Demek istediğim de bu," diyor savunmacı bir tavırla. "O bizi ayırmaya çalışıyordu. Ama Diana onu sevdiğimi biliyordu. Önemli olan da buydu.'

"Tamam. Yani dün gece tartışmadınız mı?

"Hayır. Dediğim gibi, bir süre arabayla dolaştık, sonra park ettik ve kamyonunda seks yaptık ve sonra onu saat on bir civarında eve götürdüm. Her şey . O içeri girdi ve ben .'

Edward oğlunu endişeyle izler. Az önce söylediklerinin doğru olmadığını biliyor. Tartıştıklarını biliyor. Ama Cameron'a hikayesine sadık kalmasını söyleyen oydu.

Stone sandalyesine geri oturur ve şöyle der: "Brewers'ın karşısında oturan kadın Perşembe gecesi bakımevindeki bir arkadaşını ziyaret ettikten sonra eve geldi. Her gece onu ziyaret ediyor. Gece yarısına doğru, yani saati çok net biliyor. Perşembe gecesi eve döndüğünde, gece yarısından biraz sonra, Brewers'ların evinin önünde bir kamyonun içinde oturan birini görmüş. Kamyonet tam olarak sizin kamyonetinizin tarifine uyuyor.

Edward'ın midesi bulanıyor.

Cameron sanki futbol sahasında sert bir darbe almış gibi sersemlemiş hissediyor. Dedektif onun bir şey söylemesini bekliyor ama Cameron konuşmıyor. Yüzünün kızardığını hissedebiliyor. O olmalı Suçlu gibi görünüyor. Yutkunuyor, ona neredeyse belli belirsiz başını sallayan babasına bakıyor. Annesine bakamıyor.

"Tamam, evet, oradaydım," diyor dedektife, kelimeler üzerinde biraz tökezleyerek. Ne kadarını söylemesi gerektiğini düşünerek duraklar. Aklına babasının ona söyledikleri geliyor. Tekrar yutkunuyor. 'Tartıştık

Biraz. Üniversite meselesi hakkında. Saat on birde onu eve bıraktıktan sonra eve gittim. Durakladı. "Ama bir süre sonra geri döndüm. Ondan özür dilemek için, barışmak için. Evinin önüne park ettim ve kamyonda oturdum. Ama içeri girip konuşacak cesareti kendimde bulamadım. ona. Bana hâlâ kızgın olabileceğini düşündüm. Başını öne eğiyor. "Gece yarısını geçene kadar bir süre orada, kamyonda kaldım, sonra ve sabah bire kadar biraz daha dolaştım, sonra tekrar eve gittim.

"Bunu bize neden daha önce söylemedin? Stone sorar.

"Çünkü - tartıştığımızı ve benim orada olduğumu bilersen düşünebilirsin diye düşündüm-" Cümlesini bitiremiyor.

Stone kararlı bir şekilde, 'Bize her zaman doğruyu söylemelisin,' diyor.

"Şimdi doğruyu söylüyorum," diyor Cameron, çaresiz hissederek.

Stone ona bakar, başını iki yana eğer. "Öyle olduğunu sanmıyorum Cameron.

Cameron neredeyse şiddetle titremeye başlar.

"Bakın, dedektif," diye başlar babası. Ama bundan öteye gidemez.

Stone onun sözünü keser. "Kamyondan indiğini biliyoruz Cameron. Kamyondan indiğinde ne yaptın?"

Edward telaş içinde oğlunu ve dedektifi izler. Tanrım, burada neler oluyor? Böyle bir şey olamaz. Eğer Cameron çıkmadığını söylüyorsa, o zaman çıkmamıştır. O olmalı

Buna inan. Dedektif yalan mı söylüyor? Onu tuzağa mı düşürmeye çalışıyordu? Ama Edward oğlunun başından beri yalan söylediğini biliyor. Buna bir son vermeliydi - şimdi. ", dedi agresif bir şekilde. "Oğlumu mu suçluyorsun?"

Stone, "Biz sadece gerçekleri ortaya çıkarmak istiyoruz, Bay Farrell," diyor.

"Hayır," dedi Edward kararlı bir şekilde. 'Bu iş bitti. Eğer oğlumu daha fazla sorgulamak istiyorsanız, bunu bir avukat eşliğinde yapacaksınız. Bunu daha önce yapmalıydı, diye düşünüyor.

Dedektifin gözlerinde kısa bir kızgınlık titreşimi görür, ardından da teslimiyet gelir. "Ben de tam ona haklarını okumak üzereydim zaten," der. "Godfrey, lütfen devam et.

Edward, karısı ve oğlu, Dedektif Godfrey'in Cameron'a haklarını okumasını dehşet içinde dinlerler.

"Tutuklu mu? Edward inanamayarak sorar. Nefes alamıyormuş gibi hissediyor, sanki çok ağır bir şey göğsüne baskı yapıyormuş gibi.

'Hayır. Ama onu daha fazla sorgulamak istiyoruz ve bu artık gönüllü değil. Avukatınızı arayın. Onlar gelene kadar bekleyeceğiz.'

Stone kaseti kapatır ve iki dedektif odadan çıkar.

Edward karısının şok olmuş yüzünü yakaladı ve sonra oğluna döndü.

"Cameron, başka bir şey söyleme. Sana bir şey getireceğim.

bulabileceğim en iyi ceza avukatı.'

Parmakları cep telefonunda yoğun bir şekilde çalışmakta, Vermont'taki en iyi üne sahip ceza avukatlarını Google'da aramaktadır. Karısı ve oğlu korkudan donmuş bir halde otururken o telefon etmeye başlar. İkisi de tek kelime etmez.

BÖLÜM YIRMI İKİ

Kimse burada, bu görüşme odasında görünmez olduğumu bilmiyor. Tavan civarında bir yerden izliyorum. Duvarda bir sinek olmak, her şeyi görmek ve duymak güzel bir şey, ama bundan zevk alamıyorum Çünkü her şey çok üzücü. Öldüğümü sanıyorlar ama ben buradayım.

Hâlâ bunun geçici, bir tür uzatılmış olduğunu düşünmek istiyorum, Tekrarlayan rüyalardan kurtulacağım, ama bunun rüya olmadığından korkmaya başlıyorum. Kendimi bir şekilde koza gibi hissediyorum, gerektiği kadar sıkıntılı değilim, sanki bir şey tarafından uyuşturulmuş gibiyim

Bu da beni rahatlatıyor ve her şeyi bir anda deneyimlememi sağlıyor. mesafe. Ama şimdi koza çözülüyor ve ben daha uyanık, daha az parçalanmış, neler bittiğinin daha çok farkındayım. Sanki adrenalin iğnesi vurulmuş gibiyim.

Beni sevdiğini söyleyen bu çocuk, şu anda burada, bu küçültülmüş halimle, oradan oraya sürükleniyor olmamdan sorumlu mu?

O kadar zaman boyunca karanlıkta evimin önünde oturdu. Bunu neden yapsın ki? Madem özür dilemek istiyordu, neden bana mesaj atıp dışarıda olduğunu söylemedi? Aşağı gelirdim. Eve girmesine izin verirdim.

Ve sonra aklıma geldi. Belki de girmiştir. Ve belki de onu içeri aldım.

Kamyondan indiğinde ne yaptı? Dedektif bilmek istiyor, ben de öyle. Sen ne yaptın? Cameron'a bağırdım. Yüzüne doğru yaklaşıp tekrar bağıriyorum. O bile yapmaz

ürktüm. Çok kızgınım. Katılamıyorum. İletişim kuramıyorum. Sadece bağırip çağırabiliyorum ve görmezden geliniyorum.

Başından beri yalan söylüyordu. Ve şimdi yalanları ortaya çıktı ve ben gerçeği bilmek istiyorum. Eğer bunu bana o yaptıysa.

bunun için acı çek. Ben bir melek değilim. Herkes benim açık bir kitap olduğumu düşünüyor, ama

Göründüğümde daha karmaşık biriyim, tıpkı diğer herkes gibi. Ben bir aziz değilim. Mükemmel değilim. Bazı şeyleri kendime saklıyorum. Ama bu herkesin yaptığı bir şey. Herkesin sırları vardır - Cameron'a bir bakın. Cameron'a bakın.

yalancı piç.

Dedektifler odadan çıktıktan sonra eski erkek arkadaşına bakıyorum, bir zombi gibi yığılmış, yanında ailesi var. Çok ağlıyor, bunu herkes görebilir. Ama belki de ağlamıyordur.

Benim hakkımda. Belki de gelecekler için ağlıyordur.

Onu izlerken, hatırlamaya çalışıyorum. Beni zaman kamyonetine binişimi düşünüyorum. Saçlarımı omzuma attığımı ve her zamanki gibi emniyet kemerini takarken ona gülümsediğimi hatırlıyorum. Ve şimdi, aniden, öfkeyle ona bakarken, hatırlıyorum. Zifiri karanlıkta kırsal yollarda araba sürüyorduk.

Farlar karanlığı yarıyor. En sevdiğimiz yerlerden birinde, birinin çiftliğinin kenarındaki bir tarlanın köşesinde durduk. Şimdi düşünüyorum da, cesedimi buldukları yerden o kadar da uzak değil.

Cameron kontağı kapatır kapatmaz üzerime atladı. Ben de sevişmek istiyordum ama onun kadar değil. O her zaman seks isterdi - sanırım ergenlik çağındaki erkeklerde bu böyledir.

Daha sonra, bunu hep kamyonda yapmak zorunda kaldığımızdan yakındı. Bunu hafife almaya çalıştım ve ona yazın yere bir battaniye serip yıldızların altında yaptığımızı hatırlattım. Ama havalar soğuduğundan beri kamyonda yapıyorduk. Onun evine gidemezdik çünkü ailesi her zaman evde olurdu.

Kıyafetlerimizi tekrar giyerken, 'dahaki sefere yatak odanı deneyebiliriz,' diye önerdi.

Bu beni ayağa kaldırdı. Bu konuşmayı daha önce de yapmıştık ve tekrar yapmak istemiyordum.

'Yani, annen evde değil ve yakında hava çok soğuyacak. Kışın buraya gelemeyiz.'

Şikayet etmesinden ve ses tonundan hoşlanmamıştım. "Belki de onsuz yapmak zorundasınız," dedim, kendimi şaşırtarak. Hiç tartışmazdık, bu yüzden daha sonra olanlar ikimizi de şaşırttı.

"Bu da ne demek oluyor?" dedi.

Bir an için hiçbir şey söylemedim, çünkü ne bilmiyordum. Onu çocukluk odamda ağırlamayacaktım. Ve ben

Zaten genel olarak yapışkanlığı yüzünden ona kızgındım. Kendi futbol programı vardı ama zaman buldukça beni sıkıştırıyordu. Ama yapmam gereken şeyler vardı. Notlarımı yüksek tutmalıydım ve yarı zamanlı bir işim vardı. Cameron'ın yarı zamanlı bir işi yoktu. Ailesi onun okul ve sporla yeterince uğraştığını düşünüyordu. Ama ben bir aile tarafından büyütülüyordum.

bekar bir anneydim ve üniversite için para biriktiriyordum. Ve birdenbire bana, her şeye hak tanıma duygusu beni . Düşünmeden konuştum.

"Biliyor musun Cameron, seninle konuşmak istediğim bir şey var.

Bana bundan hoşlanmamış gibi baktı. Omuzları kalktı ve gözleri kısıldı, sanki kendini hazırlıyor gibiydi.

"Üniversite hakkında düşünüyordum. Sanki başına gelecekleri biliyormuş gibi uzun bir sessizlik oldu

"Ve?" dedi.

"Başvurmak istediğim gerçekten iyi veterinerlik okulları var - henüz görüşmediğimiz.

"Evet, tamam. Nereye isterseniz oraya başvurabilirim. Bunu sana zaten söylemiştim'.

İpucunu almıyordu, ama almayacağını biliyordum. Bunu onun için hecelemem gerektiğini . "Sadece... aynı üniversiteye gitmesek daha iyi olur diye düşünüyorum. İşte, söylemiştim.

"Ne? Benden ayrılıyor musun?"

Bunu benim için mühürleyen onun inançsızlığıydı. Onsuz bir şey yapmak isteyeceğime inanamıyordu. O hayatımdaki en önemli şey değildi. O zaman kızgın görünüyordu, ancak korktuğumu hatırlamıyorum.

"Hayır, değil," dedim, otomatik olarak işleri yumuşatmaya çalışıyor ve bunun için kendimden nefret ediyordum. Kamyonetinin kabininde otururken

Birden eski hayatıma dönmek, arkadaşlarımı görmek, Riley ile daha fazla vakit geçirmek, kendimle vakit geçirmek istedim. Ama buna dayanamıyordum.

Cameron'ı incitmek, onu bu kadar aniden, tamamen kesmek.

"Hayır," dedi.

Bu beni biraz şaşırttı. "Ne demek hayır?"

. Ne dediğini bilmiyorsun. Sadece odanda seks yapmak istediğim için kızgınsın.'

Sonra sinirlendim. Öfkələndim. Bana kendi aklımı bilmediğimi, ne istediğimi bilmediğimi söylüyordu. ne cüret? Ve nasıl olur da tek taraflı olarak bizim birlikte olmadığımıza karar verebilirdi? mı? Siktir et. Bu şekilde yürümedi. İlişkiler biter bir kişi çıkmak istediğinde. "Biliyor musunuz? Biz , ' dedim, o an kendimden emindim. 'Beni eve götür. İşimiz bitti.

'Ciddi olamazsın,' diye itiraz etti.

Beni eve götür. Hemen. Artık seni görmek istemiyorum.'

Kamyonu çalıştırdı ve tarladan çıktı. O sürdü Zifiri karanlıkta toprak yollarda endişe verici bir hızla ilerliyorlardı. İnsanlar sinirliiyken araba Bu çok tehlikeli.

Özellikle de gece vakti, ışıkların olmadığı bir yerde. "Yavaşla," dedim öfkeyle, elimi ön panele doğru uzattım. "Bir şeye çarpabilirsin.

"Ne gibi?

"Bir hayvan gibi," dedim, öfkeyle.

Evimin önüne geldiğimizde durdu ben de inip kamyonetin kapısını çarptım. Bakmadan eve doğru ilerledim.

Geri. İçeri girdiğimde, o kapıyı da kapattım. Hızla uzaklaştığını duydum, lastikler gıcırdayordu.

İçeri girdiğimde az önce olanlara, her şeyin ne kadar çabuk değiştiğine inanamadım. Bu konuyu açmayı planlamamıştım. Ama belki de en iyisinin bu olduğunu düşündüm. Riley'ye mesaj atmayı düşündüm ama içimden gelmedi ve ona bunu sabahleyin anlatmaya karar verdim. Sabah.

Ondan sonrasını hatırlamıyorum. Ama şimdi Cameron'ın o gece geri geldiğini biliyorum.

Hatırlamak istiyorum. Yoksa istiyor muyum? Öldürölmenin dehşetini yeniden yaşamak istiyor muyum? Belki de hatırlayamamamın iyi bir nedeni vardır. Belki de hiç hatırlamayacağım.

Kozanın içine geri dönmek istiyorum. Canlı hissetmek ve canlı olmamak istemiyorum. Ama başka seçeneğim olduğunu sanmıyorum. Bunların hiçbirinin rüya olmadığını anlamaya başlıyorum.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

BRAD TURNER Cumartesi sabahı evindeki küçük mutfak masasında kahve içiyor ve sigara içiyor. Neredeyse öğlen oldu. O Kötü uyudu. Duman dedektörünü devre dışı bırakmış, pencere kenarında sigara içmeyi bırakmış. Masanın üzerinde bir reçel kavanozunun kapağı var ve onu kül tablası olarak kullanıyor. Kelly'nin bu sabah Diana'nın kendisi hakkında söylediklerini anlatmak için polise gitmeyi planladığını biliyor. Onlar da Yakında onunla konuşurum.

Ellen onu fırından arar ve normal görünmek için elinden geleni yapar. Telefon görüşmesi onun için streslidir. Aklından geçenler yüzünden Ellen'ın söylediklerine dikkatini vermekte zorlanıyor. Muhtemelen ona Perşembe gecesi nerede olduğunu soracaklardır. Ellen'dan, geceyi onun evinde geçirmediğini söylemesini isteme fikriyle oynar. Ama ona sormak istemez. Ailesi de yalan söylediğini anlayacaktır.

Ellen bunu öğrenecek. Başka bir yerden duymadan önce ona şimdi söylemeli mi diye merak ediyor. Ona tüm bunların bir genç kız histriyoniği olduğunu mu açıklamalı? Zihni, kahve ve nikotinin de , dakikada bir mil hızla ilerliyor.

"Beni dinliyor musun ki? Ellen soruyor. Sesi onun için endişeli geliyor. Söylediği hiçbir şeyi takip etmiyordu.

"Özür dilerim," diyor. "Bu sabah biraz dikkatim dağınık.

"Elbette," diye cevap veriyor, sesi sempatik. "Bugün ne yapıyorsun?

"Yapmam gereken okul işleri var," diyor ona. Yine de yapmıyor.

Sigara içiyor, Kelly'den haber bekliyor.

"Dün gece seni özledim" diyor, sesi yumuşayarak. Adam cevap vermeyince, daha hızlı bir şekilde, 'Yer kartlarını bitirdim,

Gerçi. İŖten sonra gelmemi ister misin?'

"Emin değilim. Yapmam gereken çok Ŗey var. Seni sonra ararım, tamam mı? Seni seviyorum,' diye ekler aniden, içtenlikle ve grŖmeyi sonlandırırlar. Onu gerçekten seviyor. Onu kaybedemez. Sahip olduğu tek Ŗey o.

Bu onu incitecektir elbette. Genç bir kıza karŖı uygunsuz davrandığını dŖnrse onunla evlenmek istemeyebilir. Onun kendisine inandığından emin olmalı. Ne de olsa Diana gitti ve ona karŖı çıkamaz.

Brenda'nın eski kocası yeterince hızlı gidememiŖ. Kendini biraz kahve iti, ona daha fazla yardımcı olamadığı için özgün olduğunu söyledi, ona sarıldı ve gitti. Brenda, bu adamda ne bulduğunu bilmiyordu. Onu.

Keder içinde amaçsızca evin içinde dolaŖır. Bir gece önce uykuya dalarken hissettiği garip duyguyu hatırlıyor - kızının yakınında olduğu ve onu rahatlattığı hissi. Ama Ŗimdi bunu hissetmiyor. Ŗimdi hissediyor tamamen yalnız, terk edilmiŖ. Anlamsızca odadan odaya geçerken, yavaŖ yavaŖ bir Ŗeylerin farklı olduğunu fark eder, ancak ne olduğunu tam olarak anlayamaz. Bir Ŗeylerin eksik olduğu hissine kapılır, bundan neredeyse emindir ama ne olduğuna bir türlü karar veremez.

Kapı , dedektiflerin geri döndüğünü dŖnr ve kapıyı açar; üzerinde pijamalarının olması umurunda değildir ve bornoz. Onun yerine Riley ve Evan'ı görünce ŖaŖırır. Her ikisini de her zaman çok sevmiŖtir. Evan kollarında bir demet iek tutmaktadır - beyaz zambaklar ve pembe gller.

selofan. Onları görünce gzyaŖları yeniden doldu.

Diana'yı görmek için burada olmadıklarını dŖnd. Ama birden Diana'yı seven, onun hayatına dahil olan biriyle konuŖmak ister - ihmalkr bir baba ya da polis dedektifi olmayan biriyle. Kapıyı daha geniŖ açar ve onları içeri davet eder.

Mutfağa doğru ilerliyor, çiçekleri masanın üzerine bırakıyor ve yorgun bir Ŗekilde oturuyor. Riley ve Evan da mutfak masasında oturuyor. Sanki masadaki iekler Diana'nın yerine oradadır, onun yerini alıyor.

"Çok özür dilerim Bayan Brewer," diyor Riley, sesi titreyerek.

"Ben de üzgünüm," diyor Evan beceriksizce.

İkisine de bakar ve genç yüzlerindeki keder ve gerginliği görür.

"Teşekkür ederim," der, sesi titreyerek.

Riley, 'Bize ihtiyacın olursa buradayız. Sadece konuşmak için ya da dışarı çıkmak istemezsen ayak işlerinde sana yardımcı olmak için.

"Çok ," diyor Brenda. Düşüncelerinden, ilgilerinden çok etkilendi.

Riley harika bir kız.

Bu evde sayısız yatıya kalma. Diana gibi zeki ve nazik. Ve Evan'ı hep sevmiştir. O da okumayı seven kızı gibi çok kitap okuyor. Cameron gibi lisedeki tüm sporculardan güzel bir değişiklik. Cameron hiç görüşmemiş. Ama belki de bunun bir nedeni vardır. "Diana'nın babası çoktan gitti, bu yüzden seni kabul edebilirim. Gözyaşları içinde ekliyor, "Artık tek başımayım.

"Size cep telefonu numaralarımızı vereceğiz," diyor Evan ve masanın üzerinde bir kâğıt ve kalem görünce kâğıda uzanıp adını ve numarasını yazıyor ve kâğıtla kalemi Riley'ye uzatıyor.

"Ne zaman bizi arayın," diyor Riley, "bir şeye ya da konuşacak birine ihtiyacınız olursa.

"Biraz yardıma ihtiyacım olabilir," diyor Brenda, birdenbire bunalmış. şey yapabilecek gibi hissetmiyor. Yemek yiyemiyor, duş alamıyor ya da giyinemiyor. Kesinlikle kendi çocuğunun cenazesini planlayamaz.

"Size yardım edeceğiz," Riley. "Neye ihtiyacın olursa.

Bunu tek başına yapmak zorunda olmamak rahatlatıcı. Brenda ayağa kalkmaya çabalıyor ve hepsine çay yapmaya başlıyor. Çaydanlık ve fincanlarla uğraşırken kendini onlara sokağın karşısındaki Bayan Payne'den bahsederken bulur. "Diana'nın öldürüldüğü gece, gece yarısı evin önüne park edilmiş bir kamyon görmüş, içinde de bir adam oturuyormuş. bir şekilde ekliyor, "Belki polisi arasaydı-" Sözünü kesiyor. Belki Helen Payne polisi arasaydı kızı hâlâ hayatta olurdu. Helen olsaydı, polisi arar mıydı? O da bilmiyor.

"Kamyonu tarif edebildi mi? Riley soruyor.

Başını sallıyor. "Sadece bir pikap olduğunu. Ama herkes Buralarda bir kamyonet kullanıyor. Cameron'da da bir tane var. Ve şu Home Depot'taki adam, Joe Prior. "Dedektifler bana Prior'ın bir mazereti olduğunu ama çok iyi bir mazereti olmadığını söylediler" diye ekliyor. Birden sesi titreyerek, "Evde olmadığım için hepsi benim hatam," diyor.

Riley hemen "Hayır," der. 'Bu senin hatan değil. Bunu asla düşünmemelisin.

'Ama öyle,' diye ısrar ediyor, 'çünkü evde değildim. Geceleri çalışmaya başlamamış olsaydım Diana ölmemiş olabilirdi. Ağlamaya başlar.

"Ama nasıl bilebilirsin ki? Evan diyor ki. 'Suçlamamalısın kendin.' Ayağa kalkar ve mutfak masasının üzerinde duran mendil kutusunu ona uzatır.

Ama kendini suçluyor.

BÖLÜM YIRMI DÖRT

ÇAĞRI Brad neredeyse yerinden sıçrayacaktır. Cevap vermeden önce nefes alış verişini kontrol altına almak için bir an bekler. Arama ekranından Kelly olmadığını anladı. Kelly'nin henüz karakolda neler olduğunu anlatma nezaketini gösterdim. Hayır, bir dedektif ve onunla konuşmak istiyorlar. Brad sakın görünmeye çalışır. Bunu beklediğini biliyor olmalılar.

İstasyona vardığında, orada asılı duran muhabirler vardı. dışarıda dolaşıyor. Bazıları onun fotoğrafını çekiyor ve o bundan hoşlanmıyor. Onun kim olduğunu bilmek isterler. Onlara - sakince - Diana'nın öğretmeni ve koçu olduğunu söylemeye karar verir. tüm öğretmenleriyle görüşüyor. Bu da ilgilerini çabucak kaybetmelerine neden oluyor. O içeri girerken onlar da merdivenlerin etrafında aylak aylak dolaşmaya devam ederler.

Görüşme odasında oturup iki dedektifle yüz yüze geldiğinde, rahat görünmekte zorlanır. O kadar sigara içmemeli, o kadar kahve içmemeliydi. Ağzı aniden kuru ve ekşi bir tat alır ve biraz su ister, ama içerken elinin titremesinden korkar, bu yüzden istemez ve sunmuyorlar.

Stone, "Bu sabah Müdür Kelly'den sizinle ilgili bazı iddialar duyduk," diye söze başlıyor.

"Ne dedi?" diye sorar Brad, sesini nötr tutarak.

Ama dedektif onun sorusunu duymazdan gelir. "Ne zamandır Fairhill Lisesi'nde öğretmenlik yapıyorsunuz?"

Bir yıldan biraz fazla oldu. Geçen Eylül ayında başladım. Beden eğitimi öğretmeniyim ve spor takımlarına koçluk yapıyorum.

"Diana'ya koçluk yaptınız, anlıyoruz.

"Evet, geçen yıl ve bu yıl beden eğitimi derslerimden birindeydi. Yetenekli bir sporcuydu, özellikle de kros koşularında çok iyiydi. Takımdaki en iyi koşucuydu.' Kendini biraz şimdi konuştuğuna göre daha iyi. "Bu çok trajik bir kayıp. Çok büyük bir potansiyeli vardı.

"Ama senden şikayet etti.

Brad, bir şey söylemesini bekleyen dedektife bakar. Sonunda itiraf etti. 'Bazı şeyleri .

Bunu genç kız dramatiğine bağlıyorum. Çok savunmacı grnmemeyi başardığını, hatta belki de öğrencilerinden biri için hayal kırıklığına uğradığını düşünüyor. "Bazı şeyleri nasıl yorumladığına şaşırdım ama yine de özür diledim. bu kadar.

"Tam olarak ne için özür dilediniz?" diye sorar dedektif.

şimdi kendini rahatsız hissediyor. "Hareketlerimi yanlış yorumladıysa özür dilediğimi söyledim.

"Peki neydi?

Diana'ya duyduğu öfkeyi hatırlıyor. Bunu belli etmemeliydi. Hafifçe şöyle diyor: "İyi bir yarış çıkardığında sırtını sıvazlamamdan hoşlanmazdı. Bazen elimi omzuna koyar ve

Ona moral verirken daha da . Bunun gibi şeyler.'

Sandalyesinde kayar. "Onu rahatsız ettiğine dair hiçbir fikrim yoktu.

Müdür Kelly'ye şikayet etti.' Dedektif Stone sanki daha fazlasını bekliyormuş gibi ona dikkatle bakar. Brad, "Hiç spor yaptınız mı?" diye sorar.

İki dedektif de cevap vermez. 'Ben spor yaparak büyüdüm. demek için hep birbirimizin sırtını sıvazladık. Ben sadece düşünmüyordum. Dürüst bir hataydı. Ama ondan sonra artık dostluk yok. Mesafemi korudum. Dersimi aldım.'

"Ona cinsel anlamda hiç dokunmadınız mı? Stone soruyor.

"Kesinlikle hayır.

"Ayrıca ona onu rahatsız edecek şekilde baktığınızı söyledi.

Kendisine biraz kızgınlık ifade etmesine izin verir. 'Bu tamamen onun hayal gücüydü. Ben onun ğretmeniydim, kocuydum. Onun için Yoksa kendilerini yaralayabilirler. Ona diğer öğrencilerimden daha fazla bakmadım.

"Diana'yı sınıf ya da koçluk ortamı dışında hiç gördünüz mü? Dedektif Stone soruyor.

"Hayır.

"Onu rahatsız eden biri olup olmadığı hakkında bir fikriniz var mı?

Başını sallıyor. "Hayır. Böyle bir şeyden haberim yoktu. "Bir şey daha var," diyor dedektif. 'Bize nerede olduğunu söyleyebilir misin?

Perşembe gecesi saat on birden neredeydiniz?"

"Evdeydim, yataktaydım.

"Yalnız mı?

"Evet.

"Tamam, teşekkür ederim. Şimdilik hepsi bu kadar.' Dedektif Stone ayağa kalkar ve ona bir kart uzatır. "Aklınıza yararlı bir şey gelirse lütfen iletişime geçin.

Brad kartı alır. "Alacağım.

Karakoldan ayrılırken büyük bir rahatlama yaşar.

Joe Prior kamyonetini 7-Eleven'in otoparkına park eder. O

Buraya gelmek için bir saatten biraz fazla araba kullanmış. Josie'nin bugün burada olacağını biliyordu - her zaman Cumartesi günleri çalışırdı. Joe bir süredir ona göz kulak oluyor. Onları dağıtmayı seviyor. Josie burada Littleton'da, New Hampshire eyalet sınırının ötesinde. Kayla Magog'da, Quebec'in Doğu Kasabalarında. Çok fazla araba kullanıyor. Ama sorun değil.

Kamyonetini sürmeyi seviyor, zamanı düşünmek ve fantezilerini zihninde gözden geçirmek için kullanıyor.

Kamyonetten iner ve dükkana doğru rahatça yürür. Kameraların nerede olduğunu biliyor ve geldiğinde gözden uzak duruyor. Şimdi daha dikkatli olmalı. Beyzbol şapkasını aşağıya doğru çekmiş, ve ceketinin yakasını yukarı çekmiş. Ön tarafta biri alışverişini bitirirken arka köşede oyalanarak atıştırmalık yiyeceklere bakıyor. Josie'yi sinsice izler, yanağının kıvrımlarının tadını çıkarır, Açık kahverengi saçlarının düşüşünü, tişörtünün altındaki göğüslerinin şeklini.

Müşteri kapıdan çıkarken onun yanından geçer ve zil çalar. Joe yavaşça koridorda yürürken ürünleri incelemeye devam eder. Bir şey satın almayacaktır; sadece Bakıyorum.

Kapıdaki zil tekrar çalıyor. Bir adam küçük oğluyla içeri girdi. Çocuğun cırtlak sesi dükkânın her tarafına yayılıyor. Joe çocuklardan nefret eder.

Bu onun için her Şeyi mahvediyor ve dışarı çıkıyor, çocuğun rahatsız edici pıtırtısı kapı arkasından kapanana kadar Joe'yu takip ediyor.

BÖLÜM YIRMI BEŞ

RILEY, Bayan Brewer'ı ziyaret ettikten sonra Evan'la birlikte şehrin merkezindeki küçük parkta bir piknik masasında kayıtsızca oturmaktadır. Günlerden Cumartesi.

Öğleden sonra, soğuk ama güneşliydi. Diana'nın annesini o şekilde görmek korkunçtu. Kızının ölümü onu yıkmıştı ve Riley ona bakmaya zor dayanıyordu. Yıllar boyunca Brewers'ların evinde çok zaman geçirmişti - çocukken oyun buluşmalarında ve lise boyunca yatıya kaldıklarında - ve şimdi nasıl olduğunu düşünüyor o ev boş . Kalbi Bayan Brewer için kırılır. Elinde hiçbir şey kalmamıştır.

Riley gözyaşlarının yeniden biriktiğini hisseder ve Evan'dan uzaklaşıp salıncaklara bakar. Endişeyle Diana'nın annesinin onlara anlattıklarını, Diana'nın öldürüldüğü gece komşusunun gördüklerini düşünüyor Sonunda Evan'a döner ve "O gece kamyonetiyle evin dışında oturanın Cameron olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sorar. Evan'ın kendisine yalan söylediğini düşünüyordu.

"Ama Bayan Brewer Joe Prior'ın da bir kamyonu olduğunu söyledi," diyor Evan. 'Ve polis onun mazeretinin zayıf olduğunu düşünüyor. O yapmış olabilir.

"Yani ikisinden biri de olabilirdi," diyor. "Ya da başka biri. Bir dakika sonra acı acı ekliyor, 'Beni ne kızdırıyor biliyor musun? Komşunun polisi aramamış olması. Belki de arasaydı Diana hala hayatta olurdu. Bu konuda Bayan Brewer'a katılıyorum.

Tekrar sessizliğe gömülürler, piknik masasında kederli bir şekilde otururlar. Sonra Evan şöyle diyor: "Düşünüyordum da. Bulunduğu tarlanın kenarına bir anıt dikmek istiyorum, belki basit beyaz ahşap bir haç. Babam evde malzeme bulundurmalı.

Riley başını sallar. "Bu iyi bir fikir. Sana yardım edeceğim.

Riley, Evan'a evine kadar eşlik eder ve onu babasının arka bahçedeki kullanılmayan çalışma kulübesine götürür. Orada her türlü alet vardır.

ve tahta parçaları var. Evan kısa sürede işe yarayacak birkaç parça bulur. Bir çekiç ve birkaç çivi alır ve bir

Basit bir haç, yaklaşık bir metre yüksekliğinde, iki eninde.

"Sanırım buralarda bir yerde biraz beyaz boya kalmış," diyor Evan, el işlerini incelerken. 'Belki de önce asmalı ve yerde dururken boyamalıyız, daha kolay olur. Böylece asmadan önce beklemek zorunda kalmayız. Anneme arabasını kullanıp kullanamayacağımı soracağım, tamam mı?

Kendisi içeri girerken onu kulübede bırakıyor. Hava soğuktur ama Evan'ın onu eve davet etmemesine alınmamıştır. Cumartesi öğleden sonra ve Evan'ın babasının muhtemelen çoktan Şimdiye kadar içkiyi bırakmıştır. Bu konuda pek konuşmuyor ama Evan'ı ne kadar rahatsız ettiğini biliyor. Yerde yatan haça bakar. Perşembe akşamı Diana'nın hayatta olduğuna inanamıyor, Riley iki gün bile geçmeden Evan'ın kulübesinde bu haça bakıyordu. Bir an için başı dönüyor, sanki dünya çok hızlı dönüyormuş ve ayak uyduramıyormuş gibi hissediyor.

Evan arabayı kullanmak için izin alarak geri döner ve haçı ön koltukların arasına yerleştirirler. Evan, annesinin arabasının geniş bagajına eski bir beyaz boya kutusu, bir boya fırçası ve boya kutusunu açmak için bir tornavida ve çekiç koyar. O işi bittiğinde kirli fırçayı ve boya kutusunu koymak için plastik bir torba ve bir kürek atar.

Riley arabaya ağır bir kalple biner. Evan onları küçük kasabaya götürürken, çiçekçide durmasını ister. Bu O gün Bayan Brewer'ın çiçekleri için gittikleri çiçekçiye. Şehirdeki tek çiçekçi. "Onun için çiçek almalıyız," diyor. Onu arabada bırakır ve dükkâna koşar. Biri beyaz zambaklardan, diğeri pembe gerbera papatyalarından oluşan iki küçük buket seçer. Arabaya geri döner. "İkimiz için de birer tane aldım.

Riley, Evan onları tarlaya götürecek kırsal yolları kullanırken giderek artan bir huzursuzluk hisseder. Fotoğraflar dışında henüz orayı görmemişti ama Diana'nın nerede bulunduğunu herkes biliyordu. Ressler'ların çiftliğinin nerede olduğunu biliyorlar.

Evan arabayla çakıllı yoldan çiftliğe doğru ilerlerken, çit boyunca rüzgârda dalgalanan sarı polis şeridinin izlerini görürler

çizgi. Arabayı yolun kenarında durdurur ve yavaşça inerler. Tarlanın girişinde yan yana durmuş, dışarıya bakmaktadırlar. Riley açık yeşil kapıyı haberlerde gördüğü fotoğraflardan hatırlıyor ama Diana'nın cesedinin üzerinde duran beyaz çadır artık yok, bu yüzden tam olarak nerede olduğunu bilmiyorlar.

bulundu. Riley istemsiz bir ürperti hisseder, hayvani ve içgüdüsel bir şey. Bunu hayal ediyor, bir katil - muhtemelen Diana'nın evinin kamyonetiyle oturan adam - arkadaşını karanlıkta bu tarlaya taşıyor, muhtemelen çoktan ölmüş. O da her şeyi görebiliyor açıkça, katilin yüzü hariç her şey. Kendini durmaya zorluyor.

Evan'ın haçı yolun kenarı ile ahşap çit arasına, tarlanın girişinin yanına dikmesini izliyor. Tarlanın içine koyamazlar çünkü orası özel mülktür ve tarım yapılmaktadır.

Haç sağlam bir şekilde yerine yerleştirildiğinde Riley sessizce Evan'dan boya fırçasını alır. Haçı saygıyla, şefkatle, uzun vuruşlarla boyuyor, sanki Diana'ya dokunuyor, uzun saçlarını tarıyormuş gibi. Ne zaman Riley işini bitirdiğinde iki buket çiçeği yavaşça tabana bırakır. Gözyaşlarını silerek, "Seni çok özledim Diana," diye fısıldar.

Evan onun elini tutuyor ve ekliyor, 'Bunu sana kimin yaptığını bulacaklar, Diana. Söz veriyorum.

Onları izliyorum, Riley ve Evan, haçı asıyorlar, boyuyorlar.

Taze beyaz. Doğal arka plana karşı çok keskin bir şekilde öne çıkıyor.

Riley ve Evan. Onlara hayatım pahasına güvenirim.

Yine de Cameron'a güvenmekle hata ettiğimden korkuyorum.

Cameron beni buraya, uçurumun kenarında, bu tür bir yarı yaşamın içinde, beni seven insanların yas tutmasını izlemeye koymuş olabilir.

Ben de yas tutuyorum, her şey için.

Kaybettim.

Çok şey kayıp... Hafızamın bütün parçaları gitti. Umarım bunu bana kimin yaptığını bulurlar, çünkü kendi başıma hatırlayabileceğimden emin değilim.

Cameron'ın avukatı nihayet Cumartesi öğleden sonra karakola Edward mesajla bilgilendirilir.

"O burada," diyor avukatı beklerken bir ömür gibi gelen bu g r   me odasında oturan karısı ve oğluna. "Gidip onunla konu  aca ım," diyor Edward ayağa kalkarak.

"Ben de geleceğim," diyor Shelby.

"Peki ya ben? Cameron sorar.

Edward, 'Sen burada kal, önce onunla konu  aca ız,' dedi.

Edward ve Shelby odadan çıkar ve bekleme avukatı ararlar. Steven Hanlan adında kırklı ya larının sonunda bir adam, Kendinden emin, i  bitirici bir havası var. Burlington'daki en iyi ceza avukatlarından biri.

Edward biraz daha iyi hissediyor. Artık bunu tek ba larına halletmek zorunda değiller.

"Konuşmak için özel bir yer bulalım" diyen avukat, çantasını kaldırarak onları daha sessiz ve boş bir alana götürdü.

Duyulmayacakları bir yerde, sandalyelerde. Alçak sesle konuşur.

"Durum nedir?

Edward onu hızlandırır. "Kötü göründüğünü biliyorum," Edward bitirdi inde kabul ediyor. "Ama bunu yapmasına imkan yok. O iyi bir  ocuk. Ve onu sevdi.' Ama biliyor ki kadınlar genellikle onları seven erkekler tarafından öldürüldü. Polis sorgusunun  okunu atlatamamı  gibi görünen ve çok sessiz Shelby'ye bakar.

Avukat, "Yapıp sormayaca ım," diyor. "Benim i im onu savunmak ve bunu gelen en iyi şekilde yapacağım. Aya a kalkar ve 'Onunla yalnız konu mama izin verin' der. Edward ona Cameron'ı nerede bulacağını söyler ve o da koridorun sonuna doğru yola koyulur.

O gittikten sonra Shelby a lamaya ba lar. Onu kollarına alır. Fısıldıyor, 'Edward, korkuyorum. Orada ne yapıyordu?' Edward geri çekilir ve ona bakar. Bunu atlatmak zorundalar, Bir  ekilde. "Bilmiyorum.

Dedektif Stone tarafından sorgu odasında tekrar bir araya gelmeleri istenene kadar sefil bir sessizlik içinde otururlar.

Hepsi g r   meye devam etmek için yerle tiler, bu sefer avukat hazır bulunur ve Stone kaset için tanıtım yapar. Sonra kaldıkları yerden devam ediyor. "Cameron, kamyondan indiğinde ne yaptın?

Edward korku içinde izliyor, kalbi boğazında. Hayatında hiç bu kadar korkmamıştı. Cameron doğduğunda bile.

Göbek bağı boynuna iki kez dolanmış, Apgar skoru sıfır. "Daha önce yalan söyledim.

Edward'ın kalbi yerinden fırlar.

Cameron kendini hazırlıyor gibi görünüyor. Konuşmaya başlıyor monoton. "Kamyonda otururken Diana'ya konuşmak istediğime dair birkaç kez mesaj attım ama cevap vermedi. Ona başıyla onay veren avukata bakar. Cameron telefonunu cebinden çıkarır.

cebinde. "İşte, sana gösterebilirim.

Edward o mesajları görebilmeyi dilerdi. Belki de daha önce oğlundan telefonunu görmesine izin vermesini istemeliydi ama bu aklına gelmemişti.

Stone ve Godfrey sessizce telefondaki metinleri inceliyor ve sonra Stone telefonu tekrar masanın üzerine, ona yakın bir yere koyuyor. "Tamam, sonra ne olacak?" diye sorar.

"Ne yapacağımı bilemedim. Hâlâ kızgın olduğunu ve beni görmezden geldiğini ya da bildirimlerini kapatmış olabileceğini düşündüm. Işık

oturma odasında hala açık.' Sonra gözlerini masaya dikey ve aceleyle konuşuyor. "Her şeyi olduğu gibi bırakmak istemedim, bu yüzden - kamyondan indim ve ön kapısını çaldım. Birkaç kez çaldım ama cevap vermedi.

"Peki ya sonra? Stone sorar.

Edward, Cameron'ın "*Kamyona geri bindim ve eve gittim*" dediğini duymak için yanıp tutuşmaktadır. Avukat endişeli görünüyor ve elini Cameron'ın koluna koyarak başını ona doğru sallıyor.

Ama Cameron onu görmezden geliyor ve devam ediyor: "Evin arka tarafına gittim. Sinirli bir şekilde yutkunuyor. "Onun yatak odası Geri. Odasının ışığı yanıyordu. Birkaç kez adını söyledim. Hatta penceresine biraz toprak attım, bunun onu uyandıracağını düşündüm. dikkat. Ama cevap vermedi. Hala kızgın olduğunu düşündüm ve Beni görmezden geliyordu. Sonra kamyonete geri döndüm ve bir süre etrafta dolaştıktan sonra eve gittim.

"Bu doğru mu? Dedektif Stone düz bir şekilde söylüyor.

Edward dedektifin ona inanmadığını söyleyebilir. Karısına bakmayı kendine .

"Kötü göründüğünü biliyorum," diyor Cameron , "ama onu ben öldürmedim! Sana her şeyi en başından anlatmalıydım, bunu biliyorum. Ama şimdi merak ediyorum - ya zaten ölmüşse? Ya ben onu 11'de bıraktıktan sonra biri onu öldürdüyse? Benden önce geri geldi mi? Bu yüzden mi cevap vermedi? Çünkü bence yapabilseydi bana cevap verirdi. Dönmüş olsa bile

Telefonu kapalı olsaydı, kapıyı çaldığımı ya da pencereden duyardı.

Stone ikna olmamış görünüyor. Diyor ki, 'Katilin eve arka bahçeden girdiğini düşünüyoruz. Orada çimenlerde izler bulduk.

Edward, Cameron'ın tedirgin bir şekilde başını salladığını görür. Cameron sonunda hiç de mutlu görünmeyen avukatına bakar. Edward'ın midesi bulanıyor.

Cameron, "Eve girmedim, yemin ederim!" diyor.

BÖLÜM YIRMI ALTI

CUMARTESİ AKŞAMI ERKENDİR ve Brenda dedektiflerle birlikte yine oturma odasında oturmaktadır. Ona Cameron'ın bir avukat tuttuğunu söylediler. Avukat. Bunu rahatsız edici buluyor. O çocuğun evine girmesine izin vermesi midelerini bulandırıyor. Kendisi başka bir şehirde isteyken kızını geceleri kamyonetiyle kırlara götürmesine izin vermesi.

Dedektif Stone şimdi soruyor: "Diana size hiç beden eğitimi öğretmeninden bahsetti mi?"

Brenda şaşkınlıkla kaşlarını çatır. 'Koşu koçu mu? Bay Turner mı?' Stone başını sallar. "Hayır, pek sayılmaz.

"Görünüşe göre Diana onu müdüre şikayet etmiş. Bu onu tamamen şaşırttı. "Ne hakkında?"

"Uygunsuz davranış.

Şaşırdı. Diana ona hiçbir şey söylememişti. Kızının bundan hiç bahsetmemiş olması onu rahatsız ediyor. Neden yapmadı? Neden kızı ona bu kadar az şey mi söylemişti? Her zaman yakın olduklarını düşünmüştür ama şimdi emin değildir. Bu, acısına bir katman daha ekliyor - kızının ona sırrını açmamış olması ve artık çok geç olması.

"Bana bundan hiç bahsetmedi. "Sence bunu o yapmış olabilir mi?" diye soruyor.

"Bilmiyoruz. Onunla görüştük. Pek olası görünmüyor ama açık fikirli davranıyoruz. 'Cesetle işlerini bitirdiler, artık cenaze hazırlıklarına başlayabilirsiniz' diye ekliyor. Bir süre durakladıktan sonra şöyle der, Ölüm sebebi bir çeşit bağ ile boğulma. Cinsel saldırıya uğradığına dair belirgin bir işaret yoktu. Onlar değildi DNA analizi için vücudundan herhangi bir kanıt alamadık ve bildiğiniz gibi kıyafetleri de kayıp. Ve herhangi bir şey bulamadık.

cesedin bulunduğu alandan ya da

ev. Kayıp kıyafetlerini ve cep telefonunu aramaya devam edeceğiz.

Brenda kendini oturma odasının kapısına bakarken bulur. Kızının atlama ipi genellikle o kapı kolunda asılıdır ve orada değildir. Farklı olanın bu olduğunu şimdi anlıyor. Diyor ki, 'Diana'nın atlama ipi - o her zaman o arkasına asılı bırakır Kapı kolunu gösteriyor,' diyor, 've orada değildir. Televizyonun önünde zıplamak için kullandı.

"Onu en son ne zaman gördüğünü hatırlıyorsun? Stone sorar.

Düşünmeye çalışıyor. "Emin değilim. Ama hep oradaydı. Ve şimdi değil.' Bunun ne anlama geldiğinin farkına varır, onu hasta ediyor. İki dedektifin bakışmalarını izler.

Roy o akşam tarlasının kenarındaki beyaz haçı, zayıflayan ışıkta, altına serilmiş çiçekleri gördüğünde traktörü durdurur ve sessizce oturuyor. Kimin koyduğunu bilmiyor ama bunun hoş bir jest olduğunu düşünüyor. Bu ona kiliselerde gördüğünüz haçları hatırlatıyor. Bazen otoyolun kenarında, insanların kazalarda öldüğü yerlerde, altlarına çiçekler ya da oyuncak ayılar serpiştirilmiş. Birdenbire kalbi, hayatın dair ağır bir duyguyla dolup taşar. Bu genç kızın ölümü ne kadar trajik ve adaletsizdi.

Korkunç bir şekilde, anlamsızca. Omuz zor buluyor, belki de Çünkü küçük kırsal bölgelerinde böyle bir şeyin olması çok garip geliyor. Kasabada ya da belki de tarlasında bırakıldığı için. Kadının cesedinin ve leş yiyen kuşların görüntüsünü aklından çıkaramıyor. Bir daha bu tarlada çalışıp çalışamayacağını, hatta yanından geçip geçemeyeceğini merak ediyor. Yarın biraz çiçek alacak.

Traktöründe oturup haça ve çiçeklere bakarak sessizce saygılarını sunarken, içinde süregelen bir huzursuzluk hisseder, dünyasında başka bir şeylerin yanlış olduğunu fark eder. Ne olduğundan emin değildir ama kızıyla ilgili. Belki de buradaki herkes şu anda kızları için endişeleniyordur, diye düşünüyor.

Brewer kızının başına gelenler. Buralarda bir yerde bir katil olabilir ve kimse kim olduğunu bilmiyor.

Ama bundan daha fazlası var. Ellen son birkaç gündür sessiz ve gergin ve ona nişanlısı için endişelendiğini itiraf etti. Ellen'ın nişanlısıyla henüz görüşmediklerini biliyor.

Hafta sonu. Roy umarım . Düşüne sadece haftalar kaldı.

22 Ekim 2022, Cumartesi, :45.

Riley ve ben bu akşam yemekten sonra Bayan Brewer'a gidip astığımız haçı anlattık. Ona telefonlarımızdaki resimlerini gösterdik. Çok etkilenmiş görünüyordu ve bize teşekkür etti. Bugünlerde hava karardıktan sonra tek başına dışarı çıkmasına izin verilmediği için Riley'yi yine eve ben bıraktım.

Bayan Brewer bize muhtemelen söylememesi gereken bir şey söyledi - dedektifler Diana'nın beden eğitimi öğretmeni Bay Turner'ı 'uygunsuz davranışları' nedeniyle Müdür Kelly'ye şikayet ettiğini ve onunla görüştüklerini öğrendiler, ancak onu öldürdüğünü düşünmüyorlar. Şok olduğumu itiraf etmeliyim. Diana bana ya da Riley'ye bu konuda tek kelime etmedi. Riley'nin de şok olduğunu söyleyebilirim. Görünüşe göre Diana annesine de söylememişi ve Bayan Brewer'ın bundan incindiğini hissedebiliyordum. Sanırım Diana daha ketum biriymiş. Diana'nın bizimle ya da en azından Riley ile paylaşmadığı başka neler olduğunu merak ediyorum. Ben de şaşırdım çünkü Turner bana hep iyi bir adam gibi görünmüştü.

Ve şimdi cinayet silahının ne olduğunu bildiklerini düşünüyorlar. Bayan Brewer bize Diana'nın atlama ipinin oturma odasında kayıp olduğunu söyledi. Bunun nasıl olabileceğini düşünmeden edemiyorum. Eğer kendi atlama ipiyle boğulduysa, bu Diana'nın muhtemelen evde öldürüldüğü ve daha sonra tarlaya götürüldüğü anlamına gelmez mi? Bayan Brewer'a göre böyle düşünüyorlar ama kamuoyuna fazla bilgi vermiyorlar.

Cesedinden kurtulmak için onu evinin önündeki bir araca taşımak riskli olabilirdi. Ama sokağı bir sokakta bitiyor ve evinin yanında boş tarla var. Tarlanın diğer tarafında terk edilmiş bir yol var. Sokaktan göremezsiniz, kimse kullanmıyor. Şimdi merak ediyorum, katil onu evin arkasından karanlıkta tarlaya, oradan da yoldaki bir kamyona taşımış olabilir mi? Acaba polis bunu düşündü mü

Cameron ve ben çocukken o yolda bisiklete binerdik. Ama bunu herkes bilebilirdi, Joe Prior bile, eğer onu izliyorsa, eğer bunu planlıyorsa.

Tüm bu uyuşturan kederi kesen bir şeyin donuk bir kıpırdanışını hissediyorum. Eğer bu kadar üzücü olmasaydı, kendimi bu konuda başka bir şekilde yazarken hayal edebilirdim. Günlük olarak değil ama belki bir roman olarak. Diana'yı onurlandırmanın bir yolu olurdu. Ama onu geri almak için her şeyimi verirdim.

Hayat çok tuhaf, çok öngörülemez - hep bir gün Diana dahil hepimiz hakkında yazacağımı düşünmüştümdür. Ama bu şekilde değil.

Paula Acosta gece haberlerini kocasıyla birlikte yatağında oturarak izliyor. Diana'nın cinayetiyle ilgili yeni bir bilgi yok. Tarladaki çadırın ve etrafta dolaşan suç mahalli figürlerinin aynı eski görüntülerini gösteriyorlar. Yeni bir ipucu yok.

Her neyse, ifşa etmek. Brad Turner hakkında hiçbir şey yok. Kelly'nin polisle konuşup konuşmadığını merak ediyor.

Diana'ya en yakın olan insanlar için endişeleniyor. Annesi. Erkek arkadaşı Cameron; arkadaşları Riley ve Evan; atletizm takımındaki kızlar. Kalbi hepsi için kırılır. Cinayetin küçük kasabalarına gelmiş olması çok korkunçtur. Burada güvende olduklarını sanıyordu.

Brenda gecenin geç saatlerinde, cereyanlı evde tek başına yatağında uzanmaktadır. Bir gece önce hissettiği duygunun üzerine gelmesini bekler, Kızının olduğunu. Onu özliyor. Belli belirsiz fısıldar, "Diana, orada mısın?

Ama hiçbir şey yok. Sonunda uykuya daldığında, rüyasında kızının boynuna dolanmış atlama ipini .

BÖLÜM YIRMI YEDİ

ERTESİ SABAH, Pazar günü Riley, Evan'ın annesinin arabasıyla gelmesini bekler. Bu sabah ona çılgın fikriyle ilgili mesaj atmıştı.

Joe Prior'ın evine gitmek ve kamyonuna bakıp görmek istiyor. Dikkat çekmemek ve gerektiğinde hızlıca kaçabilmek için bir arabası olmasını istiyor. Bu konuda emin değil ya da

Kamyonunu görürlerse ne yapacaklarını bile bilmiyor ama kaybedecek neyi var ki? Bugün yapacak başka bir şeyi yok.

Evan geldiğinde, kadın onun yanındaki yolcu koltuğuna tırmanır. Evan daha garaj yolundan geri geri çıkmadan ona dönüp, "Prior'ın adresini nasıl öğrendin?" diye sorar.

Gülümsüyor. "Tam adresini bilmiyorum ama Division ve Goucher'ın köşesindeki binada oturuyor. Yerel muhabirlerden birini aradım, ben de muhabirmiğim gibi davrandım ve nerede yaşadığını bilip bilmediğini sordum. Bana o söyledi." Evan bir süre ona baktı.

Kaşlarını kaldırarak bir an bekler, sonra garaj yolundan geri geri çıkar ve Prior'ın dairesine doğru yönelir. Çok uzak değil. Bir süre sessiz kaldıktan sonra, 'Haberlerde bir şey çıkmadı' der.

Turner hakkında.'

"Biliyorum," diyor Evan.

'Yani, şüpheli olması gerekmez mi? "Belki de öyledir ve hiçbir şey söylemiyorlardır. Bir şey yok.

Cameron ya da Prior hakkında haberlerde pek bir şey yok, sadece sorgulandılar ve serbest bırakıldılar.

"Sanırım. Ona kendisini rahatsız eden bir şey sorar. "Sence Diana neden hiçbirimize Bay Turner'dan bahsetmedi?

Evan, 'Bilmiyorum. Onun gibi değil.'

"Hayır, değil. Bu büyük sır neden?' Riley diyor ki. 'Ne olduğunu merak ediyorum devam ediyor.' Bütün gece bunu düşündü. 'Eğer onu Müdür Kelly'ye şikayet ettiyse, Müdür Kelly'nin haberi olmalı. Yapmış olmalı Bu konuda bir şeyler. Yapmak zorundaydı. Bir yerlerde bunun bir kaydı olmalı.

"Evet, ama bize söylemeyecek.

Riley, "Polis ne olduğunu biliyor olmalı ama hiçbir şey söylemeyecekler," diyor. Sonra da "Bir dakikalığına kenara çek." diyor.

Evan bir ara sokağa döner ve park eder. "Ne?

Onunla yüzleşiyor. 'Ya basına söyleseydik ve *onlar* da Müdür Kelly mi? Polis zaten biliyorsa bunu inkar edemez, değil mi?' Evan gözlerini dikmiş ona bakıyor. "Bay Turner'ın Diana'ya iğrenç bir şey yaptığını ve bundan paçayı sıyırdığını düşünmekten nefret ediyorum. Yani, onu öldürmemiş olsa bile, kötü bir şey yaptığı çok açık. Belki de öğretmenlik bile yapmamalı. İnsanlar neden bilmesin ki?"

"Evet.

Bu onu rahatsız ediyordu: Diana neden ona sırrını açmadı? Evan'a neden söylemediğini anlayabiliyor. Ve annesine neden söylemediğini anlayabiliyor. Bu utanç verici bir durumdu ve aralarında böyle bir ilişki yoktu - annesi biraz eski kafalıydı,

seks gibi konulardan rahatsız. Belki de bu yüzden

'uygunsuz davranış' olarak tanımlandı ve dün gece ayrıntıya girmede. Ama Diana'nın ona söylememesine şaşırır. Riley kesinlikle başına böyle bir şey gelseydi Diana'ya söylerdi, ama o da annesine söylerdi. Bu bir şey ifade etmiyor.

hissediyor. Şimdi bunun konuşulamayacak kadar korkunç olup olmadığını merak ediyor. "Belki de KCVS'yi aramalıyım.

"Ciddi misin? Evan diyor ki. "Sen ne derdin?

Riley düşünür. "Onlara Diana'nın Bay Kelly'ye Bay Turner'ı şikâyet ettiğini söyleyeceğim ama ismimi vermeyeceğim. Cesaretini kaybetmeden önce telefonundan numarayı aramaya başlar. Aramayı yapar, aniden gerilir.

Bir kadın sesi cevap veriyor. "KCVS Haberleri.

"Bazı bilgilerim var," diyor Riley nefes nefese. Evan izlerken, "Diana Brewer cinayetiyle ilgili olabilecek bir bilgi," der.

"Devam et.

Riley yutkunur. "Diana bir öğretmen hakkında şikayette bulundu. Okul. Beden eğitimi öğretmeni, Bay Turner. Onun koçuydu. Ona karşı uygunsuz davranıyordu.'

"Bu bilgiyi nereden duydunuz?

'Ben onun bir arkadaşım. Bana o söyledi,' diye yalan söylüyor Riley. "Bunu Fairhill Lisesi'ndeki Müdür Kelly'ye sormanızı öneririm. Hattaki kadın adını soramadan bağlantıyı keser. Evan'a döner; az önce ne yaptığına inanmamaktadır.

"Cesaretin var, vereyim," diyor. Motoru çalıştırır ve yollarına devam ederler.

Pazar sabahı, Shelby üçüncü kahvesini içmektedir. Neredeyse hiç uyumamıştır, kocası da öyle. Genç oğlunuzun cinayetten şüpheli olması korkunç bir şey. Cameron'a bakamıyor artık aynı şekilde. Ona baktığında, eskiden şeyi görmüyor. Polisin her an eve gelip onu tutuklayacağından korkuyor. Hala şaşıyor. onu bir gün önce sorguladıktan sonra serbest bıraktılar. Onu nasıl da sıkıştırmışlar!

Her zaman Cameron'ın üzerine titrerdi. O onların tek çocuğu. Onu şiddetle sevdi, cesaretlendirdi, korudu, onunla gurur duydu.

O. İyi ama parlak olmayan bir öğrenciydi. Mükemmel bir atlet olarak bunu telafi etti. Sevimli bir çocuktı, iyi bir-

ve şimdi yakışıklı bir genç adam. Bu onun için önemli değilmiş gibi davranamaz. Kendi kendine, kabul etmeseler bile tüm anneler için çocuklarının nasıl görüldüğünün önemli olduğunu söyler.

Yakışıklı çocukları olanlar kendilerini üstün, şanslı, kutsanmış hissederler.

Güzel kızların anneleri kendilerini özel hiss ediyor, bunu anlayabilirsiniz.

Çocuğunun çekici ve popüler olması anneye özel bir statü kazandırır.

Shelby de buna kapılmış, yakışıklı oğlunun okulun en çekici ve en popüler kızlarından biriyle çıkmasından çok memnun olmuştu.

Bunu şimdi kendine itiraf ediyor ve bu onu utandırıyor.

Çünkü artık oğlunun yakışıklı yüzünün ardında ne yattığını bilmiyor.

O kesinlikle bir yalancı. Eve ne zaman geldiği konusunda yalan söyledi. O gece nerede olduğu, kamyonundan indiği hakkında yalan söyledi. Dedektifin ona bakışı! İçini korku kaplamıştı, çünkü dedektifin gözlerinden onun Diana'yı Cameron öldürmüştü. O gece onun arka bahçesindeydi, kızgındı ve bu konuda hepsine yalan söylemişti. Nasıl olur da bir daha söylediği hiçbir şeye inanmayacak mısın?

Onu öldürdü mü? Nefesini tutarak bunu düşünüyor. Bir şekilde evine girmiş ve odasına kadar sürünüp onu *boğmuş* muydu? Ya da onunla şiddetli bir şekilde tartışıp kontrolünü mü kaybetti? Ve sonra onu kamyonetlerine koyup cesedini bir tarlaya mı attı? Eğer yaptıysa, kendisiyle nasıl yaşayabileceğini bilmiyor. Nasıl olur da Bundan kurtulabileceğini düşündü. Deneyeceğini bile. Oğlu bu mu?

Mutfak penceresinin önünde tek başına oturuyor, giderek daha da üşüyor. Sanki kalbi durmuş ve artık hiç kan yokmuş gibi. damarlarında dolaşıyor. Bunun mümkün olduğuna inanmak istemiyor ama Cameron'ın Diana'ya nasıl taptığını uzun uzun düşünmeye zorluyor kendini. Onu gözünün önünden ayırmıyordu. Bu bir takıntıya varan bir dikkat. O ve Edward bunun çok tatlı olduğunu düşünmüşlerdi. *İlk aşk böyledir*, demişlerdi birbirlerine. İkisinin birlikte ne kadar iyi göründüklerine, Diana'nın ne kadar harika bir kız arkadaş olduğuna, Cameron'ın onları ne kadar gururlandırdığına kendilerini fazla kaptırmışlardı.

Ama kendine karşı dürüst olursa, Diana'ya karşı davranışları bazen onu biraz rahatsız ediyordu. Kontrol etme dürtüsüne varan bir sevgi. Yine de bunu görmemiş gibi davranıyor ve hiçbir şey söylemiyordu. Kendi kendine sorun aradığını söylüyordu. Birlikte mutlu oldukları belliydi. Ama çiftler son derece mutlu görünebilir, herkesi kandırabilir - ta ki en kötüsü olana kadar.

Cameron'ı sevdi, onu korudu ve onun için bahaneler üretti. Onun öfkeli olduğunu biliyor. Ara sıra görmüş. Bir keresinde okulda bir kavgaya karışmış ve neredeyse askıya alındı. Ve Diana söz konusu olduğunda son zamanlarda kıskançlık eğilimi vardı.

Diana'nın Cameron olmadan başka bir üniversiteye gitmek istediğini öğrenmek şok etkisi yaratmıştı. Shelby sağlıklı düşünebilseydi böyle olmamalıydı; bunun olacağını anlamalıydı. Ama birlikte kalmalarını *istiyordu*. Diana'nın Cameron için iyi olduğunu düşünüyordu, onu sürekli parti yapmak yerine çalışmaya, daha iyi notlar almaya teşvik eden bir kız arkadaş.

Şimdi Cameron'ın Diana'yla çıkmaya başlamamış olmasını diliyor. Şimdi oğlunun biraz daha az yakışıklı, biraz daha az atletik, biraz daha az popüler, sadece sıradan olmasını diliyor.

BÖLÜM YIRMI SEKİZ

GRAHAM KELLY Pazar sabahı kapısının çalındığını duydu ve donar. Karısına sesleniyor, "bakabilir misin?" Mutfakta gazete okuyor - Tanrı'ya şükür Turner'la ilgili bir şey yok - ve kesinlikle kapıyı açabilecek durumda, ama bacakları aniden jöle gibi hissediyor.

Hiç kıpırdamadan durur ve karısı kapıyı açarken onu dikkatle dinler. "Evet?" der.

Bir ses duyuyor, "Kocan evde mi? Brad Turner'mış. *Hay sikeyim.*

"Evet, mutfakta," diyor karısı. Kelly onların adımlarını duyuyor ona doğru geliyor ve kendini hazırlıyor. Cuma gecesi onu arayıp ertesi sabah polise gideceği konusunda uyardığından beri Brad'le konuşmamıştır. Telefonlarına cevap vermedi. Karısı bunların hiçbirini bilmiyor.

"Bakın kim ," diyor karısı Sandra neşeyle. "Sana kahve getireyim mi?" diye soruyor Brad'e.

"Evet, tabii, teşekkürler," diyor ve sürahiye dönüp dolaptan bir fincan alıyor ve ona bir kahve dolduruyor.

"Ben sizi bırakayım," diyor Sandra ve merakla onlara mutfaktan çıkıyor.

Kelly onun bir şey duyması riskini almak istemez. "Çalışma odama gidelim," der ve ayağa kalkar. Kahvelerini üst kattaki çalışma odasına götürürler.

koridorun sonundaki ofis. Önce Turner'ın girmesine izin verir ve kapıyı arkalarından sıkıca kapatır. Sandra alt kattadır ve Halıları süpürüyorum.

Brad, daha onlar oturmadan, 'Dedektifler dün benimle görüştü,' diyor. Sonra da huysuzlaşıyor. 'Neden dün

telefonlarıma cevap verdin mi?'

Bu Kelly'nin çekti. Cevap vermemişti çünkü onunla konuşmak istememişti. "Sana ne söyleyeceğimi zaten söyledim, hararetle cevap verir. İkisi de derin bir nefes alır. Kelly koltuklardan birine ağır ağır oturur, Brad de diğerine gömülür. Seslerini alçak tutarak birbirlerine doğru eğilirler. Kelly sorar, 'Ee, nasıl gitti? Diana'ya olanlarla bir ilgin olduğunu düşünemezler.

Brad gergin bir ifadeyle, "Ben olsam o kadar emin olmazdım," diyor.

"Ne? Kelly şaşkınlıkla sorar. "Herhalde bir mazeretin vardır, değil mi?" diye endişeyle sorar. "Nişanlın seninle değil miydi?"

"O gece ailesinin evindeydi. "Seninle yaşadığını sanıyordum.

"Hayır, ailesiyle birlikte yaşıyor.

Bu onu bir an için sersemletir. Brad'in bir mazereti yok. Bunu tahmin etmemişti. Yani Brad beklediği gibi hemen şüpheli olmaktan çıkarılmayacak. Onu, Diana'nın şikayetini ve Kelly'nin bunu nasıl ele aldığını daha yakından inceleyecekler. Şimdi Kelly derinden endişeli. Şüpheli çocuk istismarını rapor etmesi gerekiyor. Diana'nın bu iddiaları hakkında hiçbir şey yapmadığı ortaya çıkarsa kariyeri bitecek. Bir ipoteği ve üç çocuğu var. Yutkunuyor. "Sizce polis bu işin peşini bırakır mı?" diye soruyor.

"Bilmiyorum.

Brad'e soğuk ve öfkeli bir bakış atar. ' geldiğinde seni korumaya çalıştım. Onun sözüne karşılık seninki vardı ve ben sana inandım. Gerçekte ne olduğunu bilmiyorum ve en iyisi olduğunu düşündüğüm şeyi yaptım.

Suçluluğu kanıtlanana kadar masumdur. Ona inanmadım ve kariyerini mahvetmek istemedim. Ama artık bu konuyla ilgili hiçbir şey yapmak istemiyorum.

Turner'a bunu anlatırken içinde bir dalma hissi yaşar, genç adam önünde kambur oturur, gözle görülür bir şekilde gergin ve ağır sigara kokuyor. Kelly'de ani bir değişiklik oldu, İşlerin düşündüğünden çok daha kötü olabileceğine dair korkunç bir his, karşısındaki o seğirten genç adamın o genç kızı öldürmüş olmasının gerçekten mümkün olabileceğini düşündü. Kızın ona ne söylediğini hatırlıyor.

Bitti. Polise gitmeyi reddettiği için yalan söylediğini düşünmüştü. Ve onun sahtekar bir kız olduğunu düşündüğü için. Kız

Bir önceki baharda fen ödevinde kopya çekerken yakalanmıştı. İlk başta bunu kesin bir dille reddetmiş, ama sonunda onun ve fen bilgisi öğretmeninin önünde gözyaşları içinde itiraf etmişti. Ama ya kopya çekmemiş olsaydı?

Brad Turner hakkında yalan mı söylüyorsun? adamdan geri çekiliyor.

Şimdi ne olacak? Üzerinde kan olabilir

Ellerini. Polise gerçeği anlatmalı, dün onlara verdiği daha hafif versiyonu değil, kimsenin görmesini istemediği dosyada yazılı olan versiyonu. Bırakalım *da* kimin yalan söylediğini anlasınlar.

Ama ev kredisi, karısı ve üç çocuğu var.

Yine de, karşısındaki adamı derin bir dehşetle gözlemleyerek karar verir, eğer Turner o gece nerede olduğunu açıklayamıyorsa, şimdi doğru olanı yapmalıdır. Belki de Turner onun fikrinin değiştiğini sezmiştir.

Çünkü aniden daha yakına eğiliyor ve gözleri keskinleşiyor.

"Yerinde olsam orijinal hikâyene sadık kalırdım," diyor.

"Doğru olduğunu düşündüğüm şeyi yapmalıyım.

"Ama Kelly, yaşadığın o kaçamağı biliyorum. Bayan Desjardins ile. Ve karınıza söylemekte tereddüt etmezdim.'

Kelly yüzünün solduğunu hissediyor. *Bunu nereden biliyordu ki?*

"Seni bir gece, geçen bahar, hava karardıktan sonra gördüm," diyor Turner, yaklaşarak. "Koşudan sonra parktaydım, nefesimi tutuyordum. Sokağın karşısındaki kapısını çaldığını ve evine girdiğini gördüm. Kapıyı kapatmadan önce onu nasıl öptüğünü gördüm. Merak ettim ve kaldım. Orada yeterince uzun kaldın.'

Brad Turner, Graham Kelly'nin evinden geldiğinde olduğundan daha huzursuz ayrılır. Her şey geliyormuş gibi hissediyor.

Kelly'ye artık güvenmiyor. Çalışma odasında ona bakma şeklinden hiç hoşlanmamıştı. Zorlukla gizlediği tiksintisi - sanki

Diana'yı öldürmüş olabilirdi. Kelly'nin böyle düşünmesine izin veremezdi, çünkü o zaman ne yapabilirdi? Dedektiflere Diana'nın *gerçekte* ne söylediğini anlatabilirdi. Onun hakkında bildiklerini, onu ve çekici genç öğretmeni tesadüfen birlikte gördüğünü açıklamakla tehdit etmek zorunda kalmıştı. Bunu yaptığı için şanslıydı.

Yine de ne olacağını bilmiyordu. Kelly dehşete düşmüştü. Onun bir şey söyleyeceğini sanmıyor ama emin de olamıyor.

Ya karısının onu affedeceğini düşünürse? O zaman ne olacak?

Brad doğrudan eve yürümüyor. Kasabanın çevresini dolaşıyor, başı eğik. Kimseyle konuşmak istemiyor.

Bir gün önce dedektiflerle yaptığı görüşmenin nispeten iyi geçtiğini düşünüyordu. İyi idare etmişti. Yine de ondan bir mazeret istemişlerdi ve o da bir mazeret sunamamıştı. Bu son olacak mıydı? Bu gerçekten Kelly'ye bağlı, diye düşünüyor şimdi.

Tam bir aptaldı. Kendine yardım edemiyormuş gibi görünüyordu. Bakışlar, sıradan dokunuşlar - bunlardan zevk alıyordu. Kimsenin fark etmediğini düşünüyordu. Ve bir kez başladı mı, ne zaman bırakacağını bilmiyordu.

Dur.

Kızlara bakmaktan her zaman zevk almıştır. Genç, gelişmekte olan vücutlarına. Beden eğitimi öğretmeni olmasının nedenlerinden biri de bu. O seviyor

uzun, tay gibi bacaklarını ve sallanan at kuyruklarını. Onları şortlar ve daracık tişörtler içinde eğilip bükülürken ve gerinirken izlemeyi seviyor. Onları soyunma odasında hayal etmeyi seviyor - özellikle de bunu. O Bir yıl boyunca gelişimlerini izlemeyi seviyor. Onlara koçluk yaparken, yakınlarına eğilip tenlerini, üzerlerindeki misk kokulu teri parfüm gibi koklamayı seviyor. İyi bir şey yaptıklarında sırtlarını sıvazlamayı. Ve sonra Diana ile çizgiyi aştı. Ne büyük bir hataydı.

Özellikle Diana, karşı konulması gereken bir ayartıcıydı. Öğretmen okulundan yeni mezun olmuştu ve geçen yıl Eylül ayında, on birinci sınıftayken onu hemen fark etmişti. Doğuştan sporcuydu ve bu ona çekici gelmişti. İri gözleri, hafif çilli teni ve bal rengi uzun saçlarıyla çok güzeldi. Koşmaya başlamadan önce eğilir ve toplayıp at kuyruğu yaparken aşağı sarkmasına izin verirdi. Ayakta dururdu Arkasına geçip koşu taytının içinde ona baktım, başını tekrar yukarı kaldırıp atkuyruğunu savururkenki zarif hareketini izledim. Tanrım, o bir şeydi.

Onu bakarken yakaladı.

Ellen konusunda ne yapacak? Bir şeylerin ters gittiğini biliyor. Telefondaki sorularını geçiştirmek için yaptığı tüm girişimler bir şeylerin yolunda gitmediğinden daha da emin oldu. Diana'nın ölümüne üzüldüğünü biliyordu ama nedenini bilmiyordu.

yarısını. Yakında öğrenebilir ve o zaman nerede olacak? Onun yanında duracak mı?

Yapmak zorunda.

Riley ve Evan, Joe Prior'ın Fairhill'eteklerindeki binasına varırlar. Önlerindeki çirkin alçak binaya bakarlar.

Evan binanın arkasından dolaşüyor. Otoparkta birkaç park yeri var ve bazıları boş. Şu anda sadece Park yerinde bir kamyonet var.

Evan arabayı sokağa park eder ve dışarı çıkarlar. Riley kamyonu yaklaşımadan önce endişeyle etrafına bakınır. Etrafta kimse yoktur. İkisi de kamyonu inceliyor, camlarına bakıyor, omuzlarının üzerinden bakışlar atıyorlar. Doğru kamyonet olup olmadığını bile bilmiyorlar ama Riley endişeyle cep telefonu ile birkaç fotoğrafını çekiyor

Evan gözcülük yaparken. Ne yaptığını bilmiyor

Arka koltukta herhangi bir kanıt bırakmış olamazdı. Ama bakmak zorundaydı. Ya dedektifler arama emri çıkartmak için ellerinde yeterli delil olmadığı için bunu yapamadıysa? Ama orada Burada kayda değer bir şey yok - tozlu bir baret, yüksek görünürlüklü bir yelek ve yolcu koltuğunda bir gazete, bardaklıkta kirli bir kahve fincanı. Bu kamyon Cameron'inkine benziyor, o da siyah.

Pikap. Bareti kamyonetin Prior'a ait olduğunu düşündürüyor ama binadan çıkıp kamyonete binmedikçe kesin olarak bilemeyecekler.

Brad Turner ayrıldıktan birkaç dakika sonra Graham Kelly aşağı karısı "Bir sorun mu var?" diye sorar. "O öğretmen neden buradaydı?

Graham'ın dilinin ucunda bir şey olmadığını söylemek, bir neden uydurmak vardır, ama düşüncelerini toparlayamadan ön kapı bir kez daha çalınır.

"Bu da kim ? Sandra kapıya doğru ilerliyor.

İşte bu, diye düşünüyor Kelly. *Polis geldi. Onlara ne söyleyecek?*

Ama polis değil. KCVS Haber'den bir muhabir. Kapıda Sandra'ya kendini tanıtırken duyuyor - *Ben Jennifer Wiley,*

KCVS Haberleri - ve kendini kapana kısılmış hissediyor. İsteksizce karısına katılır. Cuma günü okulda basına söyleyeceği her şeyi zaten söylemişti. O zamandan beri onu yalnız bırakıyorlar. Onlardan sonsuza dek kaçamaz ama evine gelmelerinden de rahatsız.

Onu tanıyor; Diana'nın cesedi bulunduktan sonra Cuma günü okula gelmişti. Lisenin müdürü olarak bir açıklama yapmış ve gazetecilere bunun ne kadar büyük bir kayıp olduğu hakkında konuşmuştu Diana'nın ne kadar sevimli olduğu, ne kadar büyük bir potansiyele sahip olduğu ve Diana'yı bulmalarının ne kadar önemli olduğu hakkında okula ve toplumlarına

Bu korkunç şeyi yapan her kimse. Söyleyecek başka bir şeyi yok. Ama şimdi Jennifer Wiley ona bakıyor ve diyor ki, 'Bay Kelly, ben Diana Brewer'ın öğretmenlerinizden Brad Turner'a karşı uygunsuz davranışlarda bulunduğu dair iddialarda bulunduğunu biliyor musunuz?

Bir an için nutku tutulur. Sıcaklığın yanaklarına hücum hissedebiliyor. Sonra sıkıca, "Yorum yok," der ve kapıyı kadının yüzüne kapatır. Arkasını döndüğünde karısının kendisine şaşkın bir ifadeyle baktığını görür.

BÖLÜM YIRMI DOKUZ

ELLEN nişanlısının dairesinde beklemektedir. O evdeyken ortalığı toparlıyor. lavabodaki birkaç bulaşığı yıkıyor, tezgahları siliyor. Onunla konuşması gerektiği için haber vermeden uğramıştı. Evde değilmiş ama kendi anahtarı varmış. Onu görmemiş.

Brad Cuma öğleden sonra okulun olduğundan beri. Cuma gecesi yalnız kalmak , çiftlikteki aile yemeğini kaçırmıştı ve Dün ve dün gece onu yine erteledi. Neden ondan kaçıyor? Neler oluyor? Sigara izmaritleriyle dolu endişe verici reçel kavanozu kapağını dışarı atıyor, onun tuhaf davranışları üzerine kafa yoruyor. Sanki bir fırtına kopmak üzereymiş huzursuz hissediyor. Tereddütleri mi var? Düğünü yapmak istemiyor mu?

Eğer adam vazgeçer ve düğünü iptal ederse buna dayanamazdı. Tüm hazırlıklar yapılmış, davetiyeler dağıtılmış, para harcanmış ve ailesi onlara ev için borç para vermiş. onların olacak mükemmel küçük bungalov için ödeme Aralık ayının ilk günü. Bu konuda ne yapacaklar? Derin bir nefes alır ve sarmal halindeki düşüncelerini durdurmaya çalışır. Adamın onu sevdiğini biliyor. Eğer mesele buysa, onun sınırlarını yatıştırmalıdır. Mutsuz bir aileden geliyor. Belki de endişeli olmasına şaşmamalı. Ona açılmayı, onunla bu konular hakkında konuşmayı öğrenmesi gerekiyor. Onun tüm korkularını yatıştırabilir.

Anahtarın kilide girdiğini duyuyor ve geriliyor. Sık sık içeri girer, ama genellikle önce ona haber verir, bir mesajla. Bu sefer ona mesaj atmadı çünkü ondan kaçtığından korkuyordu. Ne bekleyeceğinden emin değil. Oturma odasında duruyor, yüzü kapıya dönük.

Onu gördüğünde yüzündeki ifade - dehşet, hatta panik - kalbinin sıkışmasına neden olur. İşler düşündüğünden daha kötü olmalı.

"Burada ne yapıyorsun?" diyor ama şimdi gülümsüyor, dehşeti, paniği silinmiş. Yaklaşıyor ve yüzünü görmemesi için onu kollarının arasına alıyor. Adamın kalbinin kendi kalbine çarptığını hissedebiliyor - ne de olsa apartmana iki kat merdivenle çıkılıyor. Birbirlerine sıkıca sarılırlar ve kadın yüzünü adamın boynunun kıvrımlarına yaslayıp onu içine çeker. Belki de her şey yolundadır ve o sadece düğün için gergindir. Saçlarının arasına adını fısıldıyor, başının arkasını okşuyor.

Sonunda ayrılırlar. Kadın onu inceliyor. Gülümsemesine rağmen gergin görünüyor ve gözlerini ondan kaçırıyor. Belki de umut etmek için çok erkendir. "Bir sorun var" der. Ne oldu?

Sonra acı çekiyormuş gibi ona bakar. Elini sinirli bir şekilde kalın, siyah saçlarında gezdiriyor. Ona söylemek ister gibi görünüyor ve kanı . Ancak konuşma fırsatı bulamaz çünkü dairesinin kapısı çalınır. Onlar

ikisi de irkilir ve yüzlerini sese doğru çevirirler. Kimse zili çalmadı, ama Ellen insanların binaya girebilmeleri için Birini takip .

Brad birkaç adımda kapıya varır ve kapıyı açar. Ellen orada duran kadını hemen tanır: KCVS News'den tanınmış bir muhabirdir - Jennifer Wiley.

Brad muhabiri görünce gözlerini kapatmak ister. Bu gerçek olamaz. Burada olmasının tek bir nedeni olabilir ve Ellen onun tam arkasında durmaktadır. Kalbinin sıkıştığını hisseder.

Göğsünde gümbürdüyor, kulaklarına çarpıyor. Nefes alamıyormuş gibi hissediyor ama en tuhafı da bu - konuştuğunda sesinin neredeyse normal çıktığını düşünüyor.

"Evet?

Gülümsüyor, sıcak ve dostça. "Brad Turner? Adam başını sallar. Kadın kendini tanıtıyor ve "Sizinle Diana Brewer hakkında konuşmak istiyorum, sakıncası yoksa?" diyor.

Kapıyı yüzüne çarpmak istiyor ama Ellen öne çıkıp ' gel' deyince onu öldürmek istiyor. O ne yapacağını bilemeden, muhabir küçük oturma odasında

ve Ellen, Diana'nın ne kadar korkunç olduğunu ve

Bu konuda çok üzgün. Buralarda küçük bir ünlüyle konuştuğu için heyecanlı görünüyor. Bu kişi ona. Oturma odasındaki iki kadına karşı korkunç bir öfke duymaktadır. Muhabirden gitmesini isteyemez, çünkü Ellen onu içeri davet etti - bu şüpheli görünebilirdi. Kendine sakın olmasını söyler. Kız ne biliyor ki? Belki de hiçbir şey. Bilmiyor olamaz. kesin bir şey yok. Ve Diana öldü.

Ellen ona, "Gel, otur," diye emrediyor ve o da başka ne yapacağını bilemediği için dışa dönük bir nezaketle itaat ediyor.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim," diyor muhabir. 'Diana'nın ölümünün sizin için çok üzücü olduğunu biliyorum. Ama buradaki topluluğun ne kadar üzgün olduğunu biliyorsunuz, bu yüzden Diana'ya saygılarımızı sunmak istiyoruz. Ben

Onu tanıyan pek çok insanla konuşuyorum - onun hakkında bir yazı yazıyorum.

Biraz rahatlamaya başlar. "Harika bir insandı," diye yalan söylüyor Brad. "Başına gelenler korkunç.

"Anladığım kadarıyla onun beden eğitimi öğretmeniymişsiniz?" diye soruyor muhabir.

Ellen araya giriyor, "Ve koçu. Kros takımındaydı, bu yüzden onu çok iyi tanıyordu.

"Bu doğru mu?" diyor muhabir.

"Diana doğal bir atletti," diyor Brad, Ellen'ın çenesini kapatmasını dileyerek. "Yakında yapılacak olan bölgesel yarışmalarda başarılı olmak için iyi bir şansı vardı. Biraz tıkanmasına izin veriyor Bir yandan da kız hakkında başka neler söyleyebileceğini düşünüyor.

"Duyduğuma göre her yönüyle harika bir kıza benziyor, muhabir şöyle diyor. 'Bu yüzden okulda uygunsuz davranışlarda bulunduğu dair bir şikayette bulunduğunu duyduğumda bunu ciddiye almak . Size karşı bir şikayet.

Sessizlik. Kendi kalbinin atışını, dairedeki ısıtma sisteminin uğultusunu duyabiliyor. Ellen'ın yüzündeki mutlak şoku fark eder. Sanki zaman yavaşlamış gibidir. Şimdi ne yapacaktır? Kendini nasıl kurtaracak?

"Sen neden bahsediyorsun? Ellen muhabire soruyor, şimdi dostça değil ama aniden sertleşti. Yüzünün tüm rengi gitmiş gibi görünüyor. Bir açıklama için ona döner.

İnkâr etmekten başka ne bilemiyor. 'Bu doğru değil' diyor.

"Doğru olmayan ne? Wiley dikkatle soruyor. "Şikayet mi, yoksa şikayeti onun yaptığı mı?

Yüzen gözlerini muhabire odaklıyor; Ellen'a bakmaya dayanamıyor. Bu kadının ne bildiğini merak ediyor. Kelly ya da polisle konuşmuş .

Ama polis

beyazlatılmış versiyonu - en azından şimdiye kadar. Kesin olarak bilmiyor Kelly'nin muhabire ne söylemiş olabileceği; polise ne söylediye ona da aynısını söylediğini ya da hiçbir şey söylemediğini varsaymalıdır. Diana öldü.

Artık onunla çelişemez. Kelly de hiçbir şeyden emin değil. Onun sözüne karşı Kelly'nin sözü. Bir nefes alır ve bırakır.

"Müdür Kelly ile benim hakkımda konuştu, ama hepsi Yanlış anlaşılma. Bunu neden bu kadar büyüttüğünü anlamıyorum.

"Ne dedi?

'Hiçbir şey, gerçekten. Hiçbir şey değildi. Koşudan sonra sırtını , ona moral verirken elimi omzuna koyardım, bu tür şeyler. Asla cinsel bir şey değildi - en azından benim açımdan. Bir yanlış anlaşılmaydı. Her şeyi .'

Muhabir sıkıntılı görünüyor ama Ellen bundan çok daha fazlasını söylüyor. 'Kelly bir şey olmadığını düşündü. Bu yüzden yapmadı herhangi bir şey. Ve bunu daha ileri götürmek ya da başkasına söylemek istemedi - çünkü açıkça aşırı tepki vermişti. Ve şimdi, eğer gitmeni istiyorum.'

OTUZUNCU BÖLÜM

RILEY VE EVAN arabaya geri dönüp otururlar. "Şimdi ne olacak? Evan sorar.

Riley, "Belki de bekleyip çıkıp çıkmayacağını görmeliyiz." der. Evan omuz silkiyor.

Burada olmalarının bir anlamı olup olmadığını merak ediyor. Zihni bir süre sürüklenir. Sonra iri yarı, kaslı bir adamın binanın arka girişinden kamyonu doğru yürüyor. Evan'ın kolunu dürtüyor, onun yanında öne doğru eğildiğini hissediyor. Adam yaklaştıkça onu fotoğrafından tanır - kızıl saçları ve dağınık sakalları. Kalbinin daha hızlı attığını fark eder.

"Bu o. Birden korktu. Bu adam Diana'yı öldürmüş olabilir. O gece evinin önünde oturmuş olabilir.

gece o kamyonunda. Nereye gittiklerini, ne yaptıklarını kimseye söylemedikleri şimdi aklına geliyor.

Prior sağ elinde büyük bir kanvas çanta taşımaktadır. Çantayı yolcu koltuğuna atar ve arabaya tırmanır.

"Ya o çantada çalıştığı kanıtlar varsa? Riley, Evan'la yüzleşmek için dönüyor. "Onu takip etmeliyiz.

Evan tedirgin bir şekilde, "Bunu yapmak istediğine emin misin?" diye sorar. "Bunu Diana'ya borçluyuz, değil mi? Riley cevap verir.

Evan kamyon park yerinden çıkana kadar bekler ve sonra güvenli bir mesafeden takip ediyor. Prior kısa bir süre sonra I-91 Kuzey rampasına girer. Riley, "Nereye gittiğini merak ediyorum," diyor.

Evan, "Lütfen bana söz ver, eğer o çantayı atmak için kırsalda bir yere giderse onunla yüzleşmeyeceğiz," diyor.

"Sadece nereye gittiğini göreceğiz, hepsi bu.

Çok belli etmeden kamyonu görüş alanında tutarak arkasından belli bir mesafeye kadar giderler. Onu bir saatten fazla takip ederler, kamyonu kolayca görüş alanında tutarlar, ancak Prior Otoyol. Yolun büyük bölümünü gergin bir sessizlik içinde, her biri düşünceleriyle baş başa geçirirler.

Evan aniden, 'Kanada sınırı - oraya gidiyor,' dedi. "Burada başka bir şey yok.

'Onu sınırdan geçerken takip edemeyiz. Pasaportlarımızı getirmedik. Sizce kaçmaya mı çalışıyor?'

"Belki.

Bir buçuk saat boyunca Prior'ı takip ettiklerinde Derby Line'daki sınır kapısına ulaşırlar. Joe Prior ve kamyonunun Kanada'ya geçişini izlerken Evan kenara çeker.

Riley dehşete kapılır. "Ya kaçıyor!" diye haykırır. "Evan, ya onu öldürdüyse?

"Dedektiflere söyleyebiliriz," diyor Evan. 'En azından sınırı ne zaman ve nerede geçtiğini bilirler.

Riley bir anda Joe Prior'ın en yakın arkadaşını öldüren adam olduğuna ikna olmuştur. Başka neden kaçsın ki? Onu çıkarır Telefon. Evan arabayı geri döndürür ve Fairhill'e doğru uzun bir yolculuğa başlarlar.

Brad dairenin kapısını kapatırken Ellen kanepede donmuş bir şekilde oturur muhabirin arkasında. Aralarındaki sessizlik dolu bir silah gibidir. Ellen ona soğuk bir şekilde bakarak, "Artık o ," der.

"Bana gerçeği söyleyebilirsin.

Şaşırmış görünüyor. "Sana doğruyu söyledim, yemin ederim! Onun yanına oturur. "Tatlım, sana bunların hiçbirinden bahsetmedim. Çünkü hepsi saçmalıktı ve seni boş yere üzmemek istemedim. Kelly de ben de hepsinin yalan olduğunu biliyorduk, bu yüzden hiçbir şey ortaya çıktı. Eğer gerçekten uygunsuz bir şey yapmış olsaydım, sence Kelly hiçbir şey yapmaz mıydı? Eğer bir şey olsaydı işimi kaybederdim. şey! Hepsi ergenlik tiyatrosuydu. O kız bir fantezistti.'

Ona bakıyor. Bu Diana'nın daha önce gördüğünden çok farklı bir resmidir. Yavaşça, "Peki, hangisiydi?" diye sorar. yanlış anlama mı, yoksa yalan mı?'

Sanki hata yaptığının farkına varmış gibi susuyor. Kadın onu sıkıştırır. "Yaptığın şeyi yanlış mı yorumladı, yoksa uydurdu mu? Kulağa sert ve suçlayıcı geldiğini biliyor, ama tüm bunlar şok edici.

'Bir kısmını yanlış yorumladı ama yalan da söyledi. Abarttı. "Bunu neden yapsın ki?

"Hiçbir fikrim yok. Her şey oldu. Kimse benden daha fazla şaşırmadı. Ne kadar üzücü olduğunu tahmin bile edemezsiniz. Merak ettim...' Söylemekte tereddüt ediyor.

"Ne?

"Belki de bana aşık olmuştur ve ben onu görmezden geldiğimde bir tür intikam almak istemiş olabilir diye düşündüm. Genç kızlar böyle şeyler yapar.

"Öyle mi? Sesi sert. O kadar emin değil. Onun dünya deneyimi oldukça farklı. Herkesin çok akıllı ve nazik bulduğu bir kızın böyle bir şey yapabileceğine inanmakta zorlanıyor. Ona bakıyor - o kadar bariz bir sıkıntı içinde ki - ve ona yalan söyleyip söylemediğini merak ediyor.

"Bana inanmıyorsun," diyor, sesi soğuk. Bir de ekliyor Düşmanca bir ses tonuyla, 'Gerçekten de öğrencilerimden birine uygunsuz davrandığımı düşünüyorsunuz.

Bunu söylediğinde, kadın birden emin olamıyor, onu kaybetmekten korkuyor. Ona inanmak istiyor. "Tabii ki inanmıyorum!" diye itiraz ediyor. Çünkü buna inanamıyor. reddediyor. Ama şimdi Diana öldürüldüğünden beri, son birkaç gündür neden bu kadar üzgün olduğunu biliyor. Sadece bir öğrencisini böyle bir olayda kaybettiği için değil. korkunç koşullar. *Bunun* ortaya çıkacağından ve itibarını zedeleyeceğinden korkuyordu.

Yanlış anlama ya da düpedüz yalan; insanların buna inanmasından korkuyor. Birden ailesini düşünüyor - onlar neye inanacak? Ve şimdi her şey ortaya çıkacak, çünkü bu muhabir her şeyi biliyor. Başlarına gelecekleri düşünmek onu dehşete düşürüyor. İnsanların yüzüne nasıl bakacak? Burası küçük bir kasaba ve herkes dedikodu yapıyor.

Ellen'in iki elini birden tutuyor ve ciddi bir ses tonuyla, "Güçlü olmalıyız Ellen," diyor.

Kadın uyuşuk bir şekilde başını sallıyor; onun da aynı şeyden korktuğunu fark ediyor, insanların nasıl konuştuğuyla ilgili.

"Dedektifler muhtemelen sizinle konuşmak isteyeceklerdir," diyor. Kızın kafası karışmış. "Neden?" Sanki aptalmış gibi ona bakıyor. "Çünkü mazeretim yok. O anda içinde bulundukları durumun dehşeti üzerine çöküyor. Diana'nın cinayetinde şüpheli olabileceğini söylüyor. Diana'nın cinayetinde geldi.

"Polise ne söyleyeceğiniz konusunda size yardımcı olabilirim," diyor.

Cameron küçük yatak odasını durmadan adımlıyor, bir ileri bir geri. masa ile duvar arasında bir ileri bir geri gidip geliyor. Ya bu şekilde volta atıyor ya da yatağında top gibi kıvrılıyor; arada hiçbir şey yok. Dün karakolda geçirdiği uzun günü, o feci sorguları tekrar tekrar yaşıyor. Onu sorgulamışlardı.

Acımasızca, kırılacağını ve onlara duymak istedikleri her şeyi söyleyeceğini düşünene kadar zorladı ve zorladı. Sonra babası onu korumak için devreye girmiş ve ona bir avukat tutmuştu.

Ondan sonra işlerin daha iyi gittiğinden emin değil.

Büyük bir hata yaptı. Kamyondan çıktığını itiraf etmemeliydi. Sanki biliyorlarmış gibi söylediler. Ama nasıl bilebilirler ki? *Kamyondan indiğinde ne yaptın Cameron?* Ve bunu itiraf ederek hata yaptı. . Evin arkasındaki çimenlerde birinin olduğunu söyleyebilirlerdi, ve şimdi o olduğundan eminler. Onlara orada olduğunu *söylemiş*.

Konuştuklarında, görüşmeye devam etmeden önce, avukatı onu bu noktada ellerinde yeterince şey olduğu ve yakında telefonu için arama emri çıkaracakları konusunda uyarmıştı. Ona bir şey olup olmadığını sormuş.

endişelenmeleri gereken bir şey yoktu. Cameron ona Diana'ya attığı mesajları göstermiş, özür dilemiş, af dilemiş ve dışarıda kamyonetinde olduğunu söylemişti. Avukat ona, tartışıklarını ve orada olduğunu zaten kabul etmiş olmasının sorun olmadığını söyledi, onunla konuşmak istediğini söyledi. Telefonunu alır almaz zaten öğreneceklerdi. Ama onlara kamyondan indiğini söylemek? Bu onun suçuydu.

Bu konuda. Bu bir hataydı. Avukatı bu durumdan hiç memnun olmamıştı. Telefonu verip çenesini kapalı tutmalıydı.

Şimdi baş şüpheli o. Polis arkadan girip onu öldürdüğünü düşünüyor.
Avukatının ve ailesinin de böyle düşündüğünden oldukça emin.
Yakında onu tutuklayacaklar. Tanrım, ne yapacak?

BÖLÜM OTUZ BİR

JOE PRIOR uzun Pazar yolculuklarını çok sever. Tüm yolu gider Quebec, Kanada. Orada görünüşünden hoşlandığı bir kız var. Couche-Tard mağazasında çalışıyormuş. Tahminine göre kız on altı yaşlarında. İyi bir yaş.

Hafta boyunca rutini çalışmak, eve gitmek, akşam yemeği yemek, birkaç bira içmek ve yatmak. Bazen Roddy birkaç günlüğüne geliyor. İnşaat zor bir iş, ama hafta sonları kendini zevke adanmış. Dün Littleton, New Hampshire'a , bugün ise Magog, Quebec. En sevdiklerine bakmayı seviyor ve sonra diğer sevimli kızları aramak için etrafta dolaşıyor.

Bir yerlerde kasada çalışıyor. Beğendiği kişileri bulduğunda, ki bu konuda oldukça titizdir, onlar hakkında daha fazla şey öğrenmeye çalışır. Hayallerinin ya da isteklerinin ne olduğunu bilmek istemez - o gerçekten umursamıyor. Yaptığı şey onları evlerine kadar takip etmek. Bazen fark edilmemeye dikkat ederek yer değiştirir, böylece nerede yaşadıklarını bilir. Ve kızlardan birinin nerede yaşadığını öğrendiğinde, bazen gecenin ilerleyen saatlerine kadar orada kalarak kızın evini gözetliyor.

Orada onunla birlikte kimin yaşadığını, rutinlerinin ne olduğunu anlamaya çalışır. Mekânı, kapıları, pencereleri ve içeri nasıl girebileceğini, kamyonu nereye park edebileceğini, nasıl kaçabileceğini inceler. Hepsini hafızasına kaydeder. Hepsi eğlencenin bir parçası. Eğer çok riskli görünüyorsa - eğer kız büyük bir aileyle yaşıyorsa, örneğin

Georgia'ya yazık oldu. Vazgeçti. Evde bu kadar çok şey olurken ona ulaşmanın bir yolunu bulamadı. Ama bu kadar çok kızın sadece anneleriyle yaşaması şaşırtıcı. Bugünlerde pek çok baba ortalıkta yok. Bu kesinlikle işleri kolaylaştırıyor.

Roddy hafta sonu nereye gittiğini soruyor. Meraklı küçük pislik. Joe ona Quebec'te kulübesi olan bir arkadaşı olduğunu ve

Bazı hafta sonları onu görmek, biraz avlanmak ya da balık tutmak için. Roddy ona av ve balıkçılık malzemelerinin nerede olduğunu sorduğunda

Kendisinde yokmuş, arkadaşınınkini kullanıyormuş. Roddy geçenlerde bir gün onunla oraya gidip gidemeyeceğini sordu - avlanmayı ve balık tutmayı seviyor, New Brunswick'te büyümüş. Tanrı aşkına, böyle bir şey olmayacak. Kulübesi olan bir arkadaşı yok.

Brad onu kalmaya etmeye çalışırken Ellen uyuşmuş ve boyun eğmez bir haldedir.

Güzel bir akşam yemeği hazırlamayı teklif eder, geceyi geçirmesini ister. O da Onu özlediğini ve artık neden ondan kaçtığını anladığını, her şeyin yoluna girdiğini söyler. Artık bildiğine göre

Ona her şeyi anlatır, sadece yanında olmasını ister. Ona tekrar tekrar onu sevdiğini ve onunla evlenmek için sabırsızlandığını söyler.

Ancak Ellen her şeyi bilmediğinden korkmaktadır ve kalmak istememektedir. Bu rahatsız edici bilgiyi öylece kabul edip her şeyin normale dönmesini bekleyemez. Düşünmek için zamana ihtiyacı vardır ve

onun yanındayken düşünemiyor. Bu çok bunaltıcı.

Polise ne söylemesi gerektiği konusunda ona koçluk yapıyordu. *Sadece doğruyu söyle*, diyor, sanki o söylemeyecekmiş gibi. Ve her neyse, o bilmiyor

Herhangi bir şey. Onlara ne söyleyebilir ki? *Onlara beni tanıdığını, böyle bir şey olmadığını, abarttığını söyle. Böyle bir şeyi asla yapmayacağımı biliyorsun.*

Ama bilmiyor, emin değil.

Bu işte bir terslik var. Aşırı tepki veriyor gibi görünüyor. Neden bu kadar endişeli? Muhabire söyledikleri doğruysa, dostça hareketleri tamamen yanlış yorumlanmışsa ve

Hepsi buydu, neden bu kadar korkuyor? Diana'nın söylediği ve onunla paylaşmadığı yalanlar neler?

Benim yanımda olman çok önemli.

Hatta Perşembe günü geceyi burada onunla geçirmemiş olmasının çok kötü olduğunu, çünkü o zaman bunların hiçbirinin yaşanmayacağını söyledi. Sanki bir mazereti olmaması onun suçuymuş gibi. Bir mazerete ihtiyacı olması bile onu korkutuyor.

Belki de Kelly ile konuşması gerektiğini düşünür. O bilir. "Peki, bu gece kalacak mısın? Brad ikna eder.

Eve gitmeyi, ailesinin sorgulayan bakışlarını düşünüyor. Bir şeyler biliyorlar. Onlara ne söyleyecekti? Şu anda gidebileceği ve bu yükü yanında taşımayacağı hiçbir yer yok.

Kadın onun cevabını beklerken cep telefonu çalar.

Brad endişeyle üzerindeki cep telefonuna bakar. Sinirleri gerilir. Lanet olsun. Şimdi olmaz.

"Kim o? Ellen endişeyle sorar.

"Graham Kelly. Sesi gergin. Bunu Ellen'ın önünde yapmamayı tercih eder.

"Almayacak mısın?" diye soruyor.

Sanki bir sınavdaymış gibi onu izliyor. Telefonu açmadan önce iki kez daha çalmasına izin veriyor. "Evet?"

Kelly, "Brad, bilmen gereken bir şey var." diyor. Sesi gergin geliyor.

"Hoparlörü aç," diyor Ellen. Sesi soğuk.

Brad her şeyin ters gitmesine izin veremez. Hızlıca düşünür.

"Merhaba Graham. Ellen burada, bu yüzden seni hoparlöre vereceğim, tamam mı?' Aptalca bir şey söylememesi için Kelly'ye güvenebileceğini ummak zorundadır. Ama Kelly'nin o sabah ona bakışından, koz olarak kullanılmasından hoşlanmamıştı. "Ona Diana'nın iddialarından bahsettim. Harika davrandı. Çok destekleyici. Ellen'a baktı; destekleyici olmaktan çok donmuş görünüyordu.

"Bu iyi," diyor Kelly dikkatle. "Merhaba, Ellen.

"Merhaba," diyor Ellen.

"Ona söylediğin iyi oldu," diyor Kelly, "çünkü işler çirkinleşmek üzere. Sesi gergin.

"Zaten biliyorum," diyor Brad . 'Kısa bir süre önce bir muhabir buradaydı. Onu dışarı atmak zorunda kaldım.

"KCVS'den olan mı?"

"Evet.

"O da buradaydı," diyor Kelly.

Brad, Kelly'nin ona tam olarak ne söylediğini bilmek ister ama Ellen dinlerken bunu şimdi sormayacaktır.

"gereken başka bir şey daha var.

Brad'in kalbi neredeyse duracaktı. "Ne?

'Bugün başka bir kız daha seninle ilgili olarak ortaya çıktı. Polise gitti.'

"Ne? Brad, dünyasının döndüğünü söylüyor.

Kelly, "Bilmen gerektiğini düşündüm," ve sanki bu konuyla daha fazla ilgilenmek istemiyormuş gibi telefonu kapatır.

Ellen ayağa fırlar ve tuvalete koşar. Onun tuvalete öğürdüğünü duyar.

BÖLÜM OTUZ İKİ

BANYODA, Ellen titreyen elleriyle ağzına su sıçratır. Aklı karışıyor. *Başka bir kız*. Bu cümle zihninde defalarca tekrarlanır. Brad ona başka bir kız hakkında hiçbir şey söylememiştir. Brad ondan başka ne saklıyordu? Ağzından çıkan her şey yalan mı?

Kendini toparlamak zorunda. Brad'e diğer kızı soracak. Ve sonra gidecek. Burada kalamaz. Eğer o adam evlenmesi gereken genç kıza uygunsuz davranabilir Öğrenciler, onun kim olduğunu bilmiyor. Eğer tek bir kızsak, uyduruyor olabilir. Ama birden fazla *kız varsa... başka bir kız...*

Ve - Tanrım - bu diğer kız polise gitmiş. Ne oldu? onlara söyledi mi? Peki polis onunla görüşmek isterse Ellen ne diyecek? Bunu saklamaya çalışıyordu ama Brad'in ne kadar anlayabiliyordu. Bir sebebi olmalı.

Şimdi banyonun kapısını çalıyor. "Orada iyi misin?" Sesi telaşlı geliyor.

Kapıyı açar ve onunla yüzleşir. Onu geçip oturma odasına , ceketini ve çantasını alıyor ve ona dönüyor.

"Bu diğer kız senin hakkında ne söyleyecek?" diye soruyor.

"Bilmiyorum," diyor, sesi yükseliyor. 'Ben kimseye bir şey yapmadım - ne Diana'ya ne de bir başkasına! Bana inanmalısınız!

Ama ona inanmıyor. Artık inanmıyor.

"Ellen, tatlım, gitme," diye yalvarıyor, gözleri çaresiz.

Kapıya doğru yürürken, 'Şu anda biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var,' diyor.

"Ve sana güvenip güvenemeyeceğimi bilmem gerekiyor," diyor
çılginca onun arkasından.
Cevap vermiyor.

23 Ekim 2022, Pazar, 2130

Öğleden sonra döndüğümde annem ve babamdan çok kötü şeyler duydum.
Onlara bu kadar uzun kalmayı beklemediğimi söyledim.

"Annenin arabasıyla hangi cehennemdeydin?" sordu babam, Pazar öğleden
sonrası sarhoşluğuyla. Durduğu yerde hafifçe sallanıyor, gözleri kamaşmış bir
şekilde bana bakıyordu. Pazar günlerinden hep nefret etmişimdir. Annemin onu
neden terk etmediğini tekrar merak ettim.

Onlara gerçeği söylemeye karar verdim. "Riley ve ben Joe Prior'ı takip
ediyorduk. Annemin çenesi düştü, kelimenin tam anlamıyla. Ağzı açık kalmış,
konuşamıyordu.

"Kim o? Babam boş boş sordu. Her zaman ilgisini çeker babam. Annem ona,
'Neden oyununa geri dönmüyorsun,' dedi. 'Ben onunla ilgilenirim.
Bu.'

Babam çalışma odasına geri döndü ve annem bir sandalye çekti ve
mutfak masasına oturduk. Ona her şeyi anlattım ve hiç mutlu olmadı. "O
bir katil olabilir!" diye bağırdı. "Evan, ondan uzak durmalısın!

'Tamamen güvenliydi, anne,' dedim. "Arabadan hiç inmedik. Küçük bir
yalan. "Dedektifleri arayıp Kanada sınırını geçtiğini söyledik ve buraya
döndükten sonra karakola gittik.

Bu sinir bozucuydu. Oraya gittiğimizde dedektifler orada bile değildi.
Üniformalı bir memurla konuştuk. Joe Prior'ın Derby Line'dan 13:20'de Kanada
sınırını geçtiğini tekrarladık. Bizi pek ciddiye almışa benzemiyordu. Bu Riley'i
gerçekten kızdırdı ve onu suçlamıyorum.

Pazar akşamı hep birlikte televizyon izlerken Roy kızına kaçamak bir
bakış atar. Kızının ağladığını söyleyebilir, ama belli ki
yüzünü yıkadı ve gizlemek için biraz makyaj yaptı. Bütün akşam
alışılmadık derecede sessizdi, her zamanki geveze hali yoktu.
Yemeğine neredeyse hiç dokunmadı. O ve Susan sessiz bir şekilde

Ellen bu öğleden sonra eve geldiğinden beri. Bir şey var ve ikisi de bunun muhtemelen nişanlısıyla ilgili olduğunu biliyor.

Reklam arasında Ellen'a "Her şey yolunda mı?" diye sorar. "Sessiz görünüyorsun.

'Evet, iyiyim. Sadece yorgunum,' diye cevap verir.

"Bir varsa bize söyleyebilirsiniz," diyor nazikçe. "Herkesin yolunda gitmeyen şeyler vardır.

"Ben yatmaya gidiyorum," diyor aniden ve . "İyi geceler. "O iyi değil," der Susan, kadın gittikten sonra ona sessizce.

"Hayır," diye kabul eder Roy. Dikkatini tekrar ama konsantre olamıyor. Kızı için endişeleniyor. Program bittiğinde yerel haberler . Diana Brewer cinayetiyle ilgili bir son dakika haberi vardır ve Roy sandalyesinde doğrulur.

KCVS News'in tanınmış simalarından Jennifer Wiley, küçük Fairhill Polis Karakolu'nun dışından bildiriyor. 'Yeni bilgiler geldi Diana Brewer cinayetiyle ilgili soruşturma bu gece tamamlandı. On yedi yaşındaki kız boğularak öldürüldü, çıplak bedeni Cuma sabahı yerel bir çiftçinin tarlasında bulundu. Diana'nın bir çiftçinin uygunsuz davranışlarından şikayetçi olduğu ortaya çıktı. Fairhill Lisesindeki öğretmenlerinden biri.' Roy'un aklı başına gelir.

Muhabir devam ediyor. 'Bugün Fairhill Lisesi Müdürü Graham Kelly ile iddialar hakkında konuşmaya çalıştım ancak kendisi müsait değildi. Bu son dakika gelişmesiyle ilgili daha fazla haber için bizi izlemeye devam edin hikaye.'

Roy karısına döner. Kadın şaşkın bir ifadeyle ona bakmaktadır - Roy ikisinin de aynı şeyi düşündüğünü bilmektedir.

BÖLÜM OTUZ ÜÇ

PAULA eli kumandada, yatağında oturuyor. Bütün hafta sonu bunu bekledi. "Martin, bak. Kocasının elini dürtüyor. dikkatini okuduğu kitaptan uzaklaştırır. 'Turner'ı biliyorlar. Kelly onlarla konuşmuş olmalı. Kadın dikkatle dinliyor. Rapor bittiğinde, 'Bu ne karmaşa olacak,' der. Kelly'nin ne kadar iyi başa çıkacağını merak ediyor. 'Öne çıkması daha iyi oldu başka bir şekilde öğrenmelerinden daha iyidir.' En azından öyle olmasını umuyor.

Martin, "Ona isim vermiyorlar," diyor.

'Henüz değil,' diye yanıtlıyor. 'Acaba bunu daha ne kadar sessiz tutabilecekler?

Polisin Diana'nın beden eğitimi öğretmenine yönelik bu iddialarından haberdar olması onu rahatlatır. Konunun ele alınmasını istiyor. düzgün bir şekilde. Eğer doğruluk payı varsa, bir öğrenciyle uygunsuz bir ilişki yaşadıysa, öğretmenlik yapmasına izin verilmemelidir. Kızının - herhangi bir kızın- buna maruz kalmasından nefret ediyor. Polis bu işin aslını öğrenecektir.

Tekrar Diana'yı, onun o tarlada nasıl öldüğünü düşünür. Turner'ın bununla bir ilgisi varsa, polis bunu mutlaka bulacaktır. Dışarı.

Shelby Farrell televizyon haberlerini izlemektedir. "Edward!" diye sesleniyor, ve adam hemen ona çalışma odasında katılır. Kısa bölüm sona erdiğinde kocasına döner ve "Uygunsuz davranışın" ne anlama geldiğini biliyorsun. Peki ya o yaptıysa? Ya Diana'yı o öldürdüyse?

Kapıda bir ses duyunca aniden döner. Gelen Cameron'dur. Onu yatak odasından çıkarken görünce şaşırır.

" oluyor? Cameron soruyor.

'Biz de tam haberleri izliyorduk' diyor. Ona Diana'nın öğretmen hakkındaki şikâyetini anlatıyor ve adamın gözleri ilgiyle parlıyor. "Ne öğretmeni?" diye sorar.

Shelby, 'Adını vermediler ama polis kim olduğunu biliyor olmalı,' diyor. "Kim olabileceği hakkında bir fikriniz var mı?"

"Bana bu konuda hiçbir şey söylemedi," diyor Cameron. Şaşırmış ve kızgın görünüyor. Sonra soruyor, 'Biraz dışarı çıkabilir miyim? Kamyoneti alabilir miyim?"

"Neden?" diye sorar Shelby.

"Sadece bir hamburger almak istiyorum.

Shelby, 'Akşam yemeğini yememişsin,' diye gözlemliyor.

"Evet, şimdi de açlıktan ölüyorum," der huysuzca.

Shelby şüpheyle kocasına bakar.

Edward, "Sence bu iyi bir fikir mi?" diye soruyor.

'Neden yapmayayım? Ben yanlış bir şey yapmadım. Ve odamdan bıktım. Aklımı kaçıracaktım gibi hissediyorum. Gün içinde dışarı çıkamıyorum - herkes bana bakıyor.

Edward ona baktı ve tedirgin bir şekilde, 'Tabii, sanırım öyle. Seninle gelmemi ister misin?"

"Hayır.

Shelby, "Arkadaşlarını görmeye gidecek misin?" diye sorar. Adam başını sallar. "Hayır, sadece yalnız kalmak istiyorum.

"Aptalca bir şey , değil mi?" diye soruyor endişeyle.

"Eğer endişelendiğin buysa, kendimi öldürmeyeceğim. Endişelendiği şey bu. Bu ve onun çıkarına olmayacak her şeyi yapabilirdi.

Arkadaşlarıyla konuşmak gibi, söylemesi gerekenden fazlasını söylüyor. Ama endişelerini bastırıyor ve "Sadece çok uzun sürmesin, tamam mı?" diyor.

Brad Turner, daire korkunç bir dumanla kaplanana kadar sigara içiyor. dumanlar. Yanında durmadığı için Ellen'a kızgındır. En azından Diana konusunda ona inanacağını düşünmüştü. O inanmazsa kim inanacak? Tamam, diğer kız ortaya çıktığında - belki de o zaman onun yanında durmasını beklemek çok fazlaydı. Ama o zaman

Sadece Diana, onu dinlemeliydi. Ona güvenmeliydi.

Sakinleşmek ve düşünmek için zaman bulduktan sonra, kendini biraz daha kontrol altında hisseder. Kendisine Ellen'in -tüm bunlar kanıt yetersizliğinden sönüp gittiğinde- yola geleceğini söyler. Çünkü ortada hiç kanıt yoktur.

Diana söz konusu olduğunda değil. Ve başka kimsenin de kanıtı . Sadece Diana ve diğer kızın hikayesine karşı onunki.

Zoe Simpson olmalı, diye düşünüyor şimdi. Başka kimse olamaz.

Yine de Kelly'den emin olmalı. Onunla tekrar konuşmalı - bunun onu da mahvedebileceğini hatırlatmalı. Brad'in gerçekte ne olduğu Kelly'nin cesaretini kaybetmesinden korkuyorum.

Geç saatlerde haberleri izlemek gibi bir hata yapar ve Diana'nın şikâyetiyle ilgili hikâyenin çoktan yayılmış olduğunu öğrenir. Yakında onun adını verecekler. Herkes öğrenecek.

Birden dumanlı daireden çıkmak için çaresiz kalır; kendini kapana kısılmış hisseder ve nefes almaya ihtiyacı vardır. Hızla oradan ayrılır ve arabasına biner. Ellen'la tekrar konuşmayı denemelidir. Eminim onu hâlâ seviyordur? Her şey öylece bitmiş olamaz.

Kendini Ellen'in aile çiftliğine doğru tanıdık çakıllı yollardan giderken bulur. Ellen'in ailesine ne söylemiş olabileceğini bilmiyordu. Sonra muhtemelen haberleri gördüklerini fark eder.

Beyaz bir haç aniden farlarında belirir, tamamen beklenmedik, onu ürkütüyor. Yolda keskin bir şekilde durur ve ona bakar. Bu ona Diana'nın öldüğünü tekrar, açıkça, korkunç bir şekilde hatırlatır. Bir dakika boyunca arabanın içinde kıpırdamadan oturur, sinirlenmiştir.

Bu gece Ellen'la tekrar konuşamaz. Tüm bunların yatışması için ona zaman tanıyacak. Çünkü biliyor ki, eğer sadece bir kız Onun sözüne karşı Ellen'ın sözü olacak. İnkâr edecek ve inkâr etmeye devam edecek ve tüm bunlar ortadan kalkacak ve Aralık ayında Ellen ile evlenecek.

Riley yatak odasında, sırtı yatak başlığına dönük bir şekilde yatağında oturuyor. Diana'yı düşünüyor, gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Yanaklar. Şimdi Joe Prior'ın muhtemelen onu öldürdüğünü düşünüyor. Yoksa neden Kanada'ya kaçsın ki? Muhtemelen asla geri dönmeyecek.

ve yaptıkları için asla adaletle yüzleşmek zorunda kalmayacaktı. Bilgilerini alan memur o kadar da endişeli görünmüyordu.

Prior'ın internetteki bir fotoğrafına bakıyor. Bir katile benziyor. Evan'la birlikte onun dairesinin önünde beklediklerine ve onu takip ettiklerine inanamıyor. Ya onları görseydi? Ama o Kanada'ya gitmeye çok hevesliydi. Ve yanında o kanvas çanta vardı; sürekli o çantayı düşünüyordu.

Kalbi kederle dolu ve gözyaşları durmuyor. Yarın okula dönmeyi göze alamıyor. Hazır değil. Annesi ona isterse yarın evde kalabileceğini söylemişti. Belki de hiç hazır olamayacak.

Diana ile mesajlaşmalarına geri dönüyor ve onları tekrar okuyor. Yüzlerce, belki de binlerce mesaj varOnları gözden geçirmek için uzun zaman harcıyor. Onları okuyor ve ekli olanları görüyor. fotoğraflar, ona birlikte yaptıkları her şeyi hatırlatıyor ve Bazen onu gülümsetiyor bile. Sonunda, Diana'nın öldüğü gece saat 9:52'de ondan aldığı son mesaja ulaşıyor.

Cameron beni geliyor.

O zamandan beri Diana'ya yazdığı mesajlara bakar:

Günaydın, yakında görüşürüz.

Hey Diana, kafedeyim,

orada mısın?

Sonra:

Hey, Diana. Seni özledim.

Keşke burada olsaydın. Keşke sana ne olduğunu bilseydim.

Burnu akmaya başlayınca burnunu çekiyor ve tıkırdamaya başlıyor.

Bunu nasıl atlatacağımı bilmiyorum. dünya çok boş. Bunu sana kimin yaptığını bulacağız, ne kadar sürerse sürsün.

Yorgun bir şekilde arkasına yaslanır ve gözlerini kapatır. Bir an sonra bir mesaj sesi duyuyor. Muhtemelen Evan'dır, diye düşünür. Gözlerini açar ve telefonuna bakar. Ama mesaj Diana'dandı.

Hayır, yapmayacaksın.

Çığlık atıyor ve telefonu düşürüyor.

BÖLÜM OTUZ DÖRT

RILEY annesinin ayak seslerinin koridorda gümbürdediğini duyar. Yatak odasının kapısı açılır ve annesi görünür, açıkça telaşlanmıştır. "Ne oldu?" diye bağırır. "Sorun ne?"

Riley yüzünü annesine döner. "Telefon!" diye bağırır. "Ne?"

Riley kendini üzerinde telefonda uzaklaşırken buldu.

Yatakta. Sesi titreyerek, "Diana'ya mesaj atıyordum" diyor. Neden bilmiyorum - bir şekilde hala burada olduğunu hissetmeme yardımcı oluyor. Ama az önce cevap verdi.

"Ne?" diye tekrarlıyor annesi, yatağın üzerine düşerek.

Riley isteksizce telefonu alır ve ona gösterir. "Bak. "Diana değil," diyor annesi.

"Tabii ki hayır. Bunu biliyorum. Ama kim o? Telefonu poliste olmaz mı?"

"Polis böyle bir mesaj göndermez," diyor annesi, yüzü solmuş bir halde.

Riley telefonu tekrar düşürür ve titremeye başlar. 'Onun katili, değil mi? Telefonu onda, olmalı. O mesajı o gönderdi! Kendini histerik bir hale gelmiş hissediyordu.

Diana'yı öldüren adam az önce ona bir mesaj gönderdi. Hayır, göndermeyeceksin. Telefona, yatağında kıvrılmış bir yılanı bakar gibi bakar. Düşünceleri yarışır. Ya onun kim olduğunu biliyorsa? Diana'nın telefonunda onun adı çıkmıştır. Ya onu izliyorsa? Nerede yaşadığını biliyor olabilir.

"Ne yapacağız şimdi? Riley panik içinde sorar.

"Dedektif Stone'un sana verdiği kart nerede?" diye soruyor annesi hemen.

Riley yataktan kalkar ve kot pantolonunun ceplerini karıştırmaya başlar. Kartı bulur ve annesine uzatır.

bornozunun cebinden kendi cep telefonunu çıkarır ve karttaki numarayı çevirir. Hoparlörü açıyor.

Telefon cevaplanmadan önce dört kez çalıyor. "Dedektif Stone. Ben Patricia Mead, Riley Mead'in annesi. Kızım bir süredir Diana'ya telefonundan mesajlar gönderiyordu. Az önce biri cevap verdi."

Kısa bir sessizlik olur. Riley ve annesi birbirlerine bakarlar, Bekliyorum.

Dedektif Stone, 'geldiğince çabuk orada olacağım. Oraya varmam muhtemelen bir saat sürer. Adresiniz nedir?'

Dedektifi beklerken ikisi de giyinir. Annesi tüm kapı ve pencerelerin kilitli olup olmadığını kontrol ettikten sonra onlara papatya ayı yapar ama ikisi de içemeyecek kadar gergindir. Dedektif tek başına geldiğinde saat gece yarısını çoktan geçmiştir. Riley'nin annesi onu içeri davet eder ve oturma odasında otururlar.

Stone hemen konuya giriyor. "Diana'nın telefonu bizde değil. Onu bulamadık. Riley'ye bakar ve elini uzatır. "Seninkini görebilir miyim?"

Diana ile olan mesajlarını açıyor ve tek kelime etmeden uzatıyor. Hâlâ bir şey söyleyemeyecek kadar şoktadır.

Stone mesajları , kaydırıyor.

"O mesaj saat on bir on üçte gönderilmiş," dedi sonunda, telefonunu aralarındaki sehpa bırakarak. "Sanırım Diana'yı her kim öldürdüyse telefonunun onda olduğunu ve bu mesajı onun gönderdiğini varsaymalıyız.

"Bunu neden yapsınlar ki? Riley korkmuş bir şekilde soruyor. Sesi tizleşir ve annesi endişeyle ona döner.

'Bazı katillerin kupa aldığı biliyoruz. Riskli ama onlar için buna değeri. Duraklıyor. Sonra, "Ama mesajınıza cevap vermek, kibrin bambaşka bir seviyesi." diyor.

Riley kibrin ne olduğunu bilir. şimdi de benim peşimde mi? Adımı biliyor. Nerede yaşadığımı biliyor olabilir!"

Annesi telaşla ona bakar, sonra dedektife döner. "Onu korumak için ne yapabilirsiniz?"

"Yapabileceğimiz en iyi şey bu piçi yakalamak," diye yanıtlıyor Stone. İkisine de sakince bakıyor ama Riley onun heyecanını hissedebiliyor. "Korktuğunuzu biliyorum," der Stone, "ama bu onun ilk hatası. Onu yakalayacağız.' Derin bir nefes alır ve bırakır. 'Bu arada, bir devriye arabasıyla evinize göz kulak olacağım. Ve lütfen bunu kendinize saklayın.

Ertesi sabah, Graham Kelly işe hazırlanırken kendini iyi hissetmemektedir. Bu her zamanki pazartesi sabahından çok daha kötüdür. halsizlik.

Bir süre, sabahın beşinde uyanık bir halde yatağında yatarken, hiç gitmemeyi düşündü. Bok fırtınası olurdu. Muhabirler KCVS, Diana'nın öğretmenlerinden biri hakkında suçlamalarda bulunduğu haberini verdiği göre, onun peşine düşeceklerdir. Diana'nın kim olduğunu ve bu konuda ne yaptığını biliyordu. Soğuk terler döktüğünü hissetti.

Ama içeri giriyor çünkü evde saklanırsa daha kötü görünecek. Bunu bir şekilde en aza indirmek zorunda. Brad Turner onu Taşaklar. Eğer doğruyu söylerse, Brad karısına aptalca, kısa süren ve çok pişmanlık duyduğu ilişkisini anlatacaktır. Karısı boşanmak isteyecektir. Kelly boşanmak istemiyor. Boşanma onu mahvedecek ve Çocuklar. O da kariyerinin mahvolmasını istemiyor. Kesin bir seçim: Diana'nın Turner'ın yaptığını iddia ettiği şey hakkında gerçeği söylemek ya da Polise anlattığı çok daha hafif versiyonu, yani dosyadaki versiyonu. Kendisini ne kadar kötü hissettirirse hissettirsin, şimdi gerçeği söylemesinin ona bir yararı olmayacaktır. İlk başta söylediği şeye sadık kalmalı.

Turner dün gece geç saatlerde onu aramış ve bunu açıkça belirtmiş. Graham bu yüzden ondan nefret ediyor. Brad ona resmen şantaj yapıyor. Kelly, Brad ve Diana arasında ne olduğundan emin değildir ama şimdi Diana'nın söylediklerinde bir gerçeklik payı olduğunu düşünmektedir. Diana öldü ve Kelly artık hiçbir şeyden emin değil.

Sorun şu ki, Kelly temelde iyi bir adam ve Bu durumda olmaktan dehşete düşmüş. Her şeyi açıklığa kavuşturmak ve polise Diana'nın gerçekte ne söylediğini anlatmak ve ona inanmadığını, çünkü Diana'nın daha ileri gitmeyi reddettiğini açıklamak istiyor

Şikâyet etti, doğruyu söylüyorsa etmeliydi de. Ve daha önce de aldatma konusunda yalan söylemişti. Tabii ki yalan söylediğini düşündü.

O giyinirken karısı çok sessiz. Erkenden içeri giriyor. Basından kaçmak için her zamankinden daha fazla. Sandra da durumdan memnun değil. Sandra'ya da aynı aklanmış hikayeyi anlatmıştır. Polis. Brad'in hafta sonu burada olduğunu biliyor. onun ofisine kapatılmışlardı. Graham'ın ne kadar huzursuz olduğunu biliyor. Sıkıntılı bir vicdan ve titreyen bir kalple arabasına biner.

Kızı fırında çalışmaya başladığından beri Roy, çiftlik evinin mutfağında birlikte geçirdikleri sabahlardan büyük keyif alıyor, kahvaltı ediyor, güneş daha yeni doğmuşken önlerindeki gün hakkında konuşuyorlardı. Pazartesi sabahı Ellen'la mutfakta yalnızdır ama Vibe çok farklı. Susan yatakta kalmıştır, çünkü ikisi de kızlarıyla yalnız konuşmasının daha iyi olacağını düşünmektedir.

Ellen kahvesini içer ve başını öne eğerek sessizce tostunu yer. Kalbi kırılrsa da bir şeyler söylemek zorundadır. "Ellen?" der. Temkinli bir şekilde yukarı bakıyor. Sanki zar zor uyudum. "Annen ve ben dün gece haberleri izliyorduk. Ellen çiğnemeyi bıraktı. Gözleri korkuyla ona sabitlenmiştir. Kalbi sıkışıyor. "Diana'nın öğretmenlerinden biri hakkında şikâyetle bulunduğunu söylediler.

Elleriyle yüzünü kapatıyor.

"Brad mi? Bu yüzden mi bu kadar üzgünsün?"

Kayıtsızca başını sallıyor ve yüzünü açıyor. "Ama yapmadığını söylüyor. Her şeyi onun uydurduğunu söylüyor.

Bir an tereddüt eder ve sonra "Neden böyle bir şey yapsın ki?" diye sorar.

"Bilmiyorum.

Kendini toparlar. "Ona inanıyor musun?"

"Ben de öyle düşünmüştüm. Ona bakar, yüzü mahzundur. "Ah, baba, Ben ne yapacağım? Onun yanında durmam gerektiğini söylüyor ve ben de dururdum ama-"

"Ama ne?"

"Ama başka biri daha ortaya çıktı. Sesi bir fısıltıya dönüştü. "İkinci bir kız. Dün polise gitti.

Roy yutkunuyor. Bir tane daha. Tiksintiyle doldu. Kızının nişanlısı bir çocuk tacizcisi olabilir. Ayrıca bir cinayet soruşturmasında şüpheli olacak. Kız bunun farkında mı?

Sanki onun aklından geçenleri okuyormuş gibi, "Bana polisin benimle konuşmak isteyebileceğini söyledi" diyor. Ona bakıyor, açıkça endişeli. "Diana'ya olanlardan dolayı ondan şüphelenebileceklerinden endişeleniyor. Ondan o gece için bir mazeret istediler bile.

"Ve?

"Ve bile yok.

Kalbi küt küt atarak kızına bakar. Kızın cesedi Roy'a göre kendi alanlarında . Neden? Yolu bildiği için mi? Geceleri ıssız olduğunu bildiği için mi? Kızının nişanlısı bir çeşit deli mi?

Kızının gözlerindeki sıkıntıyı görür ve buna dayanamaz. Onun çocuk tacizcisi ve belki de katil olabilecek bir adamla evlenmesi fikri - bunun olmasına izin veremez.

BÖLÜM OTUZ BEŞ

Telefon çaldığında SHELBY kahvaltıdan sonra mutfaktadır. Telefonu açmadan önce bir süre duvardaki telefona dikkatle bakar. "Alo?"

Arayan Dedektif Stone. Onun sesini duyar ve telefonu tekrar kapatma dürtüsüyle savaştık zorunda kalır.

"Günaydın," diyor Dedektif Stone. Kadın cevap vermiyor. Boğazı kurumuş.

Stone, "Cameron'ı bugün daha sonra tekrar merkeze getirmeni istiyoruz," diyor.

"Ne için?" diye sorar, sesi gergindir.

"Birkaç sorumuz daha var.

"Tüm sorularınızı zaten cevapladı! Shelby diyor ki.

Stone, "Dün gece ne yaptığınızla ilgili olanlar değil," diyor. 'Saat dört diyelim mi? Avukatının da orada olduğundan emin olun. Dedektif telefonu kapatır.

Shelby mutfakta duruyor, eli hâlâ ahizenin üzerinde, bir an için hareket edemiyor. Sonra merdivenlerden yukarı fırlar ve Cameron'ın yatak odasının kapısını açar. "Dün gece neredeydin?" diye bağırır. "Ne yaptın sen?"

Edward, Shelby'den gelen mesajı gördüğünde, bir satış

Toplantı. Dedektifler bu öğleden sonra Cameron'la tekrar konuşmak istiyorlar. Dün gece hakkında.

çekmemeye çalışarak hemen ona geri mesaj atar. Ne?

Dün gece hakkında? Ne haltlar dönüyor? Neden dün geceyi soruyorlar? Cameron dün olması gerekenden çok daha uzun süre ortalıkta yoktu, eğer tek yaptığı bir hamburger almaksa. Edward ayağa kalkar, özür dilercesine başını sallar ve toplantıdan çıkar. Herkesin ona baktığını hissedebiliyordu.

onu takip eden gözler. Hepsi oğlunun polis tarafından sorgulandığını bilmektedir; o ise ne düşündüklerini bilmemektedir. Doğruca kendi ofisine gider, kapıyı kapatır ve Shelby'yi arar.

Telefonu açar açmaz endişeyle " oluyor?" diye soruyor.

'Onu bugün saat dörtte avukatıyla birlikte tekrar getirmemizi istiyorlar. Dün gece ne yaptığıyla ilgili soruları var,' diyor Shelby, sesi alçak ama gerilim dolu.

"Cameron'a sordun mu?

'Tabii ki yaptım! Ama o hiçbir şey yapmadığını, sadece bir hamburger alıp arabayla dolaştığını söyledi. Şimdi de benimle konuşmuyor.

Edward'ın midesi sıkışıyor. Cameron dün gece neden evi terk etti? Ne yapmıştı?

"Belki de onunla konuşmalıyım," diyor sonunda, kalbi çarpıyor, göğsündeki o ezici acı geri geliyor.

Brad Turner evinde, bu sabah erken saatlerde Graham Kelly tarafından öngörülebilir bir gelecek için işinden uzaklaştırıldığı konusunda bilgilendirildi. O da bunu bekliyordu. Telefon resmi ve dostça değildi.

Bundan kısa bir süre sonra dedektiften bir telefon gelir. Brad'in kalbi hemen yarışmaya başlar. Derin bir nefes alır ve kendine panik yapmamasını söyler. O da bunu bekliyordu. Onunla görüşmek zorundalar Kelly'nin söylediği gibi başka bir kız daha ortaya çıkarsa. Onlara bir şey olmadığına dair güvence verecek. Geçen sefer ona inanmış görünüyorlardı. Şimdi endişelerini giderebilirse, bu iş bitecek. Kelly çenesini kapalı tuttuğu sürece.

Polis karakoluna doğru yola çıkar. Oraya vardığında Brad bir kez daha sorgu odasına alınır. Bu işi bitirmek istemektedir. Bitmesini istiyor. Yerinde durmalıdır, hepsi bu.

"Bay Turner," diye başlıyor Stone. 'Size birkaç soru daha sormak istiyoruz. sorular.' Brad başını sallar. "Bizimle Diana hakkında konuşmuştunuz. Senin hakkında bazı iddialarda bulunmuştu.

"Evet ama açıkladım," diyor.

Doğru. Ama şöyle bir şey var. Başka bir kız daha ortaya çıktı. Dün öğleden sonra bizimle konuştu. Orada durur ve bir tepki bekler.

Brad şaşırmış ve kızgın görünmeyi başarır. "Ne? Hangi kız?"

"Şu anda kim olduğunu söylemeyeceğim.

"Ne dedi?" diye sorar Brad. Sesi serttir. Öfkesini kontrol etmeli.

"Bir keresinde o oradayken kızların soyunma odasına yalnız girdiğinizi söyledi. O gün oradaki son kişiydi ve hala kısmen soyunmuştu. Kollarıyla kendini örtmeye çalışmış. Özür dilediğini, soyunma odasının boş olduğunu sandığını ama çıkarken acele etmediğini söyledi.

Brad kararlı bir şekilde, "Böyle bir şey hiç olmadı," diyor.

Dedektif, 'Oldukça kararlı,' diye cevap verir.

"Yine de bu doğru değil," diyor soğuk bir şekilde. "Bunu uyduruyor.

Stone ona bakıyor, onu ölçüp , içini görmeye çalışıyor.

Evet, soyunma odasıydı. Evet, orada durmuş, ona uzun uzun bakıyordu. Ondan şikayetçi olan Zoe Simpson'dı.

Öyle olmalı. Ama ona dokunmadı. Ona yaklaştı. Ona göre hepsi tamamen zararsızdı. Bu kızlar bikinileriyle daha çok şey gösterirler. Ama bu dedektifler açıkça öyle görmüyor. "Bu saçmalık ortaya çıkarsa beni mahveder." diyor. Ve bu doğru bile değil.'

"Hiç kızların soyunma odasına girdiniz mi?" "Hayır, asla.

"Bundan kesinlikle emin misin? Dedektif Stone ona inanmadığı belli bir şekilde sorar. "Çünkü kızı oldukça inandırıcı bulduk.

Brad kendini savunuyor. Orada başka kimse yoktu ve kamera olmadığını biliyordu. Sadece onun sözüne karşı onun sözü. "Kızların soyunma odasına hiç girmedim. Bu kıza hiç dokunmadım, her kimse.'

Stone, "Sana ona dokunup dokunmadığını sormadım," diye cevap verir. Brad öfkesini göstermemeye çalışır.

"Bir şey daha var," diyor Stone. 'Dün gece on bir ile on bir buçuk arasında neredeydin?

Brad bir an tereddüt eder. "Nişanlımı görmeye gidiyordum. "Nişanlın kim ve nerede yaşıyor?

"Ellen Ressler. İsteksizce ekliyor, "Ailesiyle birlikte yaşıyor.

Stone'un gözleri keskinleşir. "Ailesi Roy ve Susan olamaz. Ressler, öyle mi?" diye sorar. "Evet.

"Anlıyorum," diyor Dedektif Stone başını eğerek. 'Nişanlınız ailesinin çiftliğinde yaşıyor. Diana'nın cesedinin bulunduğu çiftlikte.

Brad yüzünün ısındığını hisseder ama cevap vermez.

"Bu çok ilginç," diyor Stone. "Ressler çiftliğiyle bir bağlantınız olduğunu bilmiyordum.

Brad savunmaya geçerek, "Herkes onun benim nişanlım olduğunu biliyor," diyor.

"Ve dün gece o saatte onunla birlikte olduğunuzu doğrulayacak mı?

Durakladı. "Hayır, yolu yarılardım ve onu görme fikrimi değiştirip eve döndüm.

"Neden fikrini değiştirdin?

"Belki biraz yalnız kalmaya ihtiyacı vardır diye düşündüm.

Anlıyorum. Cennette sorun mu var? Sanırım o kadar da mutlu değil.

"Öğrencilerinize neler yapmış olabileceğiniz hakkında. Daha yakına eğiliyor. "Diana'ya ne yaptın Turner?

"Hiçbir şey yapmadım. Ben hiçbir şey yapmadım.'

Ama aynı şeyleri tekrar tekrar sorarak onu sorgulamaya devam ederler.

BÖLÜM OTUZ ALTI

Bay Turner'ın dedektifleri oyalamaya çalışmasını izliyorum. Zoe ile olan soyunma odası olayını bilmiyordum. Demek bir tek ben değilmişim. Keşke bilseydim. Kıvranışını görmek güzel - bunu hak ediyor - ama beni onun öldürdüğünü sanmıyorum. Neden öldürsün ki? Ama bakmayı sevdiğini biliyorum. Buraya nasıl geldiğimi bilmemek bana acı veriyor. Hayatım benden alındı. Birinin bunu ödemesi gerek.

Bana ne zaman olduğunu hatırlıyorum, soyunma odasında herkes gittikten sonra. Duşta mırıldanıyordum ve içeri girdiğini duymadım. Dışarı çıktığımda, sadece birkaç adım duruyordu. O kadar irkildim ki küçük bir çığlık attım. Bir yandan ellerimle kendimi örtmeye çalışırken, bir yandan da çılginca yakındaki bir kancaya astığım havlumu arıyordum.

"Aradığın şey bu mu?" dedi. Arkasından havlumu çıkardı ve gülümsedi. Bana doğru uzattı, sanki

Almam için beni ileri çağırıyordu. Donup kaldım. Onu geçip geçemeyeceğimi ölçmeye çalışıyordum, kapıyı kilitleyip kilitlemediğini merak ediyordum. Ama yolumu kapatıyordu. Çığlık beni duyan olur mu diye merak ettim. Eğer anlatırsam bana inanacak biri varsa. Bütün bunlar bir aklımdan geçti. Orada ne kadar durduğumu bilmiyorum ama şimdi bile ne kadar endişeli hissettiğimi, ne kadar korktuğumu hatırlıyorum.

Havluyu bana fırlattı. 'Kimseye bundan bahsetme. Zaten sana asla inanmazlar. Beni içeri bakmam için davet ettiğini söylerim.' Sonra da gitti.

Söylemedim, tam da onun beklediği gibi.

Ondan sonra mesafemi korudum. Ama bazen onu bana bakarken yakalıyordum, sanki kirli bir sırrı paylaşıyormuşuz gibi.

Belki de daha tehlikeliydi.

Edward eve döner, oğluyla konuşmak için öğle yemeğine kadar bile bekleyemez. Cameron'la birlikte olmak için işten eve gelen Shelby onu gördüğüne sevinir ama Cameron sevinmez. Cameron'ın odasına karısı olmadan girmiştir, karısı orada olmazsa ondan daha fazla şey öğrenebileceğini düşünmektedir.

"nedir?" diye sorar oğluna. Belki de her zamankinden daha ani davranıyor. Sinirleri daha da geriliyor.

"Bilmiyorum," diyor Cameron savunmaya geçerek. "Dün gece nereye gittin?"

"Yiyecek bir şeyler aldım ve sonra arabayla dolaştım, hepsi bu.

"Nerelerde dolaştın? Onların radarına girmek için bir şeyler yapmış olmalısınız, yoksa neden size bunu sormak istesinler ki? Neredeyse Şimdi bağılıyor. Cameron korku içinde ona bakar. Ama Edward kendini tutamaz. Yüksek sesle, "Bir şey mi saklamaya çalışıyorsun?" diye sorar.

"Hayır!"

"Nereye gittin?"

Cameron ondan uzaklaşır, yatak odasına doğru geri çekilir. Duvar. "Diana ile gittiğim bir yere gittim - boş bir tarla. Oraya park ettim ve bir süre oturdum.

"Neden?"

"Çünkü onu özlüyorum! Hıçkırma hıçkırma ağlamaya başlar.

Edward oğluna karşı yumuşar. "Nerede bu tarla?" "Ne fark eder ki?"

"Anlat bana.

"Pickering Yolu ile Town Line'in kesiştiği yer.

Edward üzerine bir ürperti geldiğini hissetti. "Ama orası Diana'nın bulunduğu Ressler çiftliğinin hemen yakınında.

Cameron hiçbir şey söylemez ve Edward ilk kez oğlunun bir katil olmasının gerçekten mümkün olduğuna inanır.

Brad Turner sonunda karakoldan ayrılır, fotoğrafını çekmeye hevesli gazetecileri el sallayarak ve bağırarak sorular sorar. Diana'yı tanıyorlar. öğretmenlerinden biri hakkında şikayette bulundu ve burada, onlar için güzel bir tepside sunuldu. KCVS'deki kaltak en önde ve merkezde.

"Bay Turner," diye sesleniyor, adını yüksek sesle söyleyerek, "herhangi bir "Öldürülen kız tarafından size yöneltilen suçlamalar hakkında yorum yapar mısınız?

Kısa bir sürelğine göz göze geliyor, öfkeyle kaynıyor ve bunu göstermemeye çalışıyor. Zoe'yi öğrendiklerinde olacaklardan korkuyor. Cevap vermeden arkasını döner. Arabasına biner ve eve gidiyor. Kimsenin onu takip etmediğinden emin olmak için uzun ve dolambaçlı bir yol izler.

Eve vardığında Brad koltuğuna yığılır, başı ellerinin arasındadır, parmakları saçlarını karıştırmaktadır. Ellen'ı aramak zorundadır. Bir avukat tutmayı düşünüyor. Bunun nasıl görüneceğinden hoşlanmaz ama Korktum.

Bir sigara yakar ve Ellen'ı iş yerinden arar. Telefonu çalıyor, çalıyor, sonra telesekretere düşüyor. Her zaman açar. fırında meşgul. İşte cevabı, tam orada.

Shelby, Dedektif Stone o sabah evi aradığından beri endişeden aklını kaçırmıştır. Umarım kocası

Cameron'ın dışında bir şey. Edward yavaşça merdivenlerden inerken onunla yüzleşir. "Ne dedi?" diye fısıldar.

Edward başını sallıyor ve onu daha uzağa, mutfağa yönlendiriyor.

Endişeyi çoktan aşmış, panik bölgesine girmiştir. "Dün gece ne olduğunu düşünüyorsun?

"Keşke dışarı çıkmasaydı!

"Sorun olmadığını söyleyen sendin. Gitmesini ben istemedim!"

"Yani şimdi benim suçum mu oldu? Edward karşılık verdi.

Derin bir nefes alıyor ve 'Üzgünüm, hayır, bu senin hatan değil' diyor.

Tabii ki değil. Sadece üzgünüm. Sıkıntı içinde ellerini sıkar. Adam ona yaklaşır ve "Diana'yla gittiği bir tarlaya gittiğini söyledi" der. Durakladı.

"Ressler çiftliğinin yakınındaki bir tarla.

Bayılacakmış gibi sallanmaya başladığını hisseder. Destek için kocasının koluna sarılır. "Neden?

"Çünkü onu özlüyor.

Korku içinde ona bakıyor. "Keşke bize karşı dürüst olsaydı, belki o zaman ona yardım edebilirdik," diye fısıldıyor.

"Ona nasıl yardım edeceksin?" diye soruyor Edward, sesi alçalarak.

Ona tereddütle bakıyor. 'Bilmiyorum - ya deniyorsa, bilmiyorum...'
Onun için dolduruyor. "Kanıtları yok etmek mi?
Yani birbirlerini anlıyorlar. Kadın korkuyla onun yanıtını bekler. "Bunu
yapar mıydın?" diye sorar. "Kanıtları yok etmesine yardım eder misin?
"Sen yapmaz mıydın?

BÖLÜM OTUZ YEDİ

RILEY, Ekim ayının serin havasında Evan'la birlikte parka doğru yürür. Hava güneşli ve aydınlık ama keyifleri yerinde değil. İkisi de okulu kırıp Bayan Brewer'ı ziyaret etmiş, onunla birkaç saat geçirmişlerdir.

Çarşamba günü yapılacak olan cenaze töreninin planlanmasına yardım ediyor.

Cenazeyi planlamak Riley'i üzdü. Bayan Brewer onlara kapalı bir tabut olacağını söylemişti. Riley bunu duyunca rahatlamıştı ama Diana'nın bir tabut içinde mezarlığın soğuk ve derin toprağına indirileceğini düşünmek Riley'nin hiç hoşuna gitmiyordu. Diana'nın içinde olduğu tabuta çarpan toprağın sesi. Tüm o toprağın ağırlığıyla örtülmesini. Riley zamanı geldiğinde panik atak geçirebileceğini düşünüyor. "Yapabilir miyim bilmiyorum," diyor.

"Ne yapmak? Evan ona dönerek cevap veriyor. Şimdi parktalar, boş salıncaklara doğru gidiyorlar.

"Defin. Sanırım cenaze törenini yapabilirim ama mezarlığa gömme işini yapabileceğimi sanmıyorum. Yürümeyi bırakır. Başladı titriyor ve Evan ona endişeyle bakıyor. 'Onun sonsuza dek yeraltında kalması fikri...' kaybediyor gibi görünmesi gerektiğini biliyor. Dikkatle Evan'a bakıyor. "Sence ona ne oldu?

Adam soru karşısında kafası karışmış gibi ona bakıyor. "Ne demek istiyorsun?

"Sence yukarıda bizi izliyor mudur? Yoksa gitti ve ondan geriye şey kalmadı mı? Şimdi kontrolsüzce titriyor. Diana'nın bu kadar erken ölmesi hiç adil değil. Çok genç yaşta. Hepsi bu kadar mı? Daha fazlası olduğunu, Diana'nın sonsuza dek gitmediğini umuyor. Vücudunun soğuk, karanlık toprakta parçalanması düşüncesi yeterince kötü, solucanlar - bu korkunç.

'Ölümünden sonra yaşam diye bir şey yoktur,' diyor Evan.

"Nereden biliyorsun?" diye ağlıyor. 'Belki hâlâ burada, birlikte, bizi izliyordur. Belki de katilini bulana kadar rahat edemiyordur.

"Bu çok saçma," diyor Evan. Sanki onu ve duygu patlamasını nasıl idare edeceğini bilemiyormuş gibi tedirgin görünüyor.

"O kadar emin değilim," diyor. Sakinleşmeye çalışarak derin nefesler alıyor. 'Bilmediğin bir şey var. Bir zamanlar yaptığımız ama kimseye söylemediğimiz bir şey.

"Sen neden ? Evan diyor ki.

Riley tekrar yürümeye başlar, yakındaki bir banka doğru gider ve . Adam da onun yanına oturur. Bankın soğuğu kot pantolonundan hızla sızar.

'Size söylemedik, kimseye söylemedik, çünkü biz

"Bizimle dalga geçeceğini düşündüm. Derin bir nefes daha alır ve ona anlatır. "Birkaç ay önce yatıya kalmıştık. Diana'nın evinde. Sadie Kelly de oradaydı. Duraklıyor, sonra devam ediyor. "Diana'nın hayalet hikâyeleri anlatmayı ne kadar sevdiğini bilirsin. Ona bakıyor. "Bu Gece bazı çılgın hikayeler anlatıyordu ve hepimiz gülüyorduk, şakalaşıyorduk. Sonra bize bazı ruhları çağırmamızı önerdi.

"Ciddi misin?" diyor .

"Hayır, bekle, dinle!" diyor ısrarla. 'Sadie dedi ki, *Nasıl? Elimizin altında bir ruh çağırma tahtası yok ki.* Riley birden durdu, bunun ne kadar tuhaf, ne kadar tedirgin edici olduğunu hatırladı. "Diana da bir tane yapabileceğimizi söyledi. Devam ediyor. "Diana da tüm harfleri yazdı.

Alfabeyi, Evet ve Hayır'ı ve birden ona kadar olan sayıları bir kağıda yazdı ve sonra hepsini küçük kareler halinde kesti. Sonra onları daire şeklinde parke zemine koydu. Hepimiz orada pijamalarımızla oturuyorduk. Kimse ciddiye almıyordu. Cips yiyor ve Sadie'nin getirdiği şarabı içiyorduk.

Gülüyordu. Diana aşağıya inip bir kadeh şarap ve bir mum daha aldı.

Annesi çoktan yatmıştı. Diana mumu yaktı ve

bütün ışıkları söndürdü. Sonra şarap kadehini ters çevirerek tüm harflerin içinde yere bıraktı ve biz de orada daire şeklinde oturduk. Diana ters çevrilmiş kadehin üstüne bir parmak ucu koymamızı söyledi. biraz saçma olduğunu düşündüm ama Sadie ve ben kabul ettik. Diana bize bu şekilde yapıldığını duyduğunu ve daha iyi sonuç verdiğini söyledi.

bir ruh çağırma tahtasından çok daha iyiydi. Böylece mz karanlıkta oturduk, mum titriyordu ve Diana "*Orada kimse var mı?*" diye soruyordu. *Bu gece etrafta ruhlar var mı? Kayıp ruhlar var mı? rktcyd.*' Riley durdu ve istemsizce titredi.

"Yani bu mı? Evan diyor ki.

"Hayır. Riley başıını sallar, derin bir nefes alır. "Sonra işler tuhaflaştı.

BÖLÜM OTUZ SEKİZ

"et," der EVAN.

Riley diyor ki, 'Şarap kadehi hareket etmeye başladı. Kendi kendine, yemin ederim. Kimse onu itmiyordu. Hepimiz parmak uçlarımızı çok hafifçe üzerine koyduk ve *merhaba* yazıyordu. Çok net hatırlıyor; üzerinde güçlü bir etki bırakmıştı. Çok korkutucuydu ve beklenmedik. Diana da "*Geldiğiniz için teşekkürler*" dedi. *İsminiz nedir?* Ve *Simon* diye heceledi. Biraz yavaştı ama çok netti. Ve Diana sordu, "*Kaç yaşındasın?*" O da 1 ve 2 rakamlarını söyledi. Sonra Diana, "*Öldüğünde 12 yaşında mıydın?*" diye sordu. O da *evet* kelimesine gitti. Riley durur ve tepkisini öğrenmek için Evan'ı inceler. Evan Şaşkına dönmüştü, ama bundan ne anlam çıkardığını söyleyemiyordu. "Sonra Diana sordu: *Nerede yaşıyordun?*" O da *burada* diye heceledi. O da dedi ki, *burada mı? Bu evde mi?* Hepimiz birbirimize baktık, tamamen korkmuştuk.

Dışarı. Kadın Fairhill'de yaşayıp yaşamadığını sormuş, o da *evet* demiş. Evinin artık orada olmadığını söyledi. Diana ona hangi yıl doğduğunu sormuş, o da 1861 demiş. Sonra ona nasıl öldüğünü sormuş. Evan ona şüpheyle bakarken tekrar durur.

Bana inanmalısın, Evan. Bir çocuk vardı, bir ruh, hayır Bu konuda soru.' Devam ediyor. "Hayatımda yaşadığım en garip şeydi. Bir süre sessiz kaldı ve biz de Ama Diana ona nasıl öldüğünü tekrar sordu ve o da *Sick* diye heceledi. Diana ona bu konuda daha fazla soru soracaktı ama sonra şarap kadehi sanki kızgınmış gibi yerde daireler çizerek hızla dönmeye başladı ve hepimiz dehşete düştük ve parmaklarımızı kadehten çektik ve durdu.

Evan ona inanamayarak bakıyor. Diyor ki, 'Sadie şarap kadehini manipüle ediyordu, ikinizi de manipüle ediyordu. Onun nasıl biri olduğunu bilirsin.

"Hayır. Başını şiddetle sallıyor. 'Ben , sen değildin! Hepimiz camı hareket ettirmediğimize yemin ettik ve sonra hepimiz parmak uçlarımızı tekrar takıp itmeye çalıştık, ama birinin bunu yaptığı belliydi. Ve bu şekilde daireler çizerek dönmesini sağlayamıyorduk. Aynı şey değildi. Cevap veren *bizden biri* değildi. Sadie değildi. Bir ruhtu. Bundan eminim.' O

derin, titrek bir nefes daha alır. "Ve şimdi Diana'nın da Simon gibi buralarda bir yerde olup olmadığını merak ediyorum. "Ve acaba o da onun kadar kızgın mı?" ekliyor.

Riley, Evan'ın ona inanmadığını düşünüyor. Kandırıldığını düşünüyor. Ona söylediği için pişmanlık duymaktadır. Aniden ayağa kalkar ve hızlı adımlarla uzaklaşmaya başlar.

"Bekle, nereye gidiyorsun? Evan seslenir. Onu takip etmeye başlar.

Cevap vermiyor. Ona inanmadığı için kızgındır ve yalnız kalmayı tercih eder, ama dün gece Diana'nın telefonundan gelen mesajdan sonra, açık havada bile tek başına olmaktan çok korkmaktadır. Gün ışığı. Durur ve omzunun üzerinden geriye bakar ve adamın onu takip ettiğini rahatlayarak görür.

Ona yetişir ama birkaç adım gerisinde kalarak ona biraz alan bırakır. Kadın Birleşik Kilise'ye doğru yürür. Aydınlık bir pazartesi günü, neredeyse öğle vakti ve kilise bahçesi terk edilmiş durumda. Kiliseye doğru yönelir.

Eskiden takıldıkları ama muhtemelen bir daha asla takılmayacakları mezarlık. Diana'nın nereye gömüleceğini ve mezarı için çiçek getirip getirmeyeceğini merak ediyor. Ama bunu düşünmeye dayanamıyor.

Doğrudan mezarlığın eski bölümüne doğru ilerliyor, En sevdiği kısım, mezar taşlarının eski ve çukurlu olduğu ve bazen yosunlarla kaplı olduğu yer. Bazıları oldukça görkemli ve güzeldir, ancak birçoğu oldukça basittir, mezar taşları Ölen kişinin ailesinin zenginliğini yansıtır. Diğerleri ise yıllar boyunca üzerinde yürünmüş ve okunması zor olan taş levhalardır. Bazıları aynı anda birden fazla çocuğun ölümüne işaret ediyor. Üzücü ama bu ölümlerin hepsi uzun zaman önce gerçekleşmiş ve

gerçek hayattan. Yakında Diana için bir mezar kazacakları mezarlığın yeni kısmı gibi değil.

Riley yaptı. Simon 1861'de doğmuş ve on iki yaşındaysa, 1873'te ölmüş olmalı.

"Ne yaptığını biliyorum," diyor Evan onun yanında. 'O zaman bakmama yardım et,' diyor.

Her bir mezar taşını dikkatle okuyarak sıralar arasında yavaşça bir aşağı bir yukarı yürürler. Ama 1861'de doğan ve 1873'te gömülen Simon yoktur.

Simon diye biri yok ve bu kesin tarihlere sahip kimse de yok.

Evan onun yanında duruyor. Evan'ın *sana söylemiştim* demek istediğini hissedebiliyor ama Evan bundan kaçınıyor ve en azından bunun için minnettar.

Ellen fırında çalışırken acımasız bir sessizlik içinde, mutfakta bir otomat gibi hareket ediyor, ekmekleri fırına koyuyor, tekrar çıkarıyor, ne yaptığının farkında bile değil. Telefonu

ve o bunu görmezden geliyor. Mutfaktaki diğer kızlar

. Haberleri duymuş olmalılar. Hepsi nişanlısının sorgulandığını biliyor; muhabirler onu karakoldan çıkarken yakalamışlar. Onun bir tür sapık olduğunu ve polisin Diana'yı öldürdüğünden şüphelenebileceğini düşünüyorlar. Ellen çılgılık atmak ve önlüğünü yırtıp kaçmak ister.

Sürekli bocalıyor. Bazen Brad'in

haksız yere suçlandığını, her şeyin bir şekilde yoluna gireceğini ve eski hayatına geri döneceğini - iyimserliğiyle, güzel düğünüyle, ve 1 Aralık'ta onları bekleyen şirin evi. Ama çoğu zaman Brad'in yapmaması gereken bir şey yapmış olması gerektiğini düşünür. Bunu uydurmazlar. Neden yapsınlar ki? Ama - hayatları mahveden yanlış iddialarda bulunan insanların hikayelerini duyarsınız. İnsanlar yalan söyler. Kızlar korkunç şeyler yapabilir. Geçenlerde haberlerde bir hikayeyi hatırlıyor - genç bir kız evsiz bir insanı soğukkanlılıkla, hiçbir sebep yokken öldürmüştü... Belki Brad de bir kurbandır. Bu kesinlikle Mümkün. Ve böylece gidip geliyor, kendini delirtiyor.

Keşke Diana'nın öldürüldüğü gece onunla birlikte olsaydı. Keşke gerçek katili yakalasalar da tüm bunlar ortadan kalksa. Çünkü Ellen, Brad'in Diana'yı öldürdüğüne bir an bile inanmıyor. O yapmadı, bu yüzden onun yaptığına dair bir kanıt bulamayacaklar.

Ama Brad'in Diana ve diğerk kızla uygunsuz davranmış olabileceğinden korkuyor. Belki de Brad yalancıdır.

Her şey bir yana, bu kişisel olarak aşağılayıcı bir durum. Adamın onu sevdiğini, arzuladığını, onun için her şey olduğunu ya da en azından onun için yeterli olduğunu düşünüyordu. Ama belki de değildir. Ve gerçek şu ki

böyle bir hata yapabileceğini, ondaki bu *sapkınlığı* fark etmediğini - artık kendi yargılarına nasıl güvenebilir? Bu çok

Düşüncesi bile midesini bulandırıyor. Brad muhtemelen genç kızlara sarkıyor, onları istiyor, onlara dokunuyor. Bu iğrenç bir şey. O şüphe ediyor

Her şeyi. Ve ailesi - tüm bunlardan sonra ailesinin yüzüne nasıl bakabilir?

Ama yapmadığını nasıl kanıtlayacak? Yapamaz, mesele de bu. İş gelirse, mahkemede kazanabilir, ama o

o kızlara bir şey yapmadığına onu asla tam olarak ikna edemeyecek.

Eğer emin değilse onunla evlenemeyeceğini biliyor. Eğer bu kızları taciz etmiş olma ihtimali varsa, her şey biter. Ve rüya gibi düğünü iptal etmek, kafasında yeniden dekore ettiği şirin evden ve birlikte planladıkları parlak gelecekten vazgeçmek zorunda kalacaktır.

BÖLÜM OTUZ DOKUZ

Pazartesi, 24 Ekim 2022, 1330

Riley bana kızgın ama ona inanmamak elimde değil. İnaniyormuş gibi yapmayacağım. Tüm bu ruhlar ve ruh çağırma tahtası meselesi. Ya Sadie bir eşek şakası yapıyordu ya da bir tür grup histerisi.

Yine de itiraf etmeliyim ki, o çocuk için doğru isim ve tarihlere sahip bir mezar bulsaydık bu beni korkuturdu.

Annemle babam işe gitti ve bu evde yalnızım.

Öğleden sonra. Düşünmeye, yazmaya ihtiyacım var. Ama yakında okula dönebilirim.

Katil Riley'e bir mesaj göndermiş. Bu sabah bana güven içinde söylediğinde tüylerim diken diken oldu. Bunu neden yapsın ki? Riley'nin korktuğunu söyleyebilirim. Kim olduğunu bildiğinden, onu izliyor olabileceğinden korkuyor. Sıradakinin kendisi olabileceğinden. Bu sabah mezarlıkta, mezarı bulamayınca bana bunu söyleyerek çılgına döndü. Sonunda onu sakinleştirdim. Onunla yürümemi istedi.

Evde. Hatta ön kapısının kilidini açtıktan sonra boş olduğundan emin olmak için evi kontrol ederken benden beklememi istedi. İçeri girmeyi teklif ettim. ve aramasına yardım ettim. İkimizin evin her tarafını dolaşması, dolapları ve yatakların altını kontrol etmesi, pencerelerin ve kapıların kilitli olduğunu teyit etmesi çok tuhaftı. Sanırım Riley aklını kaçırıyor. Ama haklı olduğu bir nokta var. Dışarıda bir katil var ve kimse kim olduğunu bilmiyor. Diana'yı evinin içinde öldürdüğünü düşünüyorlar. Ve Riley'e mesaj atma cüretini gösterdi. Neden o mesajı göndersin ki? Bundan ne kazanacak? Onu korkutmaktan başka?

Polis telefonunu aldı - başka bir mesaj gönderme ihtimaline karşı istediklerini söylediler. Ama göndereceğinden şüpheliyim. Riley'yi izliyorsa, dedektifin dün gece onun evine gittiğini ve neden gittiğini biliyordur. Bu riskli olurdu.

onunla tekrar iletişime geç.

Riley bu sabah ilk iş beni sabit telefonundan aradı ve her şeyi anlattı. Annesi işe gitmek zorundaydı, bu yüzden mağazalar açılır açılmaz Riley'i aldım ve ona başka bir telefon almaya gittik, ucuz bir tane, çünkü kendisininkini ne zaman geri alacağını bilmiyordu. Sonra Bayan Brewer'a gittik, cenazede ona yardım etmek için. Görünüşe göre Başka kimse yok. Bu çok üzücü.

Sanırım bu öğleden sonraki son dersime gidip sonrasında biraz takılabiliyim. Bakalım insanlar ne diyor. Özellikle de Bay Turner'la ilgili haberler çıktığından beri. Diana'nın ondan şikayetçi olduğunu artık herkes biliyor. Görünüşe göre Riley'nin haber kanalını araması işe . Ama onu öldürmüş olabileceğine inanmak zor. Sıradan bir adama benziyor. Ama Cameron da öyle.

Paula, Müdür Kelly'nin açık ofis kapısını sessizce çalar. Paula boş zamanındadır ve Kelly ofisinde yalnızdır, perişan görünmektedir. Kapıyı tıklattığında başını kaldırıp bakar ve gelenin o olduğunu görünce biraz rahatlar. Onu içeri buyur eder.

"Graham," diyor ve kapıyı kapatıyor. İçeri giriyor ve onun masasının karşısındaki sandalyeye oturuyor. "Nasılsın?"

"Eminim haberleri görmüşsünüzdür," diyor test edercesine. "Herkes gördü."

Başını sallar. 'Polise giderek doğru olanı yaptın. Başka seçeneğin yoktu.'

Bir elini yüzüne götürüyor. "Sana anlatabilirim," diyor. 'Muhtemelen yakında haberlerde yer alacak. Ortaya çıkan başka bir kız daha var. Çoktan polise gitmiş ve benzer suçlamalar.'

Kadın dehşet içinde ona bakar. Bu kadar üzgün görünmesine şaşmamalı. Korktuğu şey buydu - Diana'nın iddia ettiği şeyin doğru olabileceği.

Sadece o olmayabilirdi. Graham diğer kızdan haberdar mıydı? Sesi keskinleşti. "Kim?"

Bunu size söyleyemem. Polis beni aradı ve bilip bilmediğimi sordu. ama ben . Hiçbir fikrim yoktu! Bana hiç gelmedi. Bu Tanrı'nın dürüst gerçeği. Sıkıntılı gözlerle ona bakarak aniden ekledi: Brad'in cinayet için bir mazereti yok.

Yutkunur, boğazı aniden kurur. Çünkü Graham, Brad'in Diana'yı öldürmüş olabileceğini düşünüyor gibi görünüyordu. Cuma günü onunla konuştuğunda böyle hissetmiyordu.

Gergin bir şekilde boğazını temizler. "Paula, beni tanıyorsun, iyi bir insan olduğumu biliyorsun, değil mi?"

Başını sallıyor ama konuşmaya cesaret edemiyor.

"Doğru olanı yapmaya çalışıyorum. Ona doğru yaklaşıp, sesini alçaltır. "Diana bana gelip Brad'e karşı o iddialarda bulunduğunda - üçümüz de bu odadaydık. Onları şiddetle reddetti. Onun hikayesine karşı Diana'nın hikayesiydi. Duraksıyor ve ekliyor: "Sana bunu söylemedim ama daha önce de yalan söylemişti.

"Ne? Paula şaşkınlıkla başlar.

Başını sallıyor. "Bir fen ödevinde kopya çekerken yakalandı. inkar etti. Ama sonra itiraf etti. Yani ben ona inanmaya meyilliyim."

Paula tamamen şaşırır; Diana'nın böyle bir şey yapacağına inanmazdı.

"Ve başka bir şey daha vardı," diye devam ediyor Graham. "daha ileri gitmesini istemedi - aslında kimseye söylemememiz, sessiz kalmamız konusunda ısrar etti. Polise gitmesini önerdim ama . Bu yüzden de ona inanmadım. Yalan söylediğini düşündüm. Gözleri onunkilerden uzaklaştı.

'Ama protokole tam olarak uymadım. Bunu rapor etmedim. Bunu gayri resmi tuttum - sadece kendi dosyamda bir not. Bilenler sadece ben, Brad ve Diana'ydı. Ve sen.' Sonra ona bakar.

Sarsılmış olan Paula, "İnansanız da inanmasanız da bunu bildirmek zorundasınız" der.

Başını sallar, perişan olduğu bellidir. 'Yapmalıydım ama yapmadım. Ona inanmalıydım. Ve şimdi o öldü.

Paula bir sonraki dersine yetişmek için sıkıntılı bir şekilde ayrılır. Bu karmaşanın içinde olması Graham'ın suçu. Belli ki işleri yanlış idare etmiş. O da

Diana'nın aldatırken yakalanması ve bu konuda yalan söylemesi onu şok etti. Graham'ın söyledikleri de onu rahatsız etmiştir. Diana'ya polise gitmesini önermiş ama Diana reddetmiş. Yani daha önce ona söylediği gibi küçük bir şey değil, oldukça ciddi bir şey olmalı.

Bu iddiaların tam olarak ne olduğunu ve Graham'ın neden şimdi ellerinde Diana'nın kanı olduğunu düşündüğünü tekrar merak eder.

KIRKINCI BÖLÜM

CAMERON odasındaiken dışarıdan sesler duyar. Yatak odasının penceresinden dışarı bakar. Polis buradadır. Evlerinin önündeki sokakta park etmiş bir polis minibüsü var. Cameron saat dörtte dedektifleri görmek için geri dönmek zorunda kalacağı için şimdiden endişelidir. ve şimdi de bu.

Başını eğiyor ve kapalı yatak odasının kapısının arkasından dinliyor. Alt kattaki insanların konuşmalarını duyabiliyor, annesinin sesi korku içinde yükseliyor. Yatak odasının kapısını açar, birkaç adım yürür ve aniden durup merdivenlerden aşağıya, oturma odasına bakar. Her yerde insanlar vardı ve belli ki bir şey arıyorlardı. Babası hâlâ burada, annesiyle birlikte merdivenlerin dibinde duruyor; o gün eve geldikten sonra işe dönmemişti.

Ailesi bir şok daha geçirmiş gibi görünüyor.

" oluyor? Cameron gelerek soruyor. "Arama emirleri var," diyor babası. Annesi öyle görünüyor ki konuşamıyor. Onun gözleriyle zorlukla buluşabiliyor.

"Neden? Ne ? Cameron aptalca bir sesle, onların yatak odasına gidişini izlediğini söylüyor.

Ailesi de cevap vermiyor.

"Şimdi istasyona geri dönmemiz gerekiyor," diyor babası. "Saat neredeyse dört oldu.

"Hayır," diye itiraz ediyor Cameron. Otomatik olarak söylüyor. Bununla yüzleşemiyor.

Bunların hiçbirinin olmasını istemiyor. Sadece saklanmak istiyor.

"Gel," diyor babası sertçe, eli omzunda. "Şu işi . Avukatın onlarla orada buluşacağını söyler.

Annesi ilk kez onlarla gelmiyor. Cameron, bir şey bulup bulamayacaklarını görmek için geride kalıp kalmayacağını merak ediyor. Arabayı almak zorundalar çünkü kamyonet aranıyor. Karakola giden kısa yolda zihni bulanıklaşır.

Babası onu sersemliğinden kurtarmaya çalışır. "Cameron? İsteksizce babasına döner. *Şimdi ne olacak?*

"Bilmem gereken bir şey var mı?" diye sorar babası, sesi ciddidir.

Ama Cameron konuşmıyor.

"Onlara dün gece hakkında ne anlatacaksın? Edward soruyor, gözlerini acımasızca önündeki yola dikerek. "Belki de bunun hakkında konuşmalıyız.

Odadaki yerlerini aldıklarında ve kayda alınan görüşme başladığında Edward sessizce paniklemektedir. Cameron hâlâ tutuklu değil ama Edward bunun sadece bir an meselesi olduğunu düşünerek dehşete kapılıyor. Ne yapacağını bilmek gittikçe zorlaşıyor. Edward'ın zihninde her şey bulanıklaşmıştır. Gerçeği yalandan, doğruyu yanlıştan ayıramıyor. Edward o günün erken saatlerinde karısıyla fısıltıyla yaptığı konuşmayı hatırlar. Ne yapmış olursa olsun, ellerinden geldiğince oğullarına yardım etmek istemektedirler. Diana öldü ve artık hiçbir şey bunu değiştiremez. Oğullarının hayatının geri kalanını hapiste geçirmesi neye hizmet edecektir? Eğer Cameron suçlanacaksa, kontrolünü kaybetmiş olmalı. Böyle bir şeyi kasten yapmayacağına eminim.

Ama bunu bir daha asla yapmayacağından nasıl emin olabilirler? Eğer yaparsa kendileriyle nasıl yaşayacaklardı?

Peki şimdi ona en iyi nasıl yardım edebiliriz? Zaten çok fazla yalanı ortaya çıkmıştı. Edward şimdiye kadar oğlunun ne kadar yalancı olduğunu bilmiyordu.

Karakola giderken ne söylemesi gerektiğini tartışmışlardı.

Dün gece dışarıda olduğunu itiraf etmeli miydi? Edward ellerini direksiyonun etrafında kenetledi ve düşünmeye çalıştı. Birisi onu kamyonla dışarı çıkarken görmüş olabilirdi, bu yüzden doğruyu söylemeliydi. Buna karar vermişlerdi. Ama Edward -Tanrı yardımcısı olsun- Diana'yla birlikte gittikleri, onun cesedinin bulunduğu yere çok yakın olan tarladan bahsetmemesini önerdi. Ona başka bir yere gittiğini söylemesini söyledi - orası dışında herhangi bir yere.

Dedektif Stone'un sesi Edward'ı düşüncelerinden çekip çıkarır.

"Cameron, basit bir sorumuz var. Dün gece on bir ile on bir buçuk arasında neredeydin?"

Cameron dedektife bakar. "Dışarı çıktım, kamyonetle. "Nereye gittiniz?

"Hamburger almaya gittim. Sonra da arabayla dolaştım."

"Neden?

"Çünkü üç gündür evde mahsur kalmıştım ve aklımı kaçırmak üzereydim. Bunu sesini yükselterek söylüyor, çaresizliği belli oluyor.

Avukat araya girer. 'Ne önemi var? Bunu ona neden soruyorsunuz?'

Stone, 'Diana'nın cep telefonu kayıp. Sende mi Cameron?'

Cameron başını sallar. "Hayır.

"Birisi Diana'nın telefonuna sahip ve dün gece saat on bir on üçte o telefonda Riley Mead'e bir mesaj göndermiş. Şöyle ekliyor: "Onu öldüren kişinin telefonunu sakladığını düşünüyoruz. Onu arıyoruz."

ama onu orada bulamayacağız, değil mi? Çünkü onu başka bir yere sakladın, değil mi? Riley'den o mesaj geldiğinde ona bakıyordun, değil mi?'

Cameron ısrarla başını sallar. "Hayır.

Edward kafasından kan aktığını hisseder. Cameron polisin Diana'nın kayıp hücrelerini bulacağından pek endişeli görünmüyor. telefon evde. Telefonu olmadığı için mi, yoksa evde olmadığını bildiği için mi? Tanrı yardımcısı olsun, Cameron'ın dün gece nerede olduğunu sadece o ve oğlu biliyor. Ya onu öldürdüyse ve telefonu o tarlada bir yere sakladıysa? Mesajda ne yazıyordu?

Stone öne doğru eğilir, biraz agresiftir. "Bize dün gece tam olarak nereye gittiğinizi söyleyin."

Cameron tereddüt ediyor ve sonra asık suratla, "Mezarlığa gittim, Birleşik Kilise'ye." diyor.

"Neden?" diye sorar Stone.

"Eskiden gittiğimiz bir yerdi, Diana ve ben. "Sadece yalnız kalmak istedim." diye ekledi.

Şimdi Edward telefonun o tarlada yerde olmasından çok korkuyor. Polisin onu bulmasına izin veremezler, muhtemelen üzerinde Cameron'ın parmak izleri vardır. Belki, diye düşünüyor, Cameron'a telefonun yerini söyletebilirse, gidip onu alabilir ve ondan kurtulabilir. Yok edebilir.

Stone, "kiliseye gitmek için bir kamyonu ihtiyacınız yok," diye gözlemliyor.

Cameron, "Size söyledim - önce bir süre etrafta dolaştım," diyor.

"Doğru," diyor Stone, belli ki buna inanmıyor. O gece Diana'nın arka bahçesinde olduğunuzu biliyoruz. Onu her kim öldürdüyse cesedini evin arka tarafına ve boş araziye taşıdığını düşünüyoruz.

bir aracın beklediği terk edilmiş bir yola götürdü. O yolu biliyor olmalısın Cameron. Sen burada büyüdün.'

"Hayır, bundan haberim yoktu.

"Bana yalan söylemeyi bırak, Cameron. Bu sende bir refleks gibi.'

Brad'in durumu kötü. Ellen onu görmek istemiyor. Telefonlarına ve mesajlarına cevap vermiyor. Tüm bunlar haberlere çıktığından beri evden çıkmak istemiyor. Nişanlısını kaybetti, işini ve muhtemelen öğretmenlik sertifikasını da kaybedecek. Kendine bir avukat tutmanın zamanı geldiğini düşünüyor. Araştırdı.

ve aramak için bir çift seçti. Kelly'nin o lanet çenesini kapalı tutması gerekiyor.

Dedektifler Pazartesi akşamı erken saatlerde bir arama emri ve bir ekiple gelirler. Başlamalarına izin vermeden önce arama iznine dikkatlice bakar. Ama onları durdurmak için yapabileceği hiçbir şey yoktur.

Küçük daireyi aramaları uzun sürmez, ancak bu Brad'in hayatının en kötü deneyimlerinden biridir, karakolda maruz kaldığı sorgulamalardan bile daha kötüdür. O çaresizce izlerken her şeyi parçalara ayırırlar.

Brad, onların

Diana'ya ait bir kanıt yerleştirmeye çalışabilir. Polise güvenmiyor. Her birine göz kulak olmaya çalışıyor, ama onlar

her yerde aynı anda. Dedektif Stone onu izlerken o da onları izler. "Ne arıyorsunuz? Brad sorar.

Ama dedektif cevap vermiyor. Dedektif Stone kendisi pek bir şey aramaz; sadece etrafta oldukça agresif bir şekilde dolaşır ve

orada burada, diğerklerinin dairesini yağmalamasına izin vererek terk etmek. Ama hiçbir şey bulamazlar. Brad büyük bir rahatlama hisseder.

Onlar gittikten sonra titreyen elleriyle telefonuna uzanır ve bir avukat arar.

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

Pazartesi, 24 Ekim 2022, 19:00.

Artık her şey çok farklı. Dünya sanki Diana öldüğünde durmuş ve sonra ters yönde dönmeye başlamış gibi. Hiçbir şey gibi değil. Artık kimse hakkında ne düşüneceğimi bilmiyorum.

Cameron'ı çok düşünüyorum, evinde sıkışıp kalmış, polis dışında kimseyle konuşmuyor. Eskiden yakın arkadaştık ama Diana ile çıkmaya başlayınca değişti. Bunu hepimiz görebiliyorduk. En uzun süren Diana'ydı ama sonunda o da bunu başardı.

Cameron her zaman biraz kendini beğenmiştir çünkü çok yakışıklı ve atletiktir - bir spor yıldızıdır. Buralarda önemli olan bu. Her şey ona çok kolay geliyor gibi görünüyor. Ama hiçbir zaman zeki olduğunu düşünmedim. O mesajı ve Cameron'ın göndermiş olup olamayacağını düşünüyorum. Riley dedektiflerin bunun bir kibiri işareti olduğunu düşündüğünü söylüyor ve evet, bunu anlayabiliyorum. Cameron bu kadar kibirli olabilir mi? Muhtemelen. İnsanların yakışıklı insanları olduklarından daha zeki sanma eğiliminde oldukları bir gerçek - bunu bir yerde okumuştum. Ama Diana öldüğünden beri onu görmedim. Tüm bunlarla nasıl başa çıkıyor bilmiyorum. Riley onu görmüş ve yıkılmış görüldüğünü söyledi.

ve kaybetti, ama sanırım rol yapıyor olabilir. Ama bilemiyorum.

Riley için endişeleniyorum. Çok komik. Onun için endişeleneceğimi hiç düşünmemiştim. Hiç kimsenin endişelenmesi gereken biri gibi görünmüyordu.

hakkında. Çok yetenekli ve kendine güvenen biri. Güçlü. Ama Diana'nın ölümü onu gerçekten sarstı. Ve metinle ilgili bu şey onu gerçekten korkuttu. Gün geçtikçe daha da dağılıyor gibi görünüyor. Çarşamba günü yapılacak cenaze törenini kaldırabileceğini düşünmüyor ama ona denemesi gerektiğini söyledim. Ona destek olmak için orada olacağımı söyledim.

Aramızdaki tüm o rekabetçi şeyler yok oldu. Diana öldükten sonra okul, notlar ve akademik ödüller kimin ? Riley, Diana'dan çok farklı. O kadar neşeli ve kaygısız değil. Ama o da kendi tarzında güzel.

Ruh çağırma tahtasıyla ilgili çok tuhaf. Riley'yi da üzümüşe benziyor. Keşke böyle şeyleri düşünmese. Bence okuldaki danışmanlardan biriyle görüşmeli. Yardımı olabilir. Bugün ona bunu önerdim ama okula geri istemediğini söyledi. Ona bir ara dönmesi gerektiğini söyledim, o da omuz silkti. Ona yarın düzenli olarak derslere geri dönmeye başlayacağımı ve bana ihtiyacı olduğunda mesaj atabileceğini ve orada olacağımı söyledim.

Bu öğleden sonra biraz okuldaydım ve herkes konuşuyordu Bay Turner'dı. Ve şimdi - bu gece haberlerdeydi - başka bir kız onun hakkında şikayette bulundu. Reşit olmadığı için kim olduğunu söylemiyorlar. Ne kadar sapık biri? Bir katil olabilir mi?

Umarım bu işin aslını öğrenirler ve Diana'nın katilini bulurlar. O adaleti hak ediyor. Ama bunu kimin yaptığını bulsalar bile, hayatını asla geri alamayacak. Ve biz de onu asla hayatımıza geri alamayacağız.

Edward Farrell karısına her şeyi anlatmaya karar verir. Bu ağır yükü tek başına taşıyamaz.

Polis o öğleden sonra evlerinde ve kamyonlarında yaptığı aramada hiçbir şey bulamamıştı. Edward buna şaşımamıştı çünkü Cameron arama konusunda pek de endişeli görünmüyordu. Ama O akşam mutfak masasında otururken, Cameron Edward odasında Shelby'ye karakolda olanları anlatır - kayıp telefon ve mesaj hakkında.

Shelby korkuyla ona bakar.

"Onlara yalnız kalmak için mezarlığa gittiğini söyledi," diyor. Kadın ona bakıyor, gözleri kocaman, yüzünün rengi solmuş.

"Ne?" diye fısıldar. "Ama size Ressler çiftliğinin yakınındaki eskiden gittikleri tarlada olduğunu söylemişti.

Yutkunuyor. "Ona gerçekte nerede olduğunu söylememesini söyledim. Kötü görünüyor.

"Ama telefonu onda değil," diyor Shelby. "Onu bulamadılar.

Bunu ona açıklamak zorunda olduğuna inanamıyor. Zihni düzgün çalışıyor olamaz - korku yüzünden. "Hayır, burada olmaz. Kadının kafasına dank etmesini ve daha da korkmasını izler.

"Başka bir yere sakladığını düşünüyorsun.

Edward sert bir sesle, 'olmadığını söylüyor,' dedi. 'Ama ya varsa? Ya o mesajı o gönderdiyse? Ama neden göndersin ki? Dedektiflerin de böyle düşündüğüne eminim.

"Mesajda ne yazıyordu?"

"Bilmiyorum.

"Önce onu bulmalıyız," diyor Shelby. "Nerede olduğunu söylemesini sağlamalısın! Gözleri vahşi ve sesi doğal değil. "Ondan kurtulmalısın!

Edward işkence görüyor. "Ama yapılacak doğru şey bu mu?" diye fısıldıyor. 'Eğer onu öldürdüyse-' Devam edemez.

"Başka seçeneğimiz yok!" diye fısıldıyor şiddetle. 'O bizim oğlumuz! Hayatının geri kalanını hapiste geçirmesine izin veremeyiz!

"Bana söylemeyecek. Edward yenilgiyle başını sallar. "Denedim. Eve dönerken arabada. Ne kadar inatçı olduğunu bilirsin. Her şeyi inkar eder. Ama o kadar çok yalan söyledi ki.

"Ne ?" diye soruyor ağlamaklı bir sesle.

'Belki de telefonu dün gece gittiği o tarlada bir yere saklamıştır. Tarlanın nerede olduğunu biliyorum; bana söyledi. Belki oraya ve etrafa bakarım.

"Tarlada cep telefonunu nasıl bulacaksın?" diye umutsuzca fısıldıyor.

"Bilmiyorum! Daha iyi bir fikrin var mı?' Ama yoktu.

Edward hava kararınca kadar bekler, sonra aranan ama götürülmeyen kamyonu biner ve paramparça olmuş karısını evde bırakır Yine yatak odasına kapanmış olan oğullarıyla birlikte. Cameron'a nereye gittiğini, hatta evden ayrıldığını bile söylemez.

Edward yanında güçlü bir el feneri getirir. Kasabanın dışına doğru sürüyor, ve köy yollarından aşağı, Pickering Yolu'nun Fairhill'den yaklaşık on dakika uzaklıktaki Town Line ile kesiştiği yere kadar. Etrafta kimse olmadığı için rahatlamıştır. Kendi farları dışında ortalık tamamen karanlıktır.

Aradığı tarlayı bulana kadar yavaşça sürüyor, tam Cameron'söylediği yerde. Açık kapıyı görür, tarlaya girer ve hemen sağa dönerek, iki tarafı çit çizgileri boyunca uzanan sık ağaçlarla korunan köşeye çekilir. Kontağı kapatır ve zifiri karanlıkta oturup motorun tıkırtısını dinler. Burada kimse onu göremez. Oğlunu ve Diana'yı da bu kamyonetin içinde kimse .

Edward yavaşça, bir korku hissiyle kamyonundan iner ve aramaya başlar. Belki de polis burayı çoktan aramıştı, eğer cesedin bulunduğu alandan çok uzakta değilse; bilmiyor. Buldularsa da bir şey bulamadılar. Cameron cesedi sakladıysa

Telefon, muhtemelen çit hattı boyunca bir yerde, açık alanda değil. Köşeden başlıyor ve önce bir yöne gidiyor, sonra diğerini. İçi boş kütükler, rahatsız edilmiş gibi görünen büyük taşlar, herhangi bir şey arar. Ağaçlardaki oyuklara bakar. Dallardaki kuytularda. İliklerine kadar donana kadar iki saat boyunca arar ama hiçbir şey bulamaz.

Sonunda, yenilmiş bir şekilde kamyona geri dönüyor.

Edward tarladan sola, çakıllı yola doğru çekerken, hemen arkasında başka bir aracın farlarını görür.

Aynı yol. *Kahretsin, kahretsin, kahretsin.* gelmişler? Bu bir saniye önce terk edilmiş. Edward sakın kalmaya çalışıyor. Belki de diğer sürücü onun tarladan çıktığını hiç görmemiştir. Ama paniğe kapılır - gaza basar ve gazı kökler. Buradan defolup gitmek istiyordu. Diana'nın bulunduğu yere yakın bir yerde olduğunu kimsenin bilmesini istemiyor.

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

ROY RESSLER, Susan'ın yaptığı elmalı turtaya eşlik için dondurma almak üzere kasabaya doğru yola çıkar. Bir şeyler yemeyi seviyor. Yatmadan önce gece haberlerini izliyor. Yolculuğun aklını dertlerinden uzaklaştıracağını umuyor.

Uzun araba yolunun sonunda, köy yoluna doğru sola dönerken, bir aracın ışıklarına benzeyen bir şey görür. tarlalarından birinde. Bu onu korkutuyor. Kimsenin onun tarlalarında bulunmak için bir nedeni yoktur - oralar özel mülktür. Aklına hemen Diana gelir, vahşice öldürülmüş ve tarlalarından birine bırakılmıştır. aynı yolda. Önündeki aracın kırmızı stop lambalarını görür ve ona yetişmeye çalışır, ancak araç çok önündedir ve etkileyici bir hız patlaması yaparak gözden kaybolur. Roy araca ulaştığında eski kamyonuyla yol ayrımına geldiğinde, üç olası yön vardır ve hangi yöne gittiği hakkında hiçbir fikri yok.

Roy dükkana asla ulaşamaz. Polise vardığında İstasyonda, kendini iyice kaptırmış durumda. Tarlalarından birine atılmış başka bir kız olabileceğinden endişeleniyor ve korkunç bir aciliyet duygusu hissediyor.

Dedektifler orada değil ama eyalet polisinden memurlar onunla konuşmak için hazır. Onlara ne gördüğünü anlatıyor ama aracın tarifini veremiyor. "Gece vakti tarlalarımın birinde birinin olması için iyi bir neden yok" diyor endişeyle.

Memurlardan biri ona "Tam olarak hangi alan olduğunu hatırlıyor musun?" diye sorar.

Roy ısrarla başını sallar. "Evet. Tarlalarını avucunun içi gibi bilir. Onları hayatı boyunca tanıdı.

"Gidip bir bakalım," diyor memur.

Roy kamyonetine biner ve iki memur da onu bir polis aracıyla takip eder. Tarlaya vardıklarında yolun kenarına park ederler ve araçlarından inerler. Memur Roy'a "Ne kadar uzakta?" diye sorar,

"Buradan onu bulduğun tarlaya kadar?"

"Yarım milden az," diyor Roy, "aynı yolun aşağısında."

Memur güçlü bir el feneriyle tarlanın girişini inceliyor. "Lastik izleri," diyor.

"Sana söylemiştim," diyor Roy, kendini haklı çıkarmış hissederek. Ama daha çok korkmaktadır. Eğer biri arazisine başka bir ölü kız bıraktıysa, bundan sağ çıkabileceğinden emin değildir.

"Stone'u arıyorum," diyor polis memuru ortağına. "Kapsamlı bir arama isteyecektir."

Paula bütün akşam sessiz ve düşüncelidir. Kızı Taylor için endişeleniyor. Onu bugün yine öğle yemeği saatinde, kafeteryanın dışındaki koridorda bir bankta tek başına otururken gördü. Öğle yemeğini yemiş Yanında bir kitap okuyordu. Öğrenciler yanından geçiyor, kafeteryaya girip çıkıyorlardı, onunla konuşmadan, hatta onu görmek. Bu Paula'nın kalbini kırdı.

Tereddüt etti. Kızına gidip sorunun ne olduğunu sormayı düşündü ama evde sormasının daha iyi olacağını düşündü. Bu onu okulda utandırabilirdi.

Bu ona çok acı veriyor. Taylor'ın neden hiç arkadaşı yok gibi görünüyor? Hepsi nereye gitti? Neden bu kadar sessizleşti? Ortaokulda bir sürü arkadaşı vardı. İnternette bir şeyler mi oluyor? Bir şekilde kızının telefonuna girmeli ve zorbalığa uğramak. Ama nasıl? Kızı telefonunu görmesine izin vermiyor. Taylor onunla konuşmazsa, ona nasıl yardım edecek? O giderek daha fazla içine kapanıyor.

Özellikle Turner ve Diana hakkındaki haberler ortaya çıktığında onunla Turner hakkında konuşmuştu. Kızına Turner'ın kendisine karşı hiç uygunsuz davranıp davranmadığını ya da başka birine karşı uygunsuz davrandığını görüp görmediğini sormuştu ama Taylor yine yüzünü çevirmişti. utandı ve hayır dedi. Sormak zorundaydı. En azından Turner'la

Taylor ve okuldaki diğer çocuklar için endişelenmesine gerek kalmayacak.

Paula, annesi dokuzuncu sınıfta İngilizce öğretmeni olduğu için Taylor'ın sosyal açıdan zorlanıyor olabileceğinden şüphelenir. Paula kendine diğer çocukların ebeveynlerinin öğretmenlik yaptığı okula giderek hayatta kaldıklarını hatırlatır, ancak kendini suçlu hissetmekten de alamaz. Belki de daha uzakta bir iş bulmaya çalışmalıdır. Bunun yardımı olur mu? Yoksa Taylor için kader çoktan çizilmiş midir? Fairhill Lisesi'nde mi?

Martin ile bu konuda ciddi bir konuşma yapar. O da endişeli. Taylor'ın nasıl idare ettiği hakkında konuşur ama Paula'nın aynı okulda öğretmen olmasının onun kadar büyük bir sorun olduğunu düşünmez. Onunla konuşmaları gerektiğini kabul eder.

Yemekten sonra Taylor'ın yatak odasına giderler. Paula onun kapısını çalıyor. ve "İçeri girebilir miyiz?" diye sorar. Homurdanarak onaylayan bir ses duyar ve odaya girer.

Taylor irkilmiş ve temkinli görünüyor. Paula bir süre onu inceler. O an - ince yüz hatları ve düzgün kahverengi saçlarıyla çok güzel bir kız. Ama eskisi gibi açık değil ve gülümsemiyor; mutlu görünmüyor. Paula onlarla konuşmak istemediğini anlayabiliyor. Paula buna, dışlanmaya alışmaya başlıyor. Bütün gençler böyle midir? Taylor onun tek çocuğu; bilmiyor. Öğretmenlik yaptığı çocukların okulda nasıl davrandıklarını biliyor ama kendi çocuklarıyla nasıl olduklarını bilmiyor. Ebeveynler.

"Her şey yolunda mı, tatlım? Paula yatağın ucuna oturarak nazikçe sorar. Kocasını garip bir şekilde kapının yanında durmaya devam eder.

"Evet, iyi. Neden?"

'Son zamanlarda çok sessiz olduğunu fark ettim. Hep odana kapanmışsın.'

"Yani?"

Paula tereddüt eder ve sonra "Seni bugün öğle yemeğinde gördüm, tek başına oturuyordun" der.

Taylor'ın yüzü kızardı.

'Neden diğer kızlarla - eski arkadaşların - Kiley ve Petra ile birlikte değildin? Onlara ne oldu? Sesini hafif tutmaya çalışıyor ama kalbi ikiye bölünüyor.

"Buralardalar. Sadece artık onlarla çok fazla takılmıyorum.

"Neden olmasın?

"Bilmiyorum. Başını başka yöne çevirir.

"Taylor, sınıf arkadaşlarının çoğuna İngilizce öğretmem senin için bir sorun yaratıyor mu?

"Hayır.

"Zorbalığa mı

uğruyorsun?" "Hayır.

"Telefonunu görebilir miyim?

"Hayır. Taylor elini telefonuna götürür ve yaklaştırır.

Paula çaresizce kocasına bakar. Sanki tüm cevaplar onda olmalıymış gibi ona bakmaktadır. Daha fazla yardımcı olmadığı için kendini ona kızarken bulur. Ne yapacağını bilmiyor

Sonraki. Kızının telefonunu aldı mı? Şifresini bilmiyor. Şimdilik yenilgiyle geri çekilmeye karar verir.

'Tamam. Ama benimle - bizimle - her zaman her konuda konuşabileceğini biliyorsun, değil mi?

Taylor başını sallıyor ama cevap vermiyor; belli ki sadece gitmelerini istiyor.

Paula üzgün bir şekilde kızının yatak odasından ayrılır ve odasına gider. Martin onu takip eder ve ikisine de birer içki doldurur. "İyi gitti," diyor alaycı bir tavırla.

Martin, "Bu işin aslını öğreneceğiz," diyor ama daha önce olduğundan daha endişeli görünüyor.

"Telefonunu ne yapalım?

Çaresizce başını sallar. "Bilmiyorum. Diğer ebeveynler ne yapıyor?

Diğer ebeveynlerin ne yaptığını öğrenecek. Belki de ne olduğunu onlara göstermeyi kabul etmediği sürece telefonunu elinden almalılar. Daha on üç yaşında. Ne kadar mahremiyet hakkı var? İçinde ailesinin göremeyeceği bir şey olmamalı, değil mi?

Taylor için endişelenerek içkisini yudumlar. Bunun da ötesinde, o günün erken saatlerinde Müdür Kelly ile yaptığı görüşmeyi hatırlıyor. çok üzücü. Diana'nın öldüğünü. Turner'ın

Onu ve başka bir kızı rahatsız ettiği ortaya çıktı. Bu adamın

Diana'nın cinayeti için bir mazeret. Bir de cesedin nişanlısının aile çiftliğinde bulunmuş gerçeği var. *Onu öldürmüş olabilir mi?* Tüm bunları düşünmek midesini bulandırıyor.

O ve kocası haberleri birlikte izliyorlar. Diğer kızla ilgili her şey açığa çıktı, haberlerde. Bir bok fırtınası Graham Kelly'nin başına çökmek üzere. Kadın, kocasının Muhtemelen bunu hak ediyor. Olayı düzgün bir şekilde ele almamıştı ve görünüşe göre bunun bedelini ödemek zorunda kalacak. Muhtemelen bu yüzden işini kaybedecek. Bir daha asla eğitim alanında çalışamayabilir. Kadın bir müdürün olayı daha farklı ele alabileceğinden şüpheleniyor.

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

SALI SABAHİ, Joe Prior şantiyedeyken ustabaşı ona yaklaşır ve iki dedektifin kendisiyle konuşmak istediğini söyler. Joe ustabaşının yüzündeki ifadeden hoşlanmaz, sanki Şimdi ne yaptığını merak ediyordu. Joe ona zaten tek yaptığının Home Depot'taki kasada o kızla sohbet etmek olduğunu söylemişti. Şimdi de ustabaşı dedektiflerin neden burada olduğunu merak ediyor. İki kişi oldular.

Joe ustabaşının yanından geçip ustabaşının karavanının yanında duran iki kişiye bakar. Onları tanır. Bunlar daha önce Diana Brewer hakkında onunla görüşen iki dedektiftir.

Onlara yaklaşır ve ustabaşı onları şüpheyile süzerek karavanın içine geri döner. Joe dedektiflerle yüzleşir.

"Sizin için ne yapabilirim?" diye hoş bir şekilde sorar. Dedektiflerin takım elbiselerinin içinde biraz gülünç göründüklerini düşünüyor. inşaat sahası. Bir giriş onlara çarparsa yazık olur, üstelik baret bile takmıyorlar, diye düşünüyor kendi kendine. Ama böyle bir ihtimal yok, gerçekten.

"Sadece birkaç soru soracağım," diyor Stone.

"Tamam.

Stone, "Pazar günü öğleden sonra Kanada sınırını geçtiniz," diyor.

Kahretsin. Bunu nereden biliyorlar? Onu izliyorlar mı? Takip mi ediyorlar? Bunu yapamazlar. Onu takip etmek için yeterli sebepleri yok. Seçeneklerini düşünerek hızlıca düşünüyor. İnkâr edemez, sınırı geçtiğini biliyorlar. Bu endişe verici bir gelişme, eğer nerede olduğuna, alışkanlıklarının neler bakmaya başlayın. "Evet, ne olmuş yani?

"Quebec'te ne yapıyordun?

Joe omuz silkti. "Bir günlüğüne alışverişe gittim. Söylemesi aptalca bir şey. Alışveriş yapmak gibi bir alışkanlığı yoktu. Ama hazırlıksız yakalanmıştı.

"Ne aldın?"

"Hatırlayamıyorum.

"Faturalarınız var mı?"

"Bu da ne böyle?" diyor onlara temkinli bir şekilde bakarak.

"Bunu hayır olarak kabul ediyoruz," diyor dedektif. 'Bir şey daha var - Pazar gecesi on bir ile on bir arasında neredeydiniz?

Otuz mu?"

"Evdeydim, neden?" diye cevap verir Joe. Acaba onu sarsmaya mı çalışıyorlar diye merak eder, gözlerinin hâlâ üzerinde olduğunu bilmesini ister.

Stone ortağına bakar.

"Teşekkürler, sizinle irtibata geçeceğiz. Sonra dedektifler dönüp ustabaşının karavanına doğru giderler. Joe arkasını dönüp evine gitti. ama Stone'un karavanın kapısını çaldığını görmek için omzunun üzerinden bakar. Joe endişeli bir şekilde durup izler. Ustabaşı görünür, kapıyı arkasından kapatır ve iki dedektifle birlikte Roddy Donnelly'nin çalıştığı alana doğru yürür. Joe, Roddy Donnelly'nin Roddy ile konuşan dedektifler. Şimdi endişeli. Ne söylediklerini duyabilmeyi diliyor. Ama bildiğinden korkuyor. Eğer Roddy onlara daha önce söylediklerini doğruluyorsa. ama bu çok uzun sürüyor. Stone Roddy'yi sertçe sorguluyor, fiziksel alanına giriyor. Joe buradan, Roddy'nin vücut dilinden bile anlayabilir - o anda söyleyebilir

Roddy teslim olur. Artık dedektiflere bakmıyor, yere bakıyor ve başını sallıyor. Roddy konuşmaya devam ederken dedektifler başlarını sallıyorlar. Stone onu omzundan alkışlar.

Sikeyim.

Brenda hangi gün olduğunu unutmuştur. Geçen her geceyle birlikte Diana'nın burada onunla birlikte olduğuna daha çok ikna olur; onu hissedebilir evde. Sanki Diana onu duyabiliyormuş gibi, sanki sohbet ediyorlarmış gibi kızıyla konuşuyor. Belki de tüm bunlar aklını kaçırmasına neden oluyor.

Pek bir şey yemiyor. Oldukça halsiz hissediyor, başı dönüyor. Ayağa kalkıyor ya da merdivenleri çıkıyor. Riley ve Evan'ın ayak işlerini yapma teklifini etmeli. Ekmeği bitmiş.

Haberlerdeydi, diğer kızla ilgili. Brenda beden eğitimi öğretmenin on ne yaptığını, Diana'ya ne yaptığını bilmek istiyor. Asla öğrenemeyebilir.

Riley ve Evan' mesaj atar ve birinin okuldan sonra gelip gelemeyeceğini sorar. Bir dakika sonra Evan cevap veriyor, Riley'yi alacağını ve on beş dakika içinde orada olacaklarını söylüyor.

Geldiklerinde, onları gördüğüne ne kadar sevindiğine şaşırır. Bugünlerde arkadaşlık etmek istediği tek kişiler onlar.

'Okulu kaçırmamalısın,' diyor.

Riley ona "Henüz okula dönmedim," diyor.

Evan gönüllü, 'Sorun değil. Şu anda öğle yemeğindeyim ve ondan sonra boş bir zamanım var.

"Benim için birkaç şey alabileceğini umuyordum.

"Elbette," diye cevaplıyor Riley.

Ona bir liste, biraz para ve birkaç bez torba uzatır. "İkiniz de çok yardımcı oldunuz," diyor minnetle, ağır ağır oturarak mutfak masasında. Bir an sessiz kaldı, gözyaşlarıyla savaşıyordu. Sonunda ağlamaklı bir sesle, "Sence onu kimin öldürdüğünü öğrenebilecek miyiz?" diye sorar.

İkisi de ciddiyetle ona bakar. Sonunda Evan başını sallar. 'Sanırım yapacağız, Bayan Brewer. İnancınız olmalı.' Sonra da yiyecek bir şeyler almak için ayrılırlar.

Evin içinde dolaşıp Diana'yla yüksek sesle konuşuyor. Eğer oradaysa, ona bir işaret vermesini istiyor.

Karakola geri döndüm. Dedektifler o korkunç Joe Prior'ı getirdiler. Onu sorgu odasında otururken izliyorum. Tıpkı hatırladığım gibi, iri yarı, dağınık kıvılcıklı saçlı kirli sakallı. Kot pantolonu ve gömleği kirli, ceket de daha iyi günler görmüş. Küçük gözleri var. Günlerdir ter kokuyor, sanki yeterince yıkanmamış ya da kıyafetlerini yıkamamış gibi. Bunu fark ettim.

Home'daki kasada beni rahatsız ettiği zamanlardan kalma pis bir koku.

Depo. Onun gelişinin kokusunu hep alırdım. Bu kokuyu bir korku hissiyle ilişkilendiririm. O gittikten sonra bile bayat kokusu devam ederdi.

Şimdi onu görüşme odasında otururken izliyorum ve başka bir yerde onun o berbat kokusunu fark edip etmediğimi hatırlamaya çalışıyorum. Bir yerde kokunun anıları tetiklediğini okumuştum. İsteksizce içime çekiyorum ve şimdi bir şeyleri tetiklemesini umuyorum. Ama tetiklemiyor. Tek hissettiğim iğrenme. Tiksinti.

Dedektif Stone başını ona doğru eğiyor. "Yani," diye başladı, "mazeretin doğru çıkmadı.

Prior sinirli görünüyor.

"Böyle dostlar varken düşmana ne gerek ? Stone diyor ki.

"Ondan benim için yalan söylemesini istememeliydim," diyor Prior.

"Yaptığım aptalca bir şeydi, özellikle de saklayacak bir şeyim olmadığı için.

"Doğru. Saklayacak bir şeyiniz yok, bu yüzden birinden sizin için yalan söylemesini istediniz," diyor Stone.

"Bak. Benim bakış açımdan görmeye çalış. Joe sesinin makul çıkmasını sağlar. "Benim fotoğrafım bütün haberlerde bu ölü kızla bağlantı. Şüpheli benmişim gibi görünüyordu.

Chrissake. Hatırlayacağınızdan emin olduğum gibi, bu yüzden mümkün olan en kısa sürede sizinle konuşmak için gönüllü olarak geldim. Stone ona kararlı bir şekilde bakar. 'I

hiçbir ilgisi yoktu ve sadece sizi üzerimden atmak istedim.

Geri. O gece evde yalnız olduğum için şahidim yoktu. Ama birinin bana kefil olmasını sağlayabilirsem her sona ereceğini düşündüm. Koltuğunda geriye yaslandı. "Böyle bir şey için haberlerde resminizin çıkmasının bir şey olduğunu bilemezsiniz. İnsanlar sana tuhaf tuhaf bakıyor. Ustabaşım bana bunu soruyordu. İşyerindeki insanlar benim hakkımda konuşuyordu. Ben sadece her şeyin istedim. Bu ölü kızla hiçbir ilgim yok.'

'Onu iş yerinde taciz ettin. Ona ilgi gösterdin ve bu karşılıksız kaldı.

Omuz silkiyor.

Sonra o koku hakkında unuttuğum bir şeyi hatırladım.

Stone diyor ki, 'Seni araştırıyorduk. Yalnız birisin. Etrafta dolaşıyorsun. Önceki adreslerini ve hareketlerini takip ediyoruz.

"Keyfinize bakın," dedi Joe.

Prior'a bakıyorum. Onun özel, iğrenç kokusunu başka nerede bulduğumu hatırlıyorum. Bir gece iş çıkışı, müdürüm Aaron beni arabama kadar geçirmişti. Kilitleme hiç girmedim. Arabada çalınmaya değecek bir şey yoktu ve eski bir döverdi.

Neyse, çalmaya da değmez. Arabaya bindim ve pis bir koku vardı. Evsiz birinin arabamın içine girmiş olabileceğini düşündüm ve hava alması için camları açtım. Ondan sonra hep kilitli tuttum. Ama şimdi o olduğunu düşünüyorum - Joe Prior. Arabamdaydı. Orada ne işi vardı? Ve sonra fark ettim. Arabayı hep

Torpedo ruhsat ve sahiplik belgesi. Adresimi bulabilirdi.

Bunu dedektiflere haykırmak istiyorum. Bağırıyorum da ama beni duymuyorlar. İrkilmiyorlar bile. Onlara ulaşamamak beni öfkeliendiriyor. Ama şimdi başka bir şey hatırlıyorum. korkutucu.

Gecenin geç bir saatinde yatak odamın penceresinde durmuş arka bahçeye bakıyorum ve orada biri var. Bana bakan karanlık bir adam şekli görüyorum. Kim olduğunu bilmiyorum ve dehşete kapılıyorum.

Şimdi Joe Prior'a baktığımda, o zaman hissettiğim dehşetin aynısını hissediyorum.

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

JOE PRIOR boktan bir gün geçirdi.

Dedektifler tarafından sorguya çekilmek hoşuna gitmemişti ama gitmesine izin verdiler ve o da işine döndü.

Şimdi, iş saat dörtte bittiğinde, Roddy'yi bekliyor.

Roddy'nin kamyonu. Piç kurusu onu görünce olduğu yerde durur ve altına sıçmak üzereymiş gibi görünür.

"Ee," der Joe, sesi hem hoş hem de tehditkârdır. İhanete çok öfkelenmişti. Roddy'nin ağzını burnunu kıramadığı için de öfkeli, çünkü bunu yaparsa polis öğrenecek. Roddy onlara anlatacak ve o zaman bu mazeret onun için gerçekten önemliymiş gibi görünecek.

Ve saldırıyla suçlanmak istemiyor. Yani o piç kurusuna dokunamaz. Ama Roddy bunu anlayamayacak kadar aptal, yani en azından onu biraz korkutabilir.

"Özür dilerim, dostum," diyor Roddy. 'Seni istemedim. Başka seçeneğim yoktu. Sesi dehşete düşmüş gibiydi.

"Her zaman bir seçim vardır Roddy," der Joe, "ve sen yanlış olanı . Kendine hâkim olamıyordu ama Joe bu işin peşini bırakması gerektiğini biliyordu. Bunu en aza indirmek zorunda. Çoktan itiraf etti Dedektiflere, Roddy'nin fotoğrafı haberlere çıktıktan sonra polisten kurtulmak için ona yalan söylettiğini anlatır. Roddy'ye son bir kez aşağılayıcı bir bakış atar ve arkasına bile bakmadan kendi kamyonetine doğru yürür.

Eve dönerken, her şeyi düşünür. Bu boktan mazeret işi için endişeleniyor. Ona asla bir şey söylememeliydi.

Roddy. Eğer bir mazeret sunarsa, onu unutacaklarını düşündü. Belki de bir avukat tutması gerektiğini düşünüyor. Avukat tutmuyor.

Nasıl görüldüğü umurumda değil. Hapisten uzak durması gerekiyor. Hapiste hayatta kalmaz. Düşüncesi bile terletiyor.

Çocukken yaşadığı tüm o boktan yerleri düşünmemeye çalışıyor. Babasının onu bir dolaba kilitlediği ve günlerce unutmuş gibi yaptığı ucuz daireler. Bunu yapmakta zorlanıyor

Nefes alış verişi gittikçe sıklaşıırken bir dakika boyunca nefesini tutuyor. Dolabın üzerinde kıvrıldığı o zamanlar

Karanlıkta yerde, yiyecek bir şey yok. İçecek bir şey yok. Ağlıyor ve altını kirletiyor. Dışarı çıkamıyordu. Ama karavan en kötüsüydü.

Eve döndüğünde polisin arama emriyle kendisini beklediğini görür.

Okuldan sonra Paula birkaç gündür düşündüğü şeyi yapar. Bugün Salı'dır ve Diana'nın annesini ziyaret edip başsağlığı dileme zamanı gelmiştir. Cenaze töreninin Çarşamba günü Birleşik Kilise'de yapılacağını duymuştur. Hayalinde

Kasabadaki neredeyse herkes ve muhtemelen daha uzaktaki insanlar da gidecek. Personel ve öğrencilerin katılabilmesi için okul erken kapanacak. Bundan korkuyor. Taylor'la ilgili kendi endişelerinin, Bayan Brewer'ın uğraşmak zorunda olduğu şeylerin yanında solda sıfır kaldığını fark eder.

Ön kapıyı çalar ve evin ne kadar terk edilmiş görüldüğünü fark eder. Bayan Brewer'ın bekar bir anne olduğunu ve başka çocuğu biliyor. Buna nasıl katlanabiliyor?

Kapı nihayet açılır ve yaslı kadının gözle görülür değişimi karşısında dehşete düşer. Paula onu en son ilkbaharda bir veli toplantısında görmüştü. Brenda Brewer her zaman toplantılara katılırken, diğer birçok ebeveyn buna zahmet etmezdi. O çok

kızını destekliyor, onunla gurur duyuyordu. Şimdi o kadının sadece bir gölgesi. Yüzü renksiz ve gevşek, saçları gevşek ve dağınık. Daha yaşlı görünüyor. Paula onu çok daha yaşlı olarak hatırlıyor.

Sağlam, neşeli ve enerjik. Paula onu gördüğünde ağlamak istediğini fark eder.

'Bayan Brewer,' diyor, 'Ben Diana'nın İngilizce öğretmeni Paula Acosta. Bir dakika içeri gelebilir miyim?'

Diğer kadın başını sallar ve 'Seni hatırlıyorum' der.

Paula, 'Diana için ne kadar üzgün olduğumu söylemek istedim,' diyor.

Tekrar başını sallar ve Paula'yı oturma odasına davet eder, orada otururlar. Garip bir duraklama olur, çünkü Bayan Brewer konuşmaya meyilliydi. "Hepimiz onu çok özleyyoruz," diyor Paula. Ve sonra Kendini inanılmaz derecede aptal hissediyor, çünkü elbette annesi onu herkesten çok özleyor.

Ayaklarının dibindeki çantaya uzandı. "Diana'yı çok zeki ve yetenekli bulduğumu biliyorsun. Okul yılının henüz başındayız ama Yaptığı çalışmalardan bazılarını - bazı denemeler ve yaratıcı parçalar - almak isteyebileceğinizi düşündüm. Diana'nın dönem başından beri verdiği ödevleri içeren bir dosyayı ona uzatır. Bayan Brewer dosyayı alır ve yavaşça açar.

"Hayalet hikâyesi ünitemiz için çok iyi bir kompozisyon yazdı. Brenda o zaman ona bakar. Paula'nın yüzü kızarır, söylediklerinin düşüncesizce olduğunu fark eder. "Veteriner olmak istemesini anlıyorum ama aynı zamanda olağanüstü bir İngilizce öğrencisiydi" der.

Brenda dalgınca başını sallıyor ve "Okumayı severdi" diyor. Gözleri oturma odasında dolaşır ve sonra geri dönüp ona bakar. "O burada, biliyorsun.

"Pardon? Paula diyor ki.

Diana. O burada, benimle birlikte evde. Onun ruhu. Onu hissedebiliyorum. Biliyorum.'

Paula şaşkınlıkla Brenda Brewer'a bakar.

'Şu anda burada, bizi izliyor,' diyor. 'Bayan Acosta'ya merhaba de, Diana. Uğraması ne kadar hoş, değil mi?'

Paula diğer kadının akıl sağlığından endişe ediyor. Hayal görüyor. Yardıma ihtiyacı var.

"Onun yanımda olması çok rahatlatıcı," diye itiraf ediyor Bayan Brewer. "Ama endişeleniyorum.

Paula şaşkın ve telaşlı bir şekilde ona bakar.

Korkarım bu bencilce. Onun burada benimle olmasını seviyorum ama huzur bulamayacağından endişeleniyorum. Çünkü o öldürüldü, anlıyor musunuz? Bence biri genç yaşta, trajik bir şekilde, haksız yere ölürse, hayatına devam edemez.

Ve bu bir annenin taşıyabileceği korkunç bir yük. Her şeyin ötesinde.'

Paula'nın tek yapabildiği başını sallamak.

'Yarın gömülecek,' diyor Brenda. 'Cenazeden ve papazın kutsamasından sonra huzur bulacağını düşünüyor musun? Ya da belki katilini bulduklarında? Tabii bulurlarsa. Ama o zaman yine yapayalnız kalacağım.

Paula ne yapacağını bilemez. Uzanır ve diğer kadının koluna dokunur. 'Eminim huzuru bulacaktır. Hepimiz onun için dua etmeliyiz.

Bir süre daha kaldıktan sonra ayrılırken, kendisini kaybetmiş gibi görünen Bayan Brewer'a yardım etmesi için kimi arayabileceğini merak ediyordu.

Zihin.

BÖLÜM KIRK BEŞ

Tüm bunları dehşet içinde izliyorum. Annem varlığını nasıl hissedebiliyor bilmiyorum ama öyle görünüyor hissedebiliyor. Başka kimse . Tabii burada olmadığım zamanlarda bile hep burada olduğumu düşünüyorsa o başka. Söylediklerinin Bayan Acosta'yı huzursuz ettiğini söyleyebilirim. Annemin aklını kaçırdığını düşünüyor. Bayan Acosta'nın yerinde olsaydım, benim de tepkim bu olurdu.

Annem benim için hep endişelendi ve sanırım hep de endişelenecek. Ebeveynler böyle yapar. Şimdi ebedi ruhum için endişeleniyor, asla huzur bulamayacağım için. Bunu hiç düşünmedim bile. Artık geleceği hiç düşünmüyorum. Şu anda yaşıyorum ve geçmişini düşünüyorum. Araf böyle bir şey mi?

Annemin katlanmak zorunda olduğu her şey için endişeleniyorum. Ve ona yardım edemiyorum, nasıl edeceğimi bilmiyorum.

En azından geçmişini düşünebiliyorum ve yaşayanları gözetlemediğim zamanlarda yaptığım da bu. Herkesin bana ne olduğunu anlamaya çalışmasını izliyorum. Olayların bu şekilde gelişmesi çok sinir bozucu. bana sadece parçalar halinde geri dönüyor. Sanırım travmalarda oluyor. O gece neler hatırlamaya çalışıyorum ama sanki biri üzerime karanlık bir perde çekmiş gibi. Arka bahçemdeki adam hakkında daha fazla şey hatırlamaya ama her seferinde dehşete kapılıyorum. Sadece bir boşluk. Bu bana şunu düşündürüyor.

Okulda okuduğumuz Emily Dickinson'ın "Tüm gerçeği söyle ama eğik söyle" adlı şiiri. Bayan Acosta, şiirin bir yorumunun, gerçeğin bir kerede kabul edilemeyecek kadar çok olabileceği, bazen ona dolambaçlı bir şekilde yaklaşmanız gerektiği anlamına geldiğini açıkladı. Emily Dickinson'ın travma hakkında ne bildiğini merak ediyorum. Belki de fark ettiğimizden daha fazla.

Kendimi Bay Turner'ı ve sonunda Müdür Kelly'ye onun yaptıklarını anlattığımda neler olduğunu düşünürken buluyorum. O anı çok iyi hatırlıyorum.

Yeterince.

Soyunma odasında üzerime yürüdüğünden beri beden eğitimi dersinden ya da koşu antrenmanından zevk almamıştım ve koşu takımında olmak istemiyordum.

Artık takımda değildim ama Cameron'ın ya da başka birinin neden bıraktığımı sormasını istemediğim için devam ettim. Herkes benim takımdaki en iyi koşucu olduğumu biliyordu. Bu yüzden bırakmam birkaç haftamı aldı.

şey söylemedim. Hiçbir şey söylemeden geçirdiğim süre uzadıkça, ortaya çıkmak daha da zorlaştı. Müdür Kelly'nin İnanın bana, elimde hiçbir kanıt yoktu ve Bay Turner'ın sözüne karşı benim sözümüdü. Bay Kelly beni daha önce de bir yalanın içinde yakalamıştı. Ben de istemedim

Ne başka kimse bilmiyordu, çünkü çoğunlukla Cameron öğrenirse ne yapar diye endişelendim. Riley'e bile söylemedim. Ama sonunda Turner'ın pis bakışlarından o kadar sıkıldım ki, buna bir son vermesi için Müdür Kelly'ye gittim. Bunu sürdürebileceğimi düşündüm.

sadece arasında. Bay Kelly, Bay Turner ve benim bir toplantı yapmamızı istedim. Bay Kelly'ye neler olduğunu ve Bay Turner'ı getirmesi gerektiğini söyledim. Artık bunun olamayacağını.

Yapacağını bildiğim gibi her şeyi inkar etti. O olduğunu söyleyebilirim Sonunda ortaya çıktığım için şaşkın ve kızgındı - bundan kurtulduğunu sanıyordu. Sadece bir yanlış anlaşılma olduğunu, bakışların, dokunuşların sadece işini yaptığını, destekleyici bir koç olduğunu söyleyerek, tamamen palavra sıktı ve duygularını incitti. Ne kadarıyla Soyunma odasında oldu. gibi beni suçladı.

Onu soyunma odasına davet ettiğimi söyledi.

Yalan söylediğimi. Belki de ona aşık olmuştum. O kadar öfkeliydim ki zar zor konuşabiliyordum. Kelly aramızda bir ileri bir geri baktı; köşeye sıkışmış gibi görünüyordu.

Kelly, Turner'ın tarafını tuttu. Onlar arkadaş. Onlar erkek. Ona resmi bir şikayette bulunmak istemediğimi söyledim.

kimsenin bilmesini istemedim. Onlara sadece durmasını istediğimi söyledim. Daha ileri gitmesini istemediğimi söyledim. Öylece bıraktık.

Şimdi de yaptıklarından sıyrılmaya çalışıyor. Farklı bir şekilde ele , ancak bunların hiçbirini benim hatam olarak görmeyi reddediyorum. Bu Bay Turner'ın korkunç davranışı için beni suçlaması beni çileden çıkarıyor.

Ama yaptıkları bu değil mi? Bunu giymemeliydi. Benden hoşlanıyordu. Ve geri kalan her . Keşke şimdi söyleseydim Sadece Bay Kelly'ye değil, başka birine de olanları anlatmalıydım. Riley'e anlatmalıydım. Ya da anneme. Onlara her şeyi anlatmalıydım. Çünkü şimdi ben konuşamıyorum ve o kendi bildiği anlatıyor.

Joe Prior dairesini aramalarını izliyor. Bu biraz Utanç verici, çünkü her yer . Daireye şöyle bir bakar ve onların gördüklerini görür. Yeni boyaya ihtiyacı olan duvarlar. Temizlenmesi gereken zeminler. Belli ki ikinci el mobilyalar. Banyoda yerde ıslak havlular, sehpanın üzerinde kirli tabaklar ve bira kutuları var. Ama burada bulabilecekleri bir şey olmadığını biliyor. Hatta eşyalarını karıştıran kadın memura, sanki bir mağazada perakende satış yapan bir işçiymiş gibi, "Bir şey bulmanıza yardımcı olabilir miyim?" diye soruyor. Kadın gülümsemiyor.

Kitaplığına baktıklarında hafifçe geriliyor. Bir kitaplığı var. gerçek suç kitapları koleksiyonu, bir sürü seri katil şeyleri. Dikkatlice inceliyorlar. İçlerinden biri, mizahsız kadın.

Karanlıkta Gitmiş Olacağım'kopyasını tutarak ona geri döndü. Bu ideal değil ama pek çok insan gerçek polisiye okuyor; bu onları katil yapmaz. Bunu ona karşı kullanamazlar.

Ama Roddy'den kendisi için yalan söylemesini hiç istememiş olmayı diler.

Ellen Salı akşamı erken saatlerde telefonundaki bir dizi mesaja bakıyor. Onlara bakmayacağına dair kendine söz vermişti, ama kendini tutamadı. Diğer kızla ilgili haberler çıktığından beri, hayal bile edilemeyecek bir cehennemde yaşıyor. Ailesi Şok olmuş ve burada çiftlikte onlarla birlikte olduğu için, fazla bir şey söylemeseler de, onların sempati ve ilgisiyle boğulduğunu hissediyor. Söylemelerine gerek yok.

Babası bir gece önce panik içindeydi. tarlalarından birinde başka bir ölü kız buldu. Gece boyunca uyumamıştı - o ürkütücü arama devam ederken hepsi uyumuştı - ama hiçbir şey bulamamışlardı. Ve tüm bu zaman boyunca dile getirilmeyen bir alt metin vardı - *Ya Brad'se?* Kendini bir eğlence evindeymiş gibi hissetmişti,

Her şeyin çarpıtıldığı bir Hitchcock filmi gibi. Hiçbir şey bulamadıklarında ne kadar rahatlamıştı. Tamamen tükenmişti.

Brad Turner'la ilgili her şeyi unutmak, onun var olduğunu bile unutmak istiyor. Ve yine de -

Mesajlar var.

Ellen, seni seviyorum.

Söyledikleri şeyi yapmadım. Hepsi yalan. Beni bilirsiniz. Böyle bir şey yapamam.

Sen varken nasıl böyle bir şey yapabilirim? Sen istediğim her

şeysin. Lütfen beni bırakma.

Bir avukatım var. İyi bir görüşme yaptık ve bana endişelenmemi gerektirecek bir şey olmadığını söyledi. Aleyhimde hiçbir kanıt yok, hiçbir şey için. Her şeyin unutulup söyledi. Sadece o kızın sözüne karşı benimki ve kimse ona inanmayacak.

Lütfen konuş benimle.

Brad'in telefonuna gelen bir mesaj onu ürkütür.

Avukat tam olarak ne dedi?

Ellen'dan haber almaktan umudunu kesmişti ama şimdi kalbi yerinden fırlayacak gibiydi. Hızlıca cevap mesajını yazar. Buraya gelip konuşabilir miyiz?

Hayır. Sadece söyle.

Tamam, o da mesaj atar. Hiç yoktan iyidir, diye düşünüyor Brad. En azından onunla konuşuyor.

Onu aramamın iyi olduğunu söyledi. bir şey olmadığını söyledi. Okuldaki dosyadaki şeyler ona göre önemsiz şeylermiş. Kelly'yi görebildi ve ona dosyada ne olduğunu gösterdi. Asıl dosya poliste ama o bir kopyasını aldı ve size söylediğim gibi, hiçbir şey değildi. Kelly'yi suçlamak için yeterli değil.

bana gerçek bir zarar veremez. Avukatın bildiği kadarıyla (poliste bağlantıları var) Diana'nın cinayetinde hiç kimse aleyhine gerçek bir kanıtları yok. Medya sadece cinayet yüzünden bu olayı olduğundan daha fazla büyötmeye alışıyor. Bunu her zaman görüyor.

Avukattan biraz daha iyi şeyler söylüyor olabilir. ama özünün doğru olduğunu düşünüyor. Kelly'nin dosyasında Diana ile soyunma odasında yaşanan olaydan ya da sonrasında yaşanan çirkinliklerden hiç bahsedilmiyor. Kelly kendi kıını kurtarmaya çalışıyordu, çünkü Diana istemese de, inansa da da yasa gereği bunu rapor etmesi gerekiyordu.

Ama Brad hala endişeli. Hatta korkuyor. Kelly'nin sessiz kalacağına tam olarak güvenmiyor. Ama Brad kendine Kelly'nin gerçeği söylemesi için artık çok geç olduğunu söyler. Başı büyük belaya girer. Kararını verdi ve bununla yaşamak zorunda kalacak. Zoe'nin şimdi ortaya çıkması biraz endişe vericidir ama onun sözüne karşı Kelly'nin sözüdür ve Bu da onu dikkat çekmek isteyen biri gibi gösteriyor. Neredeyse temize ıktı.

O dosyayı görmek isterim, Ellen Texts.

Ve sonra her şey için yolunu açık görüyor. Eğer Ellen'a o dosyayı gösterebilirse, o zaman rahatlayacaktır. Ellen'ın o dosyayı Kelly'nin onun için yalan söyleyeceğini düşünüyor. Ona Kelly'nin genç öğretmenle olan ilişkisinden hiç bahsetmemiştir; Kelly'nin bunu kendisine sakladığını bilmemektedir. Onu affedecek ve ona geri dönecektir. Dönmezse iyi görünmeyecek. Aralık ayında evlenecekler ve tüm bunlar unutulup gidecek.

Kelly ile konuşacağım. Eğer bir kopyasını alabilirsem, buraya gelip bakabilir misin? Olur.

Ellen bakar. Doğru şeyi mi yapıyordu?

Brad gerçekten yanlış bir şey yapmadıysa, Diana söylediği gibi uyduruyor, abartıyor ve yalan söylüyorsa, o zaman burada kurban o ve Diana'nın onu yüzde 100 desteklemesi gerekir. Kendine izin veriyor küçük bir umut. Eğer avukat bu kadar eminse ve dosyadaki hesap

Brad'in söylediği kadar hafifse, bu kabus yakında sona erebilir. Belki de diğer kız cinayetten sonra şöhret olmak için ortaya çıkmıştır. Belki o da yalan söylüyordur.

KIRK ALTINCI BÖLÜM

GRAHAM KELLY günün sonunda bir içki içiyor. Cehennem gibiydi - bir öğretmen öldürüldüğünde herkesin paniklemeye başlaması cinsel uygunsuzlukla suçlanıyor. Bu her müdürün ve her yöneticinin korktuğu bir şeydir. Ve şimdi onun gözetiminde oldu. Brad Turner'ı işe aldığı güne pişman oldu.

Viskisini bir yudumda bitirir ve kendine bir tane daha doldurur. Sandra oturma odasına girer ve onu yakalar. "Neler oluyor?" diye tedirginlikle sorar.

"Neler olduğunu biliyorsun," diye . Ona polise verdiği dosyada neler olduğunu anlatmış ve o da bunların kendisine o kadar da kötü görünmediğini söylemiş. Ona söyleyebildiği kadarıyla, her şeyi yaptığını söyledi.

Doğru. Şikayeti belgeledi ve Diana öldükten sonra polise gitti.

Ona dikkatle bakıyor. "Sadece bana söylemediğin başka bir şey olup olmadığını merak ediyorum.

Ona gerçeği söylerse ne düşüneceğini merak ediyor. Söylemeli miydi? Katlanması daha mı kolay olurdu? "Bir hata yapmış olabilirim," der.

Yaklaşıyor. "Ne hatası?

Kararsız bir şekilde ona bakar. 'Bunu rapor etmeliydim. Ve aslında şikayeti onun resmi dosyasına koymadım. Tabiri caizse kayıt dışı tuttum, kendi dosyamda. "Ve şimdi üst düzeydekiler biliyor ve benden memnun değiller" diye ekliyor. Bu gerçeğin sadece bir kısmı, sadece bir kırıntı.

"Bunu neden yaptın ki?

Kız üzgün. Eğer bu onu üzdüyse, o zaman kesinlikle geri kalanını ona anlatamaz. Çünkü Diana bunu rapor etmemi istemedi.

Bunun resmiyet kazanmasını istiyorum,' diyor sınanırcasına. 'Bunun sadece arasında kalması konusunda kararlıydı. Daha ileri gitmesini istemedi. Bu yüzden ona inanmadım.

Ona şüpheyle bakıyor. 'Diana neden resmi olmasını istemedi? O zaman neden şikâyet etti? Bu hiç mantıklı değil.

'Hayır, yalan söylemiyorsa öyle değil. Ben de öyle düşündüm ve kendim için bir kayıt tuttum ve bildiğim kadarıyla tatmin oldu ve bu bitti.'

Bir an düşünür gibi oldu. Sonra şöyle der: Ama hoşuna gitse de gitmese de bunu rapor etmeli ve resmi olarak belgelemeliydin. Kendini düşünmelisin. İşini kaybetmeyi göze alamazsın!

Bu , değil mi?'

"Hayır," diyor ona sinirlenerek. "Bana kızgınlar ama olduğundan daha kötü görünmesini istemiyorlar. En azından bunun doğru olduğunu umuyor.

Ama öyle
olmadığından
korkuyor. "Güzel,"
diyor kadın.

Kadın hızlı adımlarla odadan çıkar ve onu düşünceleriyle baş başa bırakır. İçkisiyle baş başa oturur.

Çok fazla pişmanlığı var. Keşke başka türlü biri olsaydı.

Adam. Bir eylem adamı ya da en azından olaylarla yüzleşen ve onları düzeltmeye çalışan bir adam. Evliliğindeki sorunlarla yüzleşmedi. O ve karısı birbirlerinden uzaklaşmışlar. Ayrı odalarda yatmıyorlar ama aralarındaki onca mesafeye rağmen öyle de olabilir. Bir zamanlar aşık olmuşlardı; çok uzun zaman önceymiş gibi geliyor. Hâlâ hatırlayabiliyor ama artık onlar farklı insanlar. Bununla yüzleşip işleri düzeltmeye çalışmak yerine -örneğin evlilik danışmanlığına giderek- kendisinden yirmi yaş küçük Cally Desjardins ile aptalca bir kaçamak yaparak evdeki sorunlarından kaçmıştı.

Genç, çekici, yeni bir öğretmendi ve anlaşılan onunla sadece kariyeri için yapabilecekleri için ilgileniyordu. Her şey kulaklarının dibine çökmüştü. Kendini aptal gibi hissetmişti.

kendisi. Cally'nin bir şey söylemesinden korkmuyordu; bu onun için de iyi olmazdı. Birilerinin bildiğini hiç fark etmemişti.

Brad biliyordu. Brad onları birlikte görmüş. Ve şimdi ona şantaj yapıyor.

Graham Kelly oturma odasında tek başına oturmuş, suçluluk duygusu ve korkusuyla boğuşmaktadır.

Paula akşam yemeğini hazırlıyor ama aklı başka yerde. Brenda Brewer'ı ve öğleden sonraki davranışlarının ne kadar endişe verici olduğunu düşünüyor. Bir şeyler yapması gerektiğini hissediyor.

Ona yardım bulması gerekiyor ama nereden?

Taylor mutfığa girer ve sorar, "Yemeğe ne kadar var?" "Yaklaşık yarım saat.

Tekrar dışarı çıkıyor.

Bu da başka bir şey. Paula, Taylor'la aşağı yukarı aynı yaşlarda bir kızı olan bir arkadaşıyla konuşmuştu. Pek işe yaramamıştı. Çünkü Karen, görünüşe göre, kızına kendi telefonunu aldığı anda en başından itibaren katı sınırlar koymuştu. Kızının hem telefon hem de bilgisayar şifrelerini biliyordu ve istediği zaman onlara girebiliyordu. Paula bunları dinlerken bile kendi kendine arkadaşının kendini kandırıp kandırmadığını sordu. Ya da ona yalan söyleyip söylemediğini. Ebeveynlik çok rekabetçi olabiliyor. Belki de şifreler ondaydı ama bakmaya korkuyordu. Belki de kızı şifrelerini yıllar önce değiştirmişti ve Karen bunu bilmiyordu ve Paula'nın bugünlerde pek çok ebeveynin şüphelendiği gibi kasıtlı bir cehalet içinde yaşıyordu. Sonra Karen, dürüst olmak gerekirse, aylardır kontrol etmediğini, çünkü kızının ona hiçbir neden göstermediğini itiraf etti. endişe. Pek güven verici değildi.

Akşam yemeğini fırına koyduktan sonra Paula, Taylor'ı aramaya karar verir. Onu çalışma odasında telefonuna bakarken bulur. Televizyonun önündeki eski deri kanepede yanına oturur. Boğazını temizler ve şöyle der: "Taylor, tatlım, bir dakika konuşabilir miyiz?" Kızı geçen seferki gibi temkinli bir şekilde ona bakar. *Ona ne oldu böyle?* Paula düşünüyor. *Eskiden çok yakındık. Bu normal mi?* "Bugünlerde pek mutlu görünmüyorsun.

"Mutlu olacak ne var ki?

Böyle söyleyince Paula nasıl cevap vereceğini bilemiyor. Şu anda dünyada çok fazla yanlış var - savaşlar, iklim değişikliği. *Çocuklarımıza ne büyük bir yük yüklediğimizi düşünüyor.*

'Şey,' diye deniyor, 'biz çok şanslıyız. Bir ailemiz, bir evimiz, sağlığımız ve özgürlüğümüz var. Hayallerinizin peşinden gidebilirsiniz. istiyorum.' Bunu söyler söylemez on üç yaşındaki bir çocuğa ulaşmanın yolunun bu olmadığını anlıyor. Taylor gözlerini deviriyor.

"Okul değiştirmeyi düşünüyorum," diyor Paula. "Ne? Neden?"

"Çünkü benim öğretmenlik yaptığım liseye gitmek zorunda kalmanın senin için iyi olacağını sanmıyorum, sosyal açıdan yani.

"Ne? Hayır."

'Benim hakkımda ne söylediklerini biliyorum. Öğrenciler her zaman şikayet edecek öğretmenleri hakkında, bunu biliyorum. Bu sizin için işleri zorlaştırıyor olmalı.

Taylor başını sallar. 'Hayır, çoğunlukla senin harika olduğunu düşünüyorlar. I Yani, sizin katı olduğunuzu düşünüyorlar ama size saygı duyuyorlar. Diğer öğretmenler gibi değilsiniz.

Bu hoş bir sürpriz; belki de her şeyi yanlış anlamıştır. Ama o zaman kızını rahatsız eden nedir? Taylor'ın gözlerinde oluşan yaşları görür ve baraj yıkılır.

BÖLÜM KIRK YEDİ

ELLEN ailesine nereye gittiğini söylemeden çiftlikten ayrılır.

Onu durdurmaya çalışırlarsa diye bilmelerini istemiyor ama nasıl olsa anlayacaklar. Başka nereye gidebilir ki?

Küçük arabasını uzun araba yolundan aşağı sürüyor ve yolun sonundaki çakıllı yola sapıyor. Şimdi ürpertici geliyor.

bu yolda ilerliyor. Tarlaları geçip cesedin bulunduğu yere yaklaştığında, beyaz haçı tekrar görür.

Yolun kenarında. Onu gördüğünde bir endişe hisseder ve kendine ne halt ettiğini sorar. İçinde, derisinin yüzeyinin hemen altında gezinen bir histeri vardır. Doğal iyimserliğini, dünyada her şeyin yolunda olduğuna dair doğuştan gelen duygusunu kaybetmiştir. Bunu çocukluğundan beri içinde taşıyor, ailesi tarafından ona aşılınmış ya da belki de öyle yaratılmış.

Hiçbir zaman

hiçbir şeyden şüphe etmezdi. Şu ana kadar, her şeyden şüphe ediyordu. Gerçeği bilmesi gerekiyor.

Bu dosyayı görmek istiyor. Diana Brewer'ın nişanlısı hakkında tam olarak ne söylediğini bilmek istiyor. Abartı ve yalan olduğunu söylüyor. Ona inanıp inanmayacağını bilmiyor. Bu adamla konuşmak istiyor. Avukat da. Brad'in endişelenecek bir şeyi olmadığı doğru mu? Peki ya ortaya çıkan diğer kız? Onunla konuşabilmeyi diliyor; belki kızın yalan söyleyip söylemediğini anlayabilir.

Brad'in sokağına varıp park ettiğinde, yukarı bakar ve onu pencerede, kendisini izlerken görür. Kalbi yerinden oynar. Bu onun bu daireye son gelişi mi? Bu son mu?

Onu son kez mi görecek? Adamın dış hatlarını gözlemliyor; adam sigara içiyor ve külünü pencereden dışarı savuruyor. O kadar zahmetsizce yakışıklı, pencerede duruyor, ona bir şey veriyor

Acıdı. Herhangi birine sahip olabilirdi ve onu seçti. bir sorun yoksa, normal değilse neden genç kızlarla uğraşsın ki? Adamın genç kızlarla ilgilenmesi hoşuna gitmiyor.

yeniden sigara başladı. Bunun iğrenç bir alışkanlık olduğunu düşünüyor. Bu da onun başka ne gibi iğrenç alışkanlıkları olabileceği konusunda endişelenmesine neden oluyor.

Merdivenleri korkuyla çıkar ve Brad o daha kapıyı çalmadan kapıyı açar.

"Ellen!" diyor ve onu kollarının arasına alıyor. Ellen kucaklanmaya izin veriyor ama kaskatı kesiliyor ve ona sarılmıyor. Hiçbir şey söylemiyor. Adam onu bıraktığında, kadın oturma odasına doğru yürür, Ceketini çıkarıp kanepenin arkasına atıyor ve kollarını kavuşturarak ona doğru dönüyor. "Bu dosyayı görmek istiyorum. Bu yüzden buradaydım - dosyayı görmek için, onu görmek için değil.

'Evet, tabii ki,' diyor ve mutfığa gidiyor.

Onun mutfak masasından bir dosya alıp oturma odasında kendisine getirmesini izliyor.

"Neyse ki," diyor, "Graham polise vermeden önce fotokopisini çekmiş, bu yüzden benim için bir kopya daha çıkardı. Ona verirken sadece biraz endişeli görünüyor.

Sessizce oturur ve dosyayı açar. Kısa, sadece el yazısıyla yazılmış sayfa. Diana Brewer'ın kendisi ve Brad Turner ile nasıl özel bir görüşme talep ettiğini özetliyor. Görüşme 11 Ekim 2022 günü öğleden sonra okuldan sonra onun ofisinde gerçekleşmiş.

Diana onlara Turner'ın kendisine uygunsuz ve müstehcen bir şekilde baktığını, kendisine gereksiz yere dokunduğunu ve

birçok kez uygunsuz davranışlarda bulunduğunu ve bunun onu rahatsız edici. Resmi bir şikayette bulunmak istemediğini, ancak bu davranışın sona ermesini istediğini söyledi. Kelly'nin belirttiğine göre Diana'yı ikna edici bulmadığını, anlattıklarına inanmadığını, Turner'a inanmaya meyilli olduğunu ve Diana'nın ya durumu abartmış ya da suçlamaları uydurmuştu. Bu konuyu daha fazla uzatmayacaktı çünkü Diana bunu yapmasını istemiyordu, bu da onun her şeyi uydurduğuna inanmasına neden oluyordu. Kelly böyle bir şeyin hiç yaşanmadığını ya da en kötü ihtimalle her şeyin bir yanlış anlaşılma. Turner çoğunu inkar etti ama Diana'dan özür diledi.

yanlış anlaşılma için özür diledi ve gelecekte böyle bir şey olmayacağını söyledi.

Hepsi bu kadar.

Ellen okumayı bitirir ve düşüncelerini toparlamak için sayfalara bakar. Tıpkı Brad'in söylediği gibi. Kelly oradaydı ve açıkça onun tarafını tutuyordu. Kelly Brad'e inandı, Diana'ya değil. Sadece... bu diğer kız şimdi ortaya çıktı. Ne söyleyecek?

Sonunda başını sallar ve ona bakar. Hâlâ hoşlanmıyor - nişanlısının genç bir kıza yanlış bir şekilde bakmış olabileceği, ona uygunsuz bir şekilde dokunmuş olabileceği yönündeki herhangi bir ima, bu bir 'yanlış anlaşılma' olsa bile. Nişanlısının genç bir kıza daha iyi bakmasını tercih ederdi.

yargı. Diana'nın her şeyi uydurduğundan emin olmayı tercih ederdi. Ve bu diğer kızın da. Ama gerçekten olan bu muydu?

"Peki ya diğer kız?" diye sorar. "O ne diyecek?" Brad'in yüzü kızarır ve haliya bakar. Ve sonra fark eder.

"Zaten biliyorsun. Ne diyor o?" Ellen sorar, sesi . 'Yalan söylüyor, bir

şeyler uyduruyor, tıpkı Diana gibi,' diyor. Onun sesi

Acı. "Polis dün sabah beni sorguladı. Kızların soyunma odasında onu bastığımı iddia ediyor. Bu saçmalık. Hiçbir zaman oldu.'

Ellen'in kalbi tekrar sıkışır.

Sinirli bir şekilde gözlerini ona diyor. 'Evinde hiçbir kayıt yok Diğer kızın okulu benden hiç şikayetçi olmamış, bu yüzden avukatım çok endişelenmemem gerektiğini söylüyor. "Şimdi ortaya çıkması onu ilgi arayan biri gibi gösteriyor.

Ellen tedirgin bir şekilde ona bakar, tam olarak güvende değildir. Onu gerçekten seviyor mu? Yoksa sadece onun yanında durmasına mı ihtiyacı var?

Prior evindeki koltuğunda oturuyor, ayaklarını . Çalışıyor.

İnşaat fiziksel olarak yorucu ve stresli bir gün oldu Polis sonunda dairesini boşalttı. Kalın biftekli sandviçini yerken bir yandan da telefonundaki haberlere göz atıyor.

Akşam yemeği için hazırladığı soğuk bir birayı yudumluyor. Öğretmen ve diğer kız hakkındaki haberleri görüyor. Güzel. Belki de

Şimdi onu rahat bırakın, diye düşünüyor. Onun evinde hiçbir şey bulamadılar. ve bu öğretmen bunu yapmış gibi görünüyor.

Boş boş haberlere bakmaya devam eder. Hemen ilgisini çeken bir haber var. KAYIP KIZ ÖLÜ BULUNDU. Kızın bir fotoğrafı var - bir okul fotoğrafı, tanıdık. Bu fotoğraf haftalarca medyada yer aldı. Onu New York'un dışında, ormanın içinde bulmuşlar. Sandviçi bıraktı. Okuyor. Makale. Bir avcı tarafından bulundu. Her zaman bir avcıdır. Ya da bir yürüyüşçü. Köpeği olan biri. Mezar hayvanlar tarafından rahatsız edilmişti ve avcının köpeği onu keşfetti. Ayağa kalktı ve kendine bir bira daha aldı.

BÖLÜM KIRK SEKİZ

PAULA kızını ağırlarken kucaklar. Sonra, duydukları karşısında yaşadığı dehşeti yüzüne yansıtmamaya çalışarak onu dinler. Her şey ortaya dökülür. Sadie Kelly kızının hayatını cehenneme çevirmiştir. Onunla alay ediyordu. Onu dışlıyor, okulda ve internette onunla dalga geçiyordu. Arkadaşlarını ona karşı kışkırtmak.

"Bunu neden yapsın ki? Paula soruyor.

"Çünkü yapabiliyor," diye cevaplıyor Taylor burnunu çekerek. 'O her zaman Birini ve son zamanlarda bu ben oluyorum. Kimse ona karşı çıkmıyor.'

"Neden bana söylemedin?

"Çünkü şikayet edersem seni kovduracağını söyledi, çünkü babası müdür.

"Tatlım, keşke bana söyleseydin. Beni kovduramaz.' Paula Sadie'nin ele avuca sığmaz biri olduğunu her zaman biliyordu ama onun bir zorba olduğunu bilmiyordu. Sadie'nin kızına sataşması ve kendi işini koz olarak kullanması karşısında öfkeden neredeyse dili tutulacaktı. Böyle bir şeyi nasıl yapabiliyor? Bu nasıl yanına kâr kalıyor? Diğer kızlar neden onu takip ediyor? Bu çocukların nesi var?

"Sana söylemediğim bir şey daha var," diyor Taylor. "Bay Turner hakkında.

Paula'nın midesi . Daha önce kızına Turner'ı sormuş ve ona güvence verilmişti. Buna inanmıştı.

Turner'ın saldırgan davranışları Diana ve diğer kızla sınırlı bir şeydi.

"Ne?

"Bazen kimse görmediğinde bana, göğsüme bakardı. Kızarır, pembeleşir. "Hoşuma gitmedi. Daha kararlı bir şekilde ekliyor, "Hoşuma gitmediğini biliyordu ama yine de gülümsedi ve yaptı.

"Sana sorduğumda bunu bana neden daha önce söylemedin?"

"Sana söylemediğim için özür dilerim - ama bu utanç verici."

"Aslında bana hiç dokunmadı, bu yüzden bir şey söylemem gerekip gerekmediğinden emin olamadım" diye kararsızca ekliyor.

'Ah tatlım! Bana söylediğine çok.'

Kelly ona ilk söylediğinde Turner hakkında bir şeyler yapılması için ısrar etmeliydi. Müdüre ya da ona gidecek özgüvene sahip olmaması kızının suçu değil. Daha on üç yaşında. Bu tür şeylerden korunmalıydı. Hepsi onu hayal kırıklığına uğrattı. Tek yapabildiği kızına sarılmak, onu teselli etmek ve 'Polis artık onu biliyor. Bunu yapmana gerek yok. Artık onun için endişelenme. İşten uzaklaştırıldı ve bir daha geri döneceğini sanmıyorum. Onun bir katil olabileceğine dair artan korkusunu dile getirmiyor. Kızının gözyaşı lekeli ellerini yüzünü ellerinin arasına aldı. "Bütün bunları bana anlattığına çok sevindim Taylor. Bunların hiçbirisiyle tek başına uğraşmak zorunda kalmamalısın. Onunla da, Sadie'yle de."

Taylor endişeyle "Diğer kız gibi polise gitmek zorunda kalacak mıyım?" diye soruyor.

"Belki de. Bence muhtemelen yapmalıyız," diyor Paula. "Ama şu anda karar vermek zorunda değilsin."

Saat geç, neredeyse akşam on bir ve ben karakoldaki sorgu odasında bekliyorum. Priorı geri getirdiler ve ben onu eşit derecede tiksinti ve merakla izliyordum.

Dedektif Stone, "gelelim. Bu daha önce de başınıza geldi."

"Pardon? Prior söylüyor."

Kulaklarımı diktim.

'Daha önce kayıp bir kızla ilgili olarak polis tarafından sorgulanmıştınız. Katie Cantor.'

"Kim o?" diyor, ama sanki rahatlığı zorlanmış gibi rahatsız görünüyor.

"Hatırlıyorsun," diyor dedektif. "Yapmalısınız, çünkü polis tarafından sorgulanmak, böyle bir şey için zan altında olmak hiç eğlenceli değil - zaten bize bundan hoşlanmadığınızı söylediniz. Stone eğiliyor"

Şimdi ona doğru. "On altı yaşındaki Katie Cantor, yaklaşık iki yıl önce New York'un Albany yakınlarındaki taşra bölgesinde kayboldu. A Güzel bir kızdı, köşedeki bir dükkanda çalışıyordu. Sen de onu iş yerinde rahatsız ederdin. Sorgulandın ve serbest bırakıldın. Belki duymamışsındır.

Cesedini bulmuşlar.'

Prior'a dehşet içinde bakıyorum.

Polis onu sıkıştırmaya devam ediyor ama o çözülüyor. Acaba diğer kızı da o mu öldürdü? Dedektiflerin bulmak istediği de bu.

Dışarı. Ben de bilmek istiyorum. Daha fazlası var mı? Ben de onlardan biri miyim? Bu kız için üzülüyorum, Katie Cantor. Acaba o da benim gibi buralarda bir yerlerde mi? Acaba onu bulabilir miyim?

Belki arkadaş olabiliriz.

Şimdi onu zorluyorlar, hem de çok. 'kamyonetinle çok dolaşıyorsun. Neden? Ne yapıyorsun? Kız mı arıyorsun? Öyle mi?

Quebec'te ne yapıyordun? Şu anda ev biraz fazla sıcak, mi?' Dedektif Stone, Prior'a sert sert bakar. 'Cesedi ellerinde. Ve ondan DNA kanıtı elde edebilirler,' diyor dedektif. Sanırım asla bulunamayacağını düşündünüz.

Prior başını sallar. 'O kızla hiçbir ilgim yok. Ya da Diana Brewer ile. Bir avukat istiyorum.'

Elbette. Bir avukat çağır. Sohbet ettiğin iki kız öldü. Roddy'ye yalan söyleyip mazeret uydurmuşsun. Seni bir gece tutacağız.

Yarın avukatınızla birlikte sizi tekrar sorgulayacağız.

Onu hücrelere götürdüklerinde çırpınışını izliyorum. Sonra eve, annemin yanına gidiyorum.

Onu evin içinde buluyorum, benimle yüksek sesle konuşuyor, odaların arasından bana sesleniyor, ben hayattayken yaptığı gibi. Sanki hiçbir şey değişmemiş gibi davranmaya çalışıyor. Bu beni üzüyor.

Prior hakkında uzun süre düşündüm. Muhtemelen arabama binmişti ve nerede yaşadığını biliyordu. Perakende mağazalarında iki kızla sohbet etmişti - ben ve Katie Cantor - ve ikimiz de öldük.

25 Ekim 2022 Salı, 11:15.

Geceleri ev tamamen sessizken yazmayı seviyorum. Babamın dünya ile ilişkisi kesilmiştir - genellikle yatmadan önce birkaç tane içmiştir. Bu evdeki tek hafif uyuyan benim. Duman dedektörü bir kez gecenin bir yarısı çaldı, ve bir tek ben . Annem uyku hapları alıyor ve genellikle misafir odasında, babamdan uzakta uyuyor. Horladığı için olduğunu söylüyor ama ona katlanamadığını biliyorum. Keşke onu terk etse. Belki ben üniversiteye gidince bırakır. Ona gitmesi gerektiğini söyleyeceğim.

Bunlar garip, kafa karıştırıcı günler. Nostaljik ve endişeli hissediyorum. Diana'yı çok özlüyorum. Eski kalabalığımızı, eski hayatımızı özlüyorum.

Riley ve ben okuldan sonra onu tekrar görmeye gittiğimizde Bayan Brewer bugün tuhaf davrandı. Tam olarak ne olduğunu anlayamadım ama pek de iyi görünmüyordu. Riley de bunu fark etti. Dikkati çok dağınık görünüyordu ama cenaze yarın ve ona ağır geliyor olmalı.

Ben de Riley için endişeleniyorum, yarın nasıl başa çıkacak diye. Gerçekten endişeli. Ve Diana'nın ruhu hakkında tuhaf fikirleri var. öldürüldüğü için etrafta dolaşüyor. Umarım bu çılgın yolda daha fazla ilerlemez. Yas tuttuğunu biliyorum. Korktuğunu biliyorum. Diana'nın telefonundan gelen o mesaj onu gerçekten üzdü. Sanırım Fairhill'deki pek çok kız şu anda korkuyor. Diana öldürüldü ve evinden alındı, bizim küçük sakin kasabamızda. Herkes gergin.

BÖLÜM KIRK DOKUZ

ERTESİ SABAH, yani cenaze sabahı, Riley erkenden uyanır ve korkarak endişeyle yatağına uzanır. Diana'yı ve onun şu anda nerede olduğunu düşünmektedir. Sonra birdenbire, kasabanın eteklerindeki terk edilmiş mezarlığı hatırlar. Etrafı ağaçlarla çevrili, alçak bir tepenin üzerinde, oldukça büyümüş bir mezarlık olduğunu hayal edebiliyor. Orası hakkında her şeyi unutmuştu. Orada kilise yok; bildiği kadarıyla hiç olmamış. Sadece küçük bir mezarlık. oraya baktım.

Kahvaltıdan sonra annesine Evan'la biraz dışarı çıkacağını, uzun sürmeyeceğini söyler. Bu bir yalan, Evan'ı getirmeyecek. Tek başına dışarı çıkacağı için gergindir ama bu gereken bir şeydir. Gün bulutludur, havada bir serinlik vardır. Bisikletine biner ve Fairhill'den dışarı çıkar, kasabanın kenarından sola döner. Pedalları Birkaç mil boyunca çakıllı bir yolda ilerledi ve sonra onu gördü, tıpkı hatırladığı gibi. Durur ve bisikletinden iner, yorulduğu için nefes nefese kalmıştır. Çitle çevrili alanın içinde bir işaret var: MACKLIN MEZARLIK. Kapıyı açmadan önce tereddüt eder. Ya onu bulamazsa? Ya bulursa?

Mezar taşlarının arasında ciddiyetle yürüyor. Tam da bugün öğleden sonra onu bekleyen Diana'nın mezarı hiç aklından çıkmıyor. Mezarlığın ön tarafından arka tarafına doğru yavaşça dolaşıyor, mezar taşlarını okuyor, bazen isimleri ve tarihleri seçebilmek için zorlanıyor - ve sonra onu buluyor.

Simon Foster, 1861 doğumlu, 1873'te öldü.

Bu bir şok. Mütevazı işaretin önünde durur, olduğu yerde donakalır. Sonra yere yığılıyor, soğuk zeminde dizlerinin üzerine çöküyor. zemin. Bu keşif onu derinden rahatsız eder ve aşağıdakiler için endişelenmesine neden olur

Diana. Ya Emily'nin köprüde olduğu doğruysa? Ya bunca zamandır kızgın ve kayıp bir şekilde etrafta ? ve kendini öldürdüyse? Ya Diana da öldürüldüğü için sıkışıp kalmış, öfkeli ve kaybolmuşsa?

Riley, Simon'ın adının yazılı olduğu işarete bakıyor ve ürpertinin topraktan kemiklerine kadar sızdığını hissediyor. Bu konu hakkında Evan. Ona sadece bunun bir tesadüf olduğunu, tesadüflerin her zaman olur. Bu konuyu kimseyle konuşamıyor, annesiyle bile. Onun çıldırdığını düşünürlerdi. Bir tek o bunu paylaşabileceği tek kişi Diana'ydı ve o da gitti.

Ama sonra onun deli *olduğunu* düşünmeyen bir kişi olduğunu fark eder: Sadie Kelly. O gece o da oradaydı.

Gün gri ve kasvetli; bir cenaze töreni için çok uygun, diye düşünüyor Edward Farrell, siyah takım elbisesini giyerken yatak odasının penceresinden dışarı bakarken. Cenaze saat 13:00'te Birleşik Kilise'de... Dışarıda olan Shelby'ye göre tüm kasaba neredeyse kapanmış durumda. Daha önce. Cameron'la birlikte yatak odasındadır ve siyah bir elbise giymektedir. Neyse ki Cameron'ın dolabında ikinci bir kuzeninin düğününden kalma düzgün bir koyu renk takım elbise vardı. Edward hepsinin iyi olması için dua eder.

Cameron'ın yıkılmamasını, çirkin sahneler olmamasını istiyor. Özellikle çirkinlik olabileceğinden korkuyor.

Oğluna, ona ve Shelby'ye yönelik. Cenazeye katılacak pek çok kişi muhtemelen Cameron'ın yaptığını düşünüyor. Edward da bundan korkuyor. Cameron onlara kesinlikle çok şey verdi. şüphe etmek için bir sebep.

Edward da gece vakti o çiftçinin tarlasına giderek duruma yardımcı olmamıştı. Haberlerde o çiftçiyi aradıklarını görmüştü.

aynı gece o alanda. Bunun görüldüğü için olduğunu düşünüyor.

Öğrendiğinde nefes alamıyormuş gibi hissetmiş.

onlara haber verdi. Ya onun bulamadığı şeyi bulsalar mı? Ama hiçbir şey bulamadılar - ya da en azından bunu söylemediler.

Cenazeye gidip gitmemeyi bile tartışmışlar ama uzak durmanın daha fazla zarar vereceğine karar vermişlerdi.

İnsanlar her türlü konuşurdu. Görünmek daha iyi.

başlarını kaldırırlar. Ve böylece üçü, yas kıyafetleri içinde, hiç konuşmadan birlikte arabaya binerler.

Kiliseye vardıklarında Shelby endişeyle insanları izler. Cenaze konusunda gergin. Sadece bunu atlatmak istiyor, yapamıyor bitmesini bekleyecekler. Ayine katılacaklar ve daha sonra kilisenin arkasındaki gömü alanına yürüyerek saygılarını sunacaklar, ama hepsi bu kadar. Çiçek gönderdiler. Ama çiçek göndermemeye karar verdiler. Bayan Brewer'a başsağlığı dilemek için yaklaşmak. Bu çok riskli. Cameron'ı gördüklerinde ne yapacağını ya da ne söyleyeceğini bilmiyorlar.

Kasabadaki insanlar, oğlunun Diana'nın cinayetinde şüpheli olduğunu bildikleri için Shelby'den uzak durmaktadır. Herkes oğlunun defalarca sorgulandığını, o gece onu gördüğünü ve bir avukat tuttuğunu söyledi. Sanki dışlanmış, dışlanmış gibi hissediyor.

Çünkü bir çocuğu yetiştiren ebeveynlerden daha kötü ne olabilir ki? başka bir çocuğu mu öldürüyor? Tüm sempati Brenda Brewer'ın tarafında. Bu konuda büyük bir tepki var. Shelby bunu anlasa ve hatta kabul etse de, başına gelenlerden dolayı acı duymaktan kendini alamıyor.

Cameron'ın annesi olarak acı çekti ve çekiyor. Ve eğer o yapmadıysa, Cameron'ın neler çektiğini bir düşünün!

Gerçek şu ki, *bilmiyorlar*. Belki de hiç .

Bazen, umabileceğinin en iyisinin bu olduğunu düşünüyor.

Cameron, mutsuzluğu, umutsuzluğu ve endişesi içinde bile Gömleğin yakasının boynuna oturması, takım elbisenin alışılmadık resmiyeti. Kendini dünyayla uyumsuz hissediyor. Ailesiyle birlikte erken gelmişler ve giriş yapmamak için arka sıralardan birine kaymışlar. Kimseyle göz göze gelmekten kaçınıyor ve otururken bakışlarını yerde ya da önündeki tahta sıranın arkasında tutmaya çalışıyor. Ama bazen gözlerinin kaymasına engel olamıyor.

Şimdi Riley ve Evan'ın kiliseye birlikte girdiklerini görür. Koridorda ilerlemeye başladılar, Riley Cameron'ın hiç giymediği sade siyah bir elbise giymişti.

Evan daha önce keskin kırııklı siyah pantolon ve beyaz gömlek giymişti, ceketi yoktu. Görünüşe göre takım elbisesi yok. Riley çoktan ağlamaya başlamıştır ama Evan metanetli görünmektedir, sanki kendini tutmaya çalışmaktadır. Riley'nin annesi ve Evan'ın anne babası da onları takip ediyor, suratları asık.

Cameron yere bakmayı unuttur ve onlara, eski arkadaşlarına bakar.

Kilisenin önüne geldiklerinde

Evan oturduğu yerden döner ve sanki orada kimlerin olduğunu araştırıyormuş gibi kilisenin etrafına bakar. Cameron'la göz göze gelir ve bir süre öyle kalır.

İkincisi. Cameron, Evan ve Riley'nin Diana'yı öldürdüğünü düşünüp düşünmediklerini merak ederek başka tarafa bakmayı reddeder. Evan'ın ya da başka birinin gözünü korkutmasına izin vermeyecektir. Burada olmaya hakkı vardır, onu sevmiştir.

Gözleri aniden yaşlarla doluyor. Onun da acı çektiğini göremiyorlar mı?

Cenaze töreni, Ellen'in zaten çalkantılı dünyasında başlı başına bir kriz yaratmıştır. Öldürülen kız Ressler'ların tarlasında bulunmuştur. Ellen'in babası bu nedenle kendisinin ve annesinin gitmesi gerektiğini düşünmektedir. Ama nazikçe evde kalmasını önerir.

Saklanmalı mı? Tüm bunlar erene kadar saklanmak istiyordu.

Diana Brewer'ı şahsen tanıımıyormuş. Utanıyor ve

Herkesin bildiği kadarıyla hala nişanlısı olan Brad'in etrafında dönen dedikodu ve söylentiler karşısında küçük düşmüştür.

Dün dosyayı okuduktan sonra kendi zihninde biraz daha netleştiğini hissetti. Söylediği gibiydi ama bu diğer kız onu endişelendiriyordu. dedektifler değil. Brad'in Diana'yı öldürdüğünü düşünmeleri mantıksızdı. Nasıl bir nedeni olabilirdi ki?

Gerçekten de oldukça küçük bir şikâyetle bulunmuştu. Gülünçtü -

Kimse bu yüzden öldürülmez. O da bu konuda

Şimdilik bunu atlatmak için. Ama içini kemiren bir şüphe vardır.

Ailesi daha az bağışlayıcı. Müstakbel damatlarına karşı yapılan suçlamalar karşısında dehşete düşmüşlerdir. "Ateş olmayan yerden duman çıkmaz" düşüncesindeler. Ondan ayrılmasını, düğünü iptal etmesini istiyorlar. Ama Ellen kendini daha açık fikirli görüyor.

Kızların bunu uydurmuş olabileceğini, en azından bunun bir olasılık olduğunu düşünmeye daha yatkın. O gece bu konuda tartışmışlardı. mutfak masasına oturmadan önce. Köşeye sıkışan Ellen, annesi ve babası onu dehşet içinde dinlerken, kendini kararlı bir şekilde Brad'i desteklerken buldu. Onlara dosyadan, *toplantılarında hazır* Müdür Kelly'nin Brad'in anlattıklarını nasıl tamamen desteklediğinden ve Diana'nın doğruyu söylemediğine nasıl inandığından bahsetti. Diana

onlara Diana'nın yetkililere gitmek istemediğini ve bunun da yalan söyleme ihtimalini *artırdığını* söyledi.

"Ama herkes onun iyi ve dürüst bir kız olduğunu söylüyordu," dedi annesi şüpheyle. "Neden böyle bir şey yapsın ki?"

"Gençler aptalca şeyler yapar," diye karşılık verdi Ellen.

"Erkekler de öyle," dedi annesi ve Ellen kendini cevap veremez halde buldu.

"Onun yanında durmalıyım," diye ısrar etti Ellen sonunda, gözleri dolmuştu. Başka ne ki? Düğüne iki aydan az kaldı. Bir ev alıyoruz-' Ve sonra bir daha konuşamadı.

Ağlıyor.

Brad cenazeye gidecekti. Ona uzak duramayacağını söyledi. Bu sadece insanların onun bir şey olduğunu düşünmesine neden olacaktı. utanıyordu ama utanmıyordu. Ellen'in da onunla gitmesini, ona inandığını tüm dünyaya göstermesini istiyordu. Gitmesi ve onun yanında olması için ısrar etti.

Ama ailesi ondan uzaklaşmasını, onlarla gitmesini ya da evde kalmasını istiyordu.

Sonunda Ellen cenazeye Brad ile gitmeye karar verdi. Gitmezse düğününün iptal olacağını düşündü. Ve henüz bu kararı vermeye hazır değildi.

İşte şimdi Brad'in kolunda kiliseye doğru yürüyordu, biraz geç kalmıştı çünkü fark edilmeden arka tarafa geçmek istiyorlardı. Ne zaman Geldiklerinde, sadece ayakta yer vardı, bu yüzden içeri girdiler. Ayin çoktan başlamıştır.

Ellen ayakta durur, gözleri önde, bakana odaklanmıştır.

BEŞİNCİ BÖLÜM

BRAD TURNER Ellen'in elini sıkıca tutuyor, sanki dönüp kaçmasından korkuyormuş gibi. Ona burada ihtiyacı var. Eğer o Şimdi de onu terk mi etti? Onunla birlikte cenazeye gelip gelmeyeceği belli değildi ve her ne kadar saklamak zorunda kalsa da kendisini bu duruma soktuğu için ona kızgındı. Böyle bir zamanda böyle bir aşağılamayı düşünebilmesi bile. Ama o geliyor. etrafta. Kelly'nin yazdığı notlar için Tanrı'ya şükür; o kadar çok can sıkıcı bilgiyi atlamıştı ki.

Tıklım tıklım dolu kiliseye bakıyor. Tabut ön tarafta, çiçeklerle çevrili. İnsanların kafalarının arkasından kim olduklarını seçmek zor. Ama bu Diana'nın annesi, tam önde, eğilmiş ve sessizce hıçkırıyor. Yanında bir adam var -

Diana'nın babası mı? Ve ayrıca ön sırada, Evan ve Riley, Diana'nın Arkadaşlar. Bu ona Cameron'ı düşündürür ve nerede olduğunu merak eder. Etrafına bakar ve onu göremez ama burası tıklım tıklımdır. Tanıdığı insanların çoğu okulun personeli ve öğrencileridir. Kelly, eşi ve üç zor çocuğuyla birlikte nadir bir aile anındadır. Paula Acosta ve kızını görüyor,

Taylor. Alt dudağını ısırır. O bir endişe kaynağı olabilir. Kalabalığı incelemeye devam eder ve o çok nefret ettiği iki dedektifi, Stone ve Godfrey'i görür. Tabii ki buradalar, diye düşünür acı acı. Ve sonra anne babasının arasına sıkışmış o küçük kaltak Zoe'yi görür. Kalp atışları hızlanır.

Graham Kelly kilisede olmayı sevmiyor. Diana önünde tabutta yatarken, insanlar etrafında ağlarken olmaz.

Vicdanında taşıdığı suçluluk değil. Belki de onun ölümüne katkıda bulundu. Ve burada kilisede, Tanrı'nın huzurunda,

giderek zorlandığı bir yalana bağlı kalıyor. Belki de kaybedecek olsa bile gerçeği söylemek zorunda kalacak. Her şeyi. Belki de cenazeden sonra polise gitmesi gerekecek. ve onlara Diana'nın *gerçekte* ne söylediğini, notlarından çıkardığı tüm çirkin şeyleri anlatacaktı. Zayıf bir adam, bir korkak olduğunun farkına vardı, sorunlardan kaçan biri. O almak istemedi dahil olmak; bunlar olmamış gibi davranmak istedi. Olaylarla yüzleşmek istemiyordu. Diana polise gitmek istemedi ama gitmeliydi. Brad Turner'dan kurtulmalıydı. Onu korumalıydı.

Paula, Graham Kelly'nin yanında durmaktadır ve duyguları karmakarışıktır. Cenazeleri her zaman zor bulmuştur - kim ki? Diana çok gençti ve çok korkunç bir şekilde ölmüştü. Kocasının yanında, kızları Taylor da aralarında.

Kilisenin diğer tarafındaki sıralarda oturan Brenda Brewer'a bakar. Başını öne eğiktir ve ayin boyunca burnuna ve ağzına bir mendil tutarak ağlamaktadır. Paula dün evinde Diana'yla nasıl yüksek sesle konuştuğunu hatırlıyor, sanki Diana orada onlarla birlikte oturan ruhani bir varlıkmiş gibi. Bu durum Paula'yı rahatsız etmiş ve kadının akıl sağlığından endişe etmesine neden olmuştu.

Kelly'den gelen sıkıntıyı hissedebiliyor. Kendisi de sıkı sıkıya sarılmıştır. Taylor'ın kızı Sadie ve Brad Turner'la olan sorunlarını ona anlatma fırsatını henüz bulamamıştır - ve bunun ne yeri ne de zamanıdır. Kızı bunları yaşamak zorunda kaldığı için öfkeli ve öfkesinin büyük bir kısmı

Sadie ve Brad'e yöneliktir, bir kısmı da bunu engellemesi Kelly içindir. Zor olacağını biliyor ama Taylor başına gelenleri polise anlatmak zorunda. Bu tür şeyler görmezden gelinemez.

Brad Turner gibi insanların çocuklara öğretmenlik yapmasına izin verilmemelidir. Onlara yaklaşmalarına bile izin verilmemeli. *Peki ya katilse?*

Brenda Brewer vedalaşmaya çalışıyor. Cenazeler bunun içindir ve kızına veda etme zamanı geldi. Bu sabah bakanla uzun ve acı dolu bir konuşma yaptı. Ona karşı dürüsttü ve

Diana'nın hâlâ burada olduğunu, evde yaşadığını söyledi. Ona endişelerini anlattı - Diana'nın ebedi ruhu için asla huzur bulamayabileceğini. Kızının kalmasını istediği için bencilliğini ve suçluluk duygusunu itiraf etti.

Şaşırmış görünüyordu ama kendini toparlamıştı. İncil hakkında çok konuşur ve Kutsal Yazılardan alıntılar yapardı. Olmaya çalıştı Rahatlatıcı ve güven verici bir şekilde, böyle zor bir zamanda bencilce duygular beslediği için kendini affetmesi gerektiğini söyledi. Ama Diana'nın onun gölgesinde daha ne kadar kalacağı hakkında hiçbir fikri yoktu.

varoluşunu, işkence görmüş bir hayaleti ya da huzuru bulması için nelerin gerekli olabileceğini.

Ayin bitmiştir ve Riley tek bir kelime bile dinlemediğini fark eder. Papaz konuşmuş, Diana'nın babası ve Evan bir okuma yapmış, ilahiler ve başka okumalar da olmuştu ama bunların hepsi Riley'üzerinden geçmişti. Diana'nın orada olduğunu bilerek tüm zaman boyunca kapalı tabuta baktı. Bir noktada, bir ilahi için ayağa kalktıklarında sarktığını hissetti ve Evan onu destekledi.

Ve şimdi mezarlığa doğru süzülme zamanı. Tabut taşıyıcıları Yas tutanlar izlerken tabutu sessizce ve saygılı bir şekilde nefin dışına ve koridorun aşağısına taşırlar. Şimdi daha yüksek sesli hıçkırıklar ve sessiz ağlamalar duyulmaktadır. Riley gözyaşlarının yüzünden aşağı aktığını hissedebiliyordu.

Annesinin elini tutuyor ve kiliseden çıkıp gri, fırtınalı bir günde kalabalığı takip ederek mezarlığa doğru yürüyorlar. Bu Riley'nin en çok korktuğu kısım. Endişesinin arttığını hissedebiliyor; başı dönüyor.

Şimdi mezarın etrafında toplanmışlar. Yeni kazılmış çukur önünde duruyordu; derin, karanlık bir dikdörtgen, dişsiz, canavarca bir ağız gibi. Riley vücudunun her yerinde bir titreme hissediyor. Onu bu kadar rahatsız eden şey ne? Toprak yığını

Mezarın yanında, gözünün köşesinde , bir şekilde Tehdit ediyor. Tabut yavaşça toprağa indiriliyor. Evan onun yanında duruyor. Papaz birkaç kelime konuşur.

'Bu nedenle bu bedeni toprağa, toprağı toprağa, külü küle, tozu toza teslim ediyoruz...' Sesi kayboluyor.

Güllerin yumuşak ve beyaz bir şekilde aşağıya doğru süzüldüğünü görür. Tabut, sessizce ve sanki ağır çekimdeymiş gibi. Ama sonra keskin bir ses duyar.

nemli toprağın ilk avucu tabutun üzerine düştüğünde. Kadın bayılır.

Kaç kişi kendi cenazesini gözlemleyebilir? Belki de düşündüğümüzden daha fazla. İzlemesi benim için çok zor. Bunu bir de Kendinizi, sizi tanıyan insanları ve nasıl tepki verdiklerini görüyorsunuz. Bu kadar çok gerçek görmek üzücü. Elbette, birileri numara . Burada biri beni öldürmüş olabilir. Bildiğim kadarıyla hala karakolda bir hücrede olan Joe Prior değilse tabii.

En çok annem için üzüliyorum; en çok o acı çekiyor ve beni en çok o özleyecek. Muhtemelen bundan sonra asla iyileşemeyecek. Babamın o kadar umurunda olduğunu sanmıyorum. Annemden sonra en çok Riley için üzüliyorum. Bu onu parçalıyor. Ve Evan - o da açıkça mücadele ediyor. Kelly işkence görmüş gibi. Eminim şimdi beni dinlemediği için üzgündür. Onu asla affetmeyeceğim. Bay Turner'a benden daha çok inanıyor. Onu küçümseyerek kovuyorum. Beni uğurlamaya gelen insanların arasında Cameron'ı arıyorum, Bay Turner'ı arıyorum. Aaron Bolduc'u görüyorum, Home Depot'taki müdürüm, her zaman beni arabama kadar geçiren kişi. Gecenin sonunda. Sanırım benden hoşlanıyordu ama bunu göstermeyecek kadar saygılı ve centilmendi.

Önce Cameron'ı buldum. Arka taraflarda bir yerdeydi. önündeki sıraya oturmuş. En azından gözlerinde yaş var. Benim için mi yoksa onun için mi? Oyalanmıyorum çünkü ona dayanamadığımı fark ediyorum. Arkamı dönüyorum ve sonra onu çıkışın yanında dururken görüyorum: Bay Turner.

Yüzünde soğukkanlı, kayıtsız bir ifade var. En azından Numara yapıyor. Tuttuğu nişanlısının eli olmalı. Uzakta görünüyor, sanki akli başka bir yerdeymiş gibi. Ne tür bir kadın bir adamla birlikte olur? Tekrar Bay Turner'a bakıyorum. ince bir gülümseme.

Ve aniden yine aynı şey oluyor - o ezici korku - ve ben artık kilisede değilim.

Yatak odama geri döndüm, adam penceremin dışında karanlıkta ve dehşet içindeyim. Hızla pencereden uzaklaşıyorum ve duvardaki ışık düğmesine basıyorum, böylece oda kararıyor. Kalbim vuruyor. Yatağa oturdum ve el yordamıyla cep telefonumu arıyordum.

Telefonu aşığıda, mutfakta bırakmışım. Donup dinliyorum ama hiçbir şey duyamıyorum. Tekrar pencereye doğru süründüm ve dışarı bak. Onu göremiyorum. Gitti mi yoksa yakınlarda bir yerde mi bilmiyorum. Henüz evi kilitlemek için aşığı inmedim ve arka kapının kilitli olmadığını biliyorum. Ve sonra açıldığını duydum, Sessizce.

Donup kaldım. Korkudan titriyorum, cep telefonumu aşığıda bıraktığım için kendime kızıyorum. O kadar hızlı nefes alıyorum ki beni duyuyor olmalı diye düşünüyorum. Ama o zaten nerede olduğunu biliyor. Beni yatak odamın penceresinden gördü. Yatak odamın kapısında kilit yok. Banyoya gitmeyi ve kapıyı kilitlemeyi düşünüyorum. Kırmaya çalışırsa dayanır mı bilmiyorum. Şimdi onu duyabiliyorum, alt kattaki ayak seslerini. Bacaklarım titreyerek koridorun sonundaki banyoya karar veriyorum. Ama çok uzun süre bekledim. Ne zaman ki Yatak odasının kapısını yavaşça aralayıp koridora bakıyorum, tam orada, merdivenlerin başında duruyor. Kapımı çarpmaya çalıştım. yatak odası kapısı, ama aniden ayağını kapının soktu ve elleri kapının kenarındaydı. Siyah deri eldivenler görüyorum. Çığlık atıyorum ve yatak odama çekiliyorum; artık onu geçip banyoya gidemeyeceğim.

Ve anılar burada bitiyor, karanlıktaki yüzü, kapıdaki elleri, eldivenler, çığlık atmam ...

Ama şimdi beni kimin öldürdüğünü biliyorum.

Öğretmenimdi. Bay Turner.

Yeni bir keder ve öfke dalgası hissediyorum. Burada, perdenin diğer tarafında olmak istemiyorum. Orada, ait olduğum yerde olmak istiyorum. İstiyorum.

ona ödetmek için. O piç kurusu Bay Turner'a sefil hayatının geri kalanında musallat olmak istiyorum - tabii nasıl yapacağımı bulabilirsem.

BÖLÜM ELLİ BİR

JOE PRIOR gergin bir şekilde hücrelerini arıyor. Kafese kapatılmaktan hoşlanmıyor. Bu ona babasının onu günlerce dolaba kilitlediği zamanları hatırlatıyor, bu yüzden onun için her türlü tatsız şeyi tetikliyor. Hücre Hapishanede uzun süre kalacağı düşüncesi onu soğuk terler dökmeye itiyor. Bu sefer işinin bitmesinden korkuyor.

Katie Cantor'dan kurtulduğunu sanıyordu. O Onu sorgulamışlar ama kanıt olmadığı için gitmesine izin vermek zorunda kalmışlar. Onu ıssız bir yere gömdüğünde asla bulunamayacağını düşünmüştü ama yine de eyalet dışına, bu kez Vermont'a taşındı. Öldürmediği bir kız olan Diana Brewer için onu ararlarken cesedinin *şimdi* bulunması tamamen boktan bir şans.

Ama bu lanet olası dedektifler onun Katie hakkında sorgulandı çünkü kasada onunla flört etmişti. Siktir, siktir, siktir. Şimdi de dükkanda sohbet ettiği başka bir kız öldü ve muhtemelen New York Eyaleti polisiyle iletişime geçtiler ve gelip onu tutuklayacaklar ve New York'a geri götürecekler ve DNA'sını almak için lanet olası bir emir çıkaracaklar çünkü muhtemelen Katie Cantor'un cesedinden DNA alacaklar. Hay sikeyim. Kıyafetlerinin içinde tüm vücudu nemli.

Home Depot'taki kızla hiçbir ilgisi yoktu. Onunla sohbet etmişti ama asla bir hedef olmayacaktı. Güvenlik kamerası kayıtlarında Katie ile sohbet ettiğini gördükleri için sorgulandıktan sonra dersini almıştı. Artık hedefleriyle hiç konuşmuyor, kameralara yakalanmamaya dikkat ediyor. Bu sadece onun boktan şansı. Birinin Brewer kızını öldürdüğünü. Ve eğer DNA'sını alırlarsa

Katie Cantor için onu üşütecekler. Bu işten sıyrılamaz.

Birinin geldiğini duyar ve volta atmayı bırakır. "Seni yukarı çağırıyorlar.

"Avukatımı istiyorum.

"O zaten burada.

Üst katta, görüşme odasındaki yerini alır. Çarşamba günü, akşamın erken saatleri. Dedektifler ağırdan almışlar ama anlaşılan kızın cenazesindeymişler. Avukatı ona bakmıyor bile. Joe, Stone ve Godfrey'e bakıyor, onlardan tüm kalbiyle nefret ediyor. Ne olmuştu? Şansı tükendi, hepsi bu. Ve o aptal

Roddy ile hata. Eğer bunu yapmasaydı, şimdi burada oturuyor olur muydu? Olabilirdi. Belki de oturmazdı. Home Depot'taki kızı başka biri öldürmemiş olsaydı, en başta o aptalca hatayı yapmak zorunda kalmayacaktı.

Dedektif Stone ona Katie Cantor cinayetinden tutuklu olduğunu ve New York Eyalet Polisi'nin

onu alıp suçlamalara cevap vermesi için New York'a götürecekler. Sonra dedi ki, 'Anladığım kadarıyla suç mahalli DNA'ları var. Yani eşleşip eşleşmediğini görmek için sizinki için arama emri çıkartmakta fazla zorlanmayacaklar.

Joe avukatına döner. "Bunu yapabilirler mi?"

"Evet," der avukat.

"Söyleyecek bir şeyin var mı?" diye sorar

Stone. Joe terlemeye başlayarak, "Yorum yok," der.

"Diana Brewer hakkında bize söylemek istediğiniz bir şey var mı?" "Onu ben öldürmedim.

"Belki de değil," diye kabul ediyor Stone. 'Diana telle bağlı değildi. Katie bağlıydı.

"Ben yapmadım," diye karşı çıkıyor Joe çılgınca. 'Onu ben öldürmedim! Ben kimseyi öldürmedim!

Joe sandalyesinden fırlar ama hemen .

Çarşamba akşamı Graham Kelly iki dedektifin önünde, sanki kendisini yargılayan bir mahkemenin önündeymiş gibi oturmaktadır. Dindar bir adam değildir ama bugün kilisedeki cenaze töreninden sonra Berbat bir saatti. Kendisiyle daha fazla yaşayamazdı. Ve o

Brad Turner piçinin daha fazla zarar vermesini istemiyordu. muhtemelen cinayetten paçayı sıyracaktı. Her şeyden sonra kendisiyle yaşayamayacağını fark etti.

Önce karısına aptalca ve kısa süren ilişkisini anlattı - karısı bunu pek hoş karşılamadı - ve sonra karakola gitti. Diana'nın kendisine söylediği her şeyi onlara anlattı, içini döktü, hatta ağladı bile; geriye sadece sonuçlarının ne olacağını görmek kaldı. Çünkü

Brad için. Onun için. Ailesi için. Bir eğitimci olarak işinin bittiğini biliyor. Belki hayat sigortası satabilir. Ya da araba. Arabaları seviyor.

Şimdi Stone, 'Keşke bunu bize daha önce söyleseydin' diyor. Utanç içinde gözlerini indiriyor. "Ben de isterdim.

Turner karakola çağrıldı. Saat oldukça geç.

Nedenini söylemediler, sadece telefonda ona birkaç soruları daha olduğunu söylediler. O akşam erken saatlerde Joe Prior'ın New York Eyaleti'nde iki yaşındaki bir kızın öldürülmesiyle ilgili olarak tutuklandığı haberi gelmişti. Turner, Prior'la ilgili haberi duyduğunda çok sevinmişti. Kendi kendine, Diana Brewer cinayetiyle ilgili bir tutuklama mutlaka olacaktır, dedi.

Ama Graham Kelly için endişeleniyor.

Avukatını aramış ve kendisiyle orada buluşmasını istemiş. Ellen bilmiyor; o günün erken saatlerinde cenazeden sonra eve dönmüştü.

Stone, "Diana Brewer ile aranızda geçenler hakkında son konuştuğumuzdan çok daha fazla şey biliyoruz," diye söze başlıyor.

Brad yüzündeki kanın boşaldığını hisseder, ama bunu belli etmemeye çalışır. Omuz silkiyor. "Nasıl olduğunu anlamıyorum. Diana'yla aramızda, sana daha önce anlattıklarım dışında hiçbir şey olmadı.

"Bu doğru değil, değil mi? Stone agresifleşerek şöyle diyor. "Graham Kelly az önce buradaydı ve bize çok farklı bir hikaye anlattı.

Brad telaşını belli etmemeye çalışıyor. *Lanet Kelly. Ne dedi o? Onlara her şeyi anlattı mı?* Yine sahte bir umursamazlıkla omuz silkiyor ama hiçbir şey söylemiyor.

"Diana'nın ölümünden önceki gece evine davetsiz olarak - kilitli olmayan arka kapıdan - girdiğinizi biliyoruz. Biliyoruz ki

eldiven giyiyordu. Onu korkuttuğunu biliyoruz.

kıyafetlerini çıkardı ve ona baktı. Onu söylememesi için uyardığınızı biliyoruz, çünkü eğer söylerse, sizi onun *davet ettiğini* söyleyecektiniz - tıpkı soyunma odasında olduğu gibi, onun başlattığını. Evet, soyunma odasını biliyoruz. Kimsenin ona inanmayacağını söylediniz.

Ertesi sabah ikinci bir görüşme için Graham Kelly'ye gittiğini ve tüm bunları sizin önünüzde ona anlattığını biliyoruz. O da

Bir daha onun yanına yaklaşırsan polise gitmekle tehdit etti. Ama, oldukça uygun bir şekilde, o gece öldürüldü.'

Brad duygularını göstermemeye çalışıyor. Konuşamıyor. Yanındaki avukatının dehşet içinde kendisine baktığını hissedebiliyor.

"Onu öldürmek için bir nedeniniz vardı - polise gitmesini engellemek için. Kelly'nin gerçeği söyleyeceğini düşünmediniz çünkü soyunma odası olayını zaten sizin için örtbas etmişti ve bu onu kötü gösterecek, kariyerini bitirecekti. Ve evlilik dışı ilişkisi hakkındaki bilginizle ona şantaj yapabileceğinizi biliyordunuz. Ama neyi hesaba katmadın biliyor musun? Stone masanın karşısında öne doğru eğiliyor. "Senin aksine, Kelly'nin bir vicdanı var. Ve bununla yaşayamazdı artık. İlk görüşmeden sonra sana inandı ama ikincisinden sonra o kadar da emin değildi. Sonra mazeretin olmadığını öğrendi ve sen de ona şantaj yapmaya çalıştın. "Onu senin öldürdüğünden korkuyor." diye ekliyor.

"Bu çok saçma," diyor Brad. 'Yalan söylüyor. Elinizde sadece onun sözleri var. Bunların hiçbirisi olmadı. Diana yalan söylüyordu! Bana tuzak kurmaya çalışıyor!'

'Kaybedecek bu kadar çok şeyi varken bunu neden yapsın ki? İşini. Karısını. Ailesini. Toplumdaki yeri. Stone ekliyor, 'Bu arada, tahmin edin başka kim ortaya çıktı. Taylor Acosta.

Hatırladın mı onu?'

BÖLÜM ELLİ İKİ

ELLEN ailesiyle birlikte çiftliğe geri döner. Perişan haldeler ve bunun için üzgün. Kendisi için de üzülüyor. Ona cenazede ve sonrasında Brad hakkında, suçlandığı şey hakkında çok fazla dedikodu olduğunu söylediler. Nişanı için onu teşvik ettiler. Ev anlaşmasından bir şekilde kurtulabilecekleri konusunda ona güvence verdiler. Ya da belki, yardım etmelerine izin verirse evi kendi başına alabileceğini önerdiler. Onunla evlenmediği sürece bunu düzeltmenin yolları olduğunu söyleyip duruyorlar. Gözlerini kapamak ve kulaklarını elleriyle kapatmak istiyor ama onlar onu tavsiye bombardımanına tutarken mutfak masasında kıpırdamadan oturuyor. En azından beklemesi için yalvarıyorlar.

Daha önce Joe Prior'la ilgili haberleri duymuşlardı, başka bir kızı öldürmekten tutuklanmıştı. Bu, muhtemelen Diana'yı da öldürdüğü anlamına mı geliyor? Ellen bilmiyor. Pek umurunda değil. Eğer Brad genç kızlara karışırsa, bu nişanlarını bitirmesi için yeterli olur. Eğer doğruysa. Ama kime ya da neye inanacağını bilmiyor.

Saat on bir haberlerini izlemek için oturma odasına oturduklarında, hepsi bitkin ve gergindir. Duydukları şey beklenmedik ve şok edicidir. Darbeyi indiren KCVS'den tanıdık bir muhabirdir. Fairhill Polis Karakolu'nun önünde durmuş, saçları yüzüne doğru savrulmaktadır.

'Vermont Eyalet Polisi, Fairhill'de yaşayan Joe Prior'ı iki yıl önce Katie Cantor'u öldürmek suçundan tutukladı. Kayıp kız öğrencinin cesedi geçtiğimiz günlerde New York'un kuzeyindeki ıssız bir ormanlık alanda bulundu. Prior, suçlamalarla yüzleşmek üzere New York Eyaletine geri götürülecek. Polis, DNA kanıtlarının cinayeti işleyip işlemediğini doğrulayacağını umuyor.

Prior, dün cesedi bulunana kadar kayıp olan on altı yaşındaki kıza tecavüz eden ve öldüren kişidir. Diğer bir son dakika haberine göre, lise beden eğitimi öğretmeni Brad Turner, popüler kız öğrenci Diana Brewer'ı öldürmek suçundan tutuklandı.

Ceset geçen Cuma sabahı yerel bir çiftçinin tarlasında bulundu. Daha fazla detay elimize ulaştıkça paylaşacağız.

Ellen şok içinde televizyona bakar. Tamamen kafa karıştırıcı olan bir tür boşluk hisseder. Ailesinin onu dehşet ve acıma içinde izlediğini hissedebiliyor. Artık biliyor. O alamayacak sonuçta evli.

Paula sersemlemiş bir halde televizyon haberlerini izlemektedir. O akşam Taylor'ı karakola götürmüş ve Taylor orada hikâyesini anlatmıştı.

"Tanrım," nefes alıyor kocası yanında.

Ona döner, aklı başından gitmiştir. 'Sonunda,' diye nefes alıyor. 'Onu cinayetten tutukladılar ve Diana'yı hedef aldığı gibi kızımızı da hedef alıyordu...' En kötü korkularının doğrulanması midelerini bulandırıyor.

Martin, 'Onu şimdi yakaladılar,' diyor. Ama şoka girmiş gibi görünüyor. "Artık başka kızlara zarar veremeyecek.

O günün erken saatlerinde okulun spor salonunda Kelly'nin cenazeden sonra sıradan bir cenaze töreni düzenlemişti. Spor salonu tıklım tıklımdı ve yakında sandviçleri de bitecekti. Kelly'ye cenazede iyi bir iş çıkardığını, bunu yapmasının düşünceli bir davranış olduğunu söylemek için onu aramıştı ama ona söylemek istediği başka bir şey daha vardı

Onu. Onu bir köşede yalnız yakaladı ve kızı Sadie'nin Taylor'a yaptıklarını anlattı. Adam çok üzgün görünüyordu ve "Özür dilerim. Onunla ben ilgilenirim. Sonra da Brad'in Taylor'a yaptıklarını anlatmıştı. Adam biraz daha dik durur gibi oldu ve "Çok üzgünüm," diye tekrarladı ve sonra onu terk etti.

Şimdi Turner'ın tutuklanmasına yol açan bilgiyi polise verenin o olup olmadığını merak ediyor. Bunca zamandır ne biliyor olabileceğini merak ediyor, ellerinde kan olduğunu hissetmiş gibi nasıl görüldüğünü hatırlıyor.

Paula, kıl payı kurtulmuş olabileceklerini düşünüyor. Ama Tanrı'nın lütfuyla şu anda Brenda Brewer'ın yerinde olabilirdi. O

zor nefes alıyorum.

Çarşamba, 26 Ekim 2022, 11:00.

Diana öldü ve Prior'ı başka bir kızı öldürmekten tutukladılar, ama görünüşe göre Diana'yı öldürmekten değil. Çünkü sonunda Bay Turner'ı bunun için tutukladılar. Tutuklanmasına hangi bilginin yol açtığını merak ediyorum. Zavallı Diana. Keşke birine güvenebilseydi. Bu bir fark yaratabilirdi.

gece haberlerden sonra Riley'e defalarca mesaj attım, onunla konuşmak için ama cevap vermedi. Belki uyuyakalmıştır. Belki annesi onu için bir şey vermiştir. Cenazede çok zor zamanlar geçirdi.

Cenaze töreni... Her şey çok trajikti. Yine de güzel bir törendi. Bence Bayan Brewer en azından cenazenin güzel olmasından ve çok fazla çiçek olmasından mutlu olabilir. Kilise tamamen doluydu. Herkes oradaydı. Gerçekten gergin olmama rağmen okumam iyi geçti. Topluluk önünde konuşma yapmam gerektiğinde endişelenirim ama Diana'yı onurlandırmak istedim. Son satırda tökezledim, sonra bir şekilde kederden sersemlemiş bir halde geri döndüm. Cameron'ın Bayan Brewer ile konuşmaya çalışmasından korkuyordum, bu yüzden geldiğinde ona yakın durdum. Ama onun yanına bile yaklaşmadı.

Ondan sonra asıl endişem Riley'di. Onu yakından takip ettim. Cenaze ve özellikle de defin konusunda endişeli olduğumu biliyorum. Bu konuda neredeyse bir fobisi var görünüyor. Yine de bayıldığında çok şaşırdım. Bir an yanımda durdu - biraz sallanıyordu, ben de onu sabitlemek için elimi uzattım - ve sonra parmaklarımın arasından kayıp sırtüstü yere düştü, yüzü bembeyazdı, siyah saçları çimlere dökülüyordu. Herkes ona bakarken dizlerimin üzerine çöktüm ve adını çağırdım. Ama annesi beni itti ve kalabalığın içinden bir doktor öne çıktı. Riley hemen kendine geldi ve annesi koluna girerek onu kilise bahçesinden dışarı çıkardı. Döndüm ve mezarlığa geri döndüm ama aslında her şey bitmişti. Bayan Brewer'la birlikte eve gittim, bir süre onunla kaldım ve ona bir fincan çay yaptım. Eski kocası geçmeden gitti. Bayan Brewer daha sonra herhangi bir toplantı düzenlememişti; düzenlemek istememişti. Bu yüzden Bay Kelly

gitmek isteyen herkes için okulun spor salonunda sandviç ve kahve organize etti. Ama Bayan Brewer'dan ayrıldıktan sonra eve gittim. Başka bir şey yapamayacak kadar yorgun ve depresyondaydım.

BÖLÜM ELLİ ÜÇ

RILEY YAVAŞÇA UYANIR, nihayet şafak uykuya dalmıştır. Vücudu ve uzuvları ağırlaşmıştır, tavana bakar ve boğucu bir korku hisseder. Dün cenazeden sonra doğruca yatağa gitmiş, endişeli annesinin verdiği yarım Valium'un etkisiyle bayılmıştı. Saatler sonra kalkmış ve annesiyle birlikte geç haberleri izlemişti. Turner, Diana'nın cinayetinden tutuklanmıştı. Buna inanamamıştı.

Evan'dan hemen mesajlar gelmeye başladı ama o bunları görmezden geldi. O gece bu konu hakkında daha fazla konuşmaya dayanamadı. Sadece annesiyle birlikte olmak, hiçbir şey gibi davranmak istiyordu. Ama sonra, cenazeden sonra uyuduğu için, o gece neredeyse hiç uyumamıştı.

Artık bitti, diyor kendi kendine. Bir tür rahatlama hissetmesi gerekirdi, ama hissettiği şey artan bir endişe, sanki bir şey varmış gibi bir şey, sanki bir şey varmış gibi yüzleşmek zorunda olduğu kabul edilmemiş. Gücünü toplaması gerektiğini hissediyor, ama ne için?

Ve sonra farkına varır ki - biriyle yüzleşmek için gücünü toplamalıdır. Diana'nın içinde olmadığı uzun bir hayat. Keder zaman alır, diye duymaya devam ediyor ve daha yeni başladığını fark ediyor. Bunun ağırlığı altında ezildiğini hissediyor.

Kahvaltıya doğru ilerliyor. Annesi kalmıştı. ona ihtiyacı olursa diye tekrar eve döner. Riley hangi gün olduğunu düşünmeye çalışıyor ve Perşembe olduğunu fark ediyor çünkü cenaze dündü. Annesi ona okula gitmek isteyip istemediğini soruyor ama o istemiyor, henüz değil. Okula gitmeye çalışmak bile Diana'ya ihanet gibi geliyor.

soğuk toprakta yatarken normal bir hayata geri döndü.

O toprak onun üzerine bastırıyor. Riley endişesinin arttığını ve bununla birlikte bir tür nefessiz kaldığını hissetmeye başlar, sanki toprağı hissedebiliyormuş gibi

ona da baskı yapıyordu. Şu hikayeleri hatırlıyor New England'daki cadılar ölene kadar presleniyordu - üzerlerine tahtalar yerleştiriliyor ve sonunda ölene kadar taş üzerine taş ekleniyordu. Hepsi kazığa bağlanıp yakılmıyor ya da bir sandalyeye bağlanıp nehre atılmıyordu. Bir kadının ölmesi için çok korkunç yollar var.

Telefonu çalıyor ve ona bakıyor. Evan'dı. Mesajına baktı. Riley iyi misin?

Ben iyiyim. Sadece biraz uykuya

ihtiyacım vardı. Konuşmak ister misin?

Biriyle konuşması lazım yoksa ikiye bölünecek. Tamam. Ben konuşabilir miyim? Oraya gelir misin? Dışarı çıkmam lazım.

Evet, tabii. Bugün okulla yüzleşmem. Ailem işe gitti.

K. Belki bir saat içinde?

K. Görüşürüz o zaman.

Riley duşa girer. Keder onu ağır çekimde hareket ettirir. Suyun altında uzun süre ağlamasına izin verir. Sonra kot pantolon ve şekilsiz bir kazak giyer, belki de Evan'ın haklı olduğunu ve bir danışmana görünmesi gerektiğini düşünür.

Evan'ın evine doğru yürür. Çok uzak değil. Ekim ayının sonlarına doğru yine soğuk ve gri bir gün. Riley bir gecede asılan Cadılar Bayramı süslerini fark eder, ya da belki de hiç fark etmemiştir. onları daha önce fark etmişti. İnsanların çimlerindeki ve ağaçlardan sallanan hayaletler ona Diana'yı ve ölen çocuğı düşündürür. dün mezarını bulduğı Diana'nın odasında ziyaret etti. Bu onu kasvetli hissettiriyor.

Evan'ın evine varır ve Evan onu içeri davet eder. Evan ona kahve yaparlar. Kahve demlenirken oturma odasında oturup konuşurlar.

"Turner onu öldürdü," diyor Evan. "Bunu edemem.

Yorgun bir şekilde başını sallıyor. "Onu tutukladıklarına göre ellerinde sağlam kanıtlar olmalı.

Evan omuz silkiyor. "Bilmiyorum.

Düşünüyor. Başını ona doğru eğiyor ve "Ya yapmazlarsa?" diyor. Ya tutuklama yapmak için baskı altındalarsa? Sesinin şiddeti ve tonu yükseliyor. 'Ya bunu yapan o değilse? Ya katil hala dışarıdaysa?

Evan onu yatıştırmaya çalışır gibi, 'Yapmış olmalı, yoksa onu tutuklamazlardı,' diyor.

Bu onu rahatsız ediyor. Sakinleştirici istemiyor, gerçeği istiyor. Diana için. Kendi huzuru için. "Bunun doğru olmadığını biliyorsun. Yanlış insanlar her zaman tutuklanır. Sanki histerikleşmesinden korkuyormuş gibi tedirgin bir şekilde ona bakıyor. Ona söylememe konusundaki fikrini değiştirdi. "Sana söylemediğim bir şey var," diyor.

Kaşları havaya kalktı. "Ne?"

"Başka bir mezarlık buldum.

'Başka hangi mezarlık? Sen neden bahsediyorsun?'

'Şehrin dışında başka bir mezarlık daha var, çok eski bir mezarlık. Ve onu buldum.'

"Kimi buldun?

Bilerek mi kalın kafalı davranıyor? Kızın neden bahsettiğini biliyor olmalı. Simon Foster. Mezar taşını buldum. 1861'de doğmuş, 1873'te ölmüş.

Ona aklını kaçırmış gibi bakıyor. Ona öyle bakmasına gerek yok - bu bir gerçek. Kendi gözleriyle gördü. Onu oraya götürecek ve kendi gözleriyle görmesini sağlayacak. "O gece Diana'nın yatak odasında konuştuğumuz ölü çocuk.

Adam sabırsızca başını sallıyor. "Böyle şeylere cidden inanıyor olamazsın.

Birdenbire onun anlamasını, kabul etmesini istiyor.

Olasılık. Öne doğru eğilir ve konuşur. "Ama bu doğru. Ben oradaydım. Ouija tahtası aracılığıyla iletişim kurduğunu kendi gözlerimle gördüm. Ve mezarını buldum! Sana göstereceğim. Adam onu kuşkuyla izlerken, kadın sesini yükselterek şöyle der: 'Ya Diana da oradaysa ve onunla ruh çağırma tahtası aracılığıyla konuşabilirsek ve

bize katilin kim olduğunu söyleyebilir mi? Belki de denemeliyiz!' Bu çok ileri bir adım.

'Riley, polis bu işi halletti,' diyor. kalkar. "Ben kahve getireyim. Kadının yanından ayrılır ve mutfığa gider.

Riley, *sakinleşmem için bana zaman vermeye çalıştığını* düşünüyor. . *Bence bu iyi bir fikir. Benimle denemezse, deneyecek birini bulurum.*

Ama dün Simon'un mezarını işaretleyen taşı bulduktan sonra Sadie'ye ve Sadie denemek istememişti.

Diana'yla da katilini bulması için bağlantı kurdu. Bu fikir onu huzursuz ediyor gibiydi. O gece ne olduğundan artık emin olmadığını, çünkü çok fazla içtiğini söyledi. Belki de Riley'nin hatırladığı gibi olmamıştı diye düşündü. Riley çok fazla içmemişti ve her şeyi çok net hatırlıyordu. Ama Sadie geri dönüp onunla birlikte mezar taşına bakmayı reddetmişti.

Evan kahvelerini oturma odasına getirir ve kendi kahvesini onun önüne .

Her biri diğerinin konuşmasını beklerken huzursuz bir sessizlik olur. Birincisi. Sonunda Riley, "Boş , söylediklerimi unut." dedi. Rahatlamış görünüyor. Riley, "Belki de haklısın, bir danışmana görünmeliyim," diye itiraf ediyor.

'Bence yardımı olur,' diye kabul ediyor.

Birdenbire her şey çok fazla geliyor ve ağlamaya başlıyor. Belki de kendini kaybediyordur. "Özür dilerim. Dün gece pek uyuyamadım.

Diyor ki, 'Özür dilemene gerek yok. görünüyorsun. Neden biraz uzanmıyorsun? İstersen annemlerin odasını kullanabilirsin.

Protesto edecek enerjisi yok. Uykusuz geçen gecesi, cenaze töreni ve her şey yüzünden kendini tamamen tükenmiş hissediyor. Şu anda eve, kendi yatağına gidecek enerjisi yok. Onun kendisine üst kattaki ailesinin yatak odasını göstermesine izin verir. Yatağı görünce birden minnettar oluyor. Adam onu orada bırakır ve o da düşeceğini düşünerek uzanır. hemen uyuyabilir. Ama uyumuyor. Babasının kolonyasının kokusu bunaltıcıdır; buna dayanamaz.

Sonunda ayağa kalkar ve sessizce koridoru geçerek Evan'ın yatak odasına gider. Kusursuz bir şekilde temizlenmiş, yatak düzenli bir şekilde yapılmış. Onun yatağına yığılır

ve yüzünü duvara dönerek yan yatar. Ama rahat edemez ve yüzünü duvara doğru iterek karnının üzerine döner.
yatağın kenarına doğru eğildi. Yatağın altındaki köşede, yerde parlak kırmızı ve ışıltılı bir şey görür,
Tanıdık bir şey. Daha yakından bakıyor.
Gözleri fal taşı gibi açıldı. Bir telefon kılıfının arkasına bakıyor -
hemen tanıdığı bir kılıf.
Diana'nın.

BÖLÜM ELLİ DÖRT

Riley'i Evan'la birlikte hüngür ağlarken izliyorum. Bununla mücadele ettiğini biliyorum, ikimiz de mücadele ediyoruz, ama bir savaşın karşı tarafındayız.

ve destek olamıyoruz. Çok zalimce görünüyor.

Ruh çağırma tahtasının olduğu o hatırlıyorum - nasıl unutabilirim ki? O ölü çocuğu hatırlıyorum. Belki onu ve en azından bir arkadaşım olur. Ama ben başka bir zamandan ölü bir çocuk istemiyorum. Riley'i istiyorum. Annemi istiyorum. Hayatımı geri istiyorum.

Evan bilimsel olarak kanıtlanamayan şeylere karşı her zaman kapalı görüşlü olmuştur. Roman yazarı olmak isteyen biri için belki biraz garip. Hikayelerle, insanlarla, onların motivasyonlarıyla ilgileniyor. Hikaye tamamen duygularla ilgilidir, değil mi? Ve bunlar bilimsel değildir, ölçülemezler. Belki bunu anlar ya da çok iyi bir romancı olamaz.

Riley'i hemen susturdu. Yine de Ouija tahtasını deneyecek mi merak ediyorum. Ve eğer , ona ulaşabilir miyim? Ona ne söyleyebilirim? Ona sadece onu ne kadar özlediğimi, nasıl devam edeceğime dair hiçbir fikrim olmadan burada olduğum için ne kadar kızgın olduğumu söyleyebilirdim. Bu olur.

sadece onu üzecektim. Daha az yalnız olur muydum? Bilmiyorum.

Uzun süre ağlıyor, ben de en iyi iki arkadaşım olan ikisinin acılarını paylaşmalarını izliyorum. Onları yukarı kadar takip ediyorum ve Evan aşağı indiğinde Riley'nin yanında kalıyorum. Ailesinin odasında uzanışını izliyorum. Ama Goldilocks gibi, bir şey onu rahatsız ediyor, belki de yatak rahat değildir? Ayağa kalkıp sessizce koridorda ilerliyor ve ben de onu Evan'ın odasına kadar takip edip yatışını izliyorum. yatağına uzandı.

Dönüyor ve ben onu orada bırakmak üzereyken vücudu tamamen kaskatı kesiliyor. Yatağın altındaki bir şeye bakıyordu. İçeri girip ben de yakından bakıyorum.

Benim telefonum. Evan'ın yatağının altındaki köşede. Orada ne işi var? bir kafa karışıklığı dalgası yayıldı.

Ve - telefonumu orada, Evan'ın yatağının altında saklı görünce - Birdenbire hepsini, başıma gelen her travmatik şeyi hatırlıyorum ve her şey bir korku dalgasına dönüşüyor.

O gece odamda Bay Turner'ın bana ne yaptığını hatırlıyorum. Beni nasıl çırılçıplak soyduğunu, ben korkudan titrerken bana nasıl baktığını. Beni orada nasıl bıraktığını, anlatmamam için beni nasıl uyardığını.

Ve bir anda hayatımın son gününü, nasıl başladığını ve nasıl bittiğini hatırlıyorum. Yataktan nasıl çıktığımı, o gün neredeyse hiç uyumadığımı.

gece - ve Müdür Kelly'nin önünde Bay Turner'la yüzleşmek için erkenden okula gitti.

Bay Kelly'ye Turner'ın bir gece önce evime nasıl ve neler yaptığını anlattım - ve inkar edişini izledim. O da

Yüzü bembeyazdı, öfkeliydi ve bunun tamamen uydurma olduğunu, çirkin olduğunu ve bana nasıl inanılabileceğini söyledi. Uydurduğumu ve kimsenin bana inanmayacağını çünkü tecavüze bile uğramadığımı söyledi ve

hiçbir kanıt yoktu. Orada oturmuş ona bakıyor, deri eldivenleri hatırlıyor ve onun bir canavar olduğunu düşünüyordum. Bay Kelly'nin bana neden inanmadığını anlayamadım. Neden böyle bir şey yapayım ki?

Bu kadar mı?

"Ne yapmamı istiyorsun?" diye sordu çaresizce.

"Bilmeni istiyorum," dedim. Sonra nefretle işkencecime döndüm. 'Eğer bir daha yanıma yaklaşırsan polise giderim ve senden şikâyetçi olurum.

O sabah doğrudan polise gitmeliydim. Ama gitmememin bir sürü karmaşık nedeni vardı. Bay Turner'ın dediği gibi bana inanmayacaklarından korkuyordum ve muhtemelen o da buna güveniyordu. Sonuçta ortada gerçek bir kanıt yoktu. Kapı kilitli değildi, öylece içeri girdi. Bana hiç dokunmadı. Tüm bunları yaşayıp yalancı durumuna düşmek istemedim. Ama en önemlisi Cameron'dı. Bay Turner'ın ne öğrenirse ne yapabileceğinden korkuyordum. Cameron'ın ona saldırmabileceğini düşündüm.

ve kendi hayatını mahvetmekle suçlanacaktı. Ben bunu istemedim. Cameron'ı seviyordum, sadece hayatımın geri kalanını onunla geçirmek istemiyordum. Ve.. Cameron'ın beni biraz suçlamasından korkuyordum.

Ben

Bay Turner'ı bir şekilde kandırdığımı düşünmesinden korkuyordum. Cameron benimle ilgili konularda çok sahiplenici, çok kıskanç ve çok güvensizdi. Kelly bana inanmıyordu, Cameron'ın da inanacağından hiç emin değildim.

O sabah Kelly'nin ofisinden çıktım, kendimi ve okul günü boyunca iyiymişim gibi davrandım, ama içimde bir tam bir karmaşa. O günün geri kalanı olaysız geçti - ta ki o gece Cameron'la yaşadığımız korkunç tartışmaya kadar. O geceyi neredeyse hiç hatırlamıyorum.

Yaşayanlar arasındaki son günüm olmasına rağmen. Yüzüme vuran güneşin, yemeğin tadının kıymetini daha çok bilmeliydim. Ama ben O zamanlar bir gün daha göremeyeceğimi bilmiyordum. Sadece rol yaptım. Her şey normalmiş gibi davranıyor, herkese, hatta Riley'ye bile numara yapıyordum, bir yandan da ne yapmam gerektiğini düşünüyordum. Ama ben gitmedim.

O gün polisi aradım.

Ve o gece, Cameron beni bıraktıktan sonra, çok kızgındım. Cameron ve benim işimiz bitmişti. Gerçekten rahatlamıştım. Artık kafamda ona ve onun harcadığı zamana yer yoktu. kontrolcü tavırlarından. Ona ve onun nasıl tepki vereceğine göre karar vermekten yorulmuştum. Bir adam arka kapımdan içeri girmiş ve Beni dehşete düşürdü ve küçük düşürdü ve nasıl tepki vereceğinden korktuğum için erkek arkadaşına - ya da başka birine - bile söyleyemedim. Bu aşk değildi. Bu doğru değildi.

Turner'ın geri gelmesinden korkarak kapıları kilitledim. Ama o gece, Cameron o kadar kötü davrandıktan sonra, şeyden sonra, Ertesi gün polise gitmeye ve onlara şunları söylemeye karar verdim Her şeyi. Korkuyla yönetilen bir hayat yaşamama izin veremezdim. Cameron kendi sorumluluğunu almak zorundaydı. Artık onun sorumluluğunu almak istemiyordum.

Eve geldikten sadece birkaç dakika sonra ön kapının çalındığını duydum. Cevap vermedim çünkü yine Cameron olduğunu düşündüm. Ama sonra bir mesaj aldım. Evan'dan geliyordu. Evde misin? İçeri gelebilir miyim?

Kimseyi görme havamda değildim ama onu içeri aldım.

Eve girdiğinde "Ne ?" diye sordum. Boş sokağa baktığımı hatırlıyorum - o zamanlar dışarıda kamyon yoktu. Kapıyı arkasından kilitledim.

'Evde olmana sevindim. Bu gece üzerinde çalışacağım bir ödev için Moby Dick'imi geri almam gerekiyor - bütün gece çalışacağım.

"Kahretsin, doğru, özür dilerim. Kitabı ödünç almıştım ve söz verdiğim gibi o gün okulda ona geri getirmeyi unutmuştum, çünkü Bay Turner'la olan sorunlarıma çok dalmıştım. Onu almak için odama çıktım ve aşağı inip ona uzattım.

"Bu gece Cameron'la çıkmıyor musun? Evan sordu.

Ona söyleyebileceğimi düşündüm. "Dışarıdaydık ama kavga ettik. Ondan ayrıldım. Omuz silktim. "Bu yüzden eve erken geldim.

Evan davet edilmeden oturdu. 'Sonunda ondan ayrıldınız mı? Neden?

İçimi çektim. O anda bu konuya girmek istemiyordum ama Evan arkadaşımı. "Bir sürü şey var. Ama çoğunlukla bizim hakkımızda benden daha ciddi. Sonsuza kadar süreceğini düşünüyor. Ben farklı bir yere gitmek istiyorum.

ve o bunu duymak istemiyor. Gerçekten başka seçeneğim yoktu.

"Vay canına," dedi Evan bana bakarak. "Aferin sana.

"Bunu mu demek istiyorsun?

"Elbette. Cameron bir pislik gibi davranıyor. Çok kontrolcü. Senin gibi bir kızın bağımsızlığa ihtiyacı var. Sen çok.. şanslısın... olmak için evcilleştirilmiş.'

Bu beni biraz rahatsız etti. Özellikle de bana daha önce bakmadığı bir şekilde baktığı için.

"Her neyse," dedim, ayağa kalkarak, "gerçekten yorgunum ve senin de yapman gereken bir ödevin var, o yüzden..

O da ayağa kalktı. Oturma odasında öylece duruyorduk. Şimdi her şeyi çok net hatırlıyorum. Bunu neden engellediğimi anlıyorum - çünkü çok şok edici, çok korkunç.

"Seni sevdiğimi biliyorsun Diana," dedi. "Sevmiyor musun?

Şaşkınlıkla ona baktım. Kendimi son derece rahatsız hissettim. Bu çok fazlaydı. Son yirmi dört saat içinde başıma gelen onca şeyden sonra histeriye yaklaşıyordum. Ne diyeceğimi bilemedim ve güldüm. Durumu hafifletmeye çalışıyordum.

ikimiz için de havadaki gerilimi azaltacaktı. Ama bu bir hataydı.

Yüzü değişti. Bir anda o tanıdığım Evan değil, soğuk ve farklı biriydi. O anda her şey değişti.

O an. Onu yanlış anlamıştım. Bunca yıldır onu yanlış anlamıştım. O gülünecek biri değil, biriydi.

'Ne cüretle bana gülersin,' dedi sessizce.

"Evan, sana gülmüyorum," dedim umutsuzca. Dürüst olmak gerekirse. Ben sadece çok yorgunum. Bence gitmelisin. Sonra ondan uzaklaştım, gitmesini sağlamak için ön kapıya doğru ilerledim. Oturma odasındaki ağır perdelerin çekili olduğunu ve kimsenin içeriye göremediğini fark ettim. Ve sonra beni yere düşürdü.

Başıma aldığım darbe eziciydi. Sanırım bir saniyeliğine bayılmışım. Kafam çok karışık. Oturma odasından sürünerek çalıştığımı hatırlıyorum ama uzuvlarım çalışmıyordu ve öylece yere yığıldım. Kaçmak istedim. Ama onun sesi.

'Hayır, . Benimle alay edemezsin,' dedi. Sesinde çok fazla iğrençlik vardı. Başımı kaldırmaya çalıştım ve onu gördüm. Atlama ipimi oturma odasının kapı kolundan çektim ve inanamayarak beni bağlayıp tecavüz edeceğini düşündüm.

Ama . bacaklarımdan tutarak geri çekti ve oturma odasının ortasında ters çevirdi. Beni tutmak için üzerime tırmandı, işe yaramaz kollarımı bacaklarıyla yere sabitledi ve atlama ipini boynuma dolayıp çekti. Ben o kadar

Korkuyordum. Uzun süre birbirimizin gözlerinin içine baktığımızı hatırlıyorum, grotesk bir an. Gözlerimin patladığını, boğazımda ezici bir acı hissettiğimi, ölmekte olduğumu bildiğimi hissettim, o bana bakarken Öfke. Son duyduğum şey telefonuma gelen bir mesajdı.

Ve sonra o tarlada uyandım, çıplak bedenime bakıyordum, o çirkin kuşlar tarafından bir kez daha saldırıya uğradım.

Bence bir kız kaç şekilde saldırıya uğrayabilir? Hayatımı hiç yaşayamadım. Asla yeterince yaşlanamadım.

Yalnız kalmak için yeterince çekici değil. Sonunda sadece olmak.

BÖLÜM ELLİ BEŞ

RILEY, Diana'nın yatağın altındaki telefonuna bakıyor, kalbi küt küt atıyor.

Birden Evan'ın neden Diana'yla konuşmak istemediğini anladı.

Diana'nın hayaleti. Çünkü Diana onu kimin öldürdüğünü biliyor olmalı ve şimdi Riley de biliyor.

Daha iyi için yatağı sessizce duvardan biraz daha uzağa itiyor.

Diana'nın telefonu, hiç şüphe yok. Evan göndermiş olmalı.

o metin. Diana'yı öldürdü ve asla bulunamayacağını düşünüyor. Ama neden? Ona dokunmak istemiyor. Olduğu yerde bırakıyor.

Cep telefonundan 911'i ararken elleri titriyor. "Acil durumunuz nedir?"

Bir an için düşünemez. Bu durumu nasıl tarif edebilir?

Benim adım Riley Mead. Fairhill, Beecher Sokağı 17 numaradayım.

Carr'ların evi. Evde bir katille birlikteyim. Evan'ın duymasından korktuğu için sesini olabildiğince alçak tutuyor. Ya ? Onu da öldürüp telefonda kurtulacak mı? Aceleyle söyler,

Diana Brewer'ı Evan Carr öldürdü. Telefonunu odasında, yatağının altında buldum. Çabuk polis gönderin!"

"Lütfen kapatmayın hanımefendi, hattı açık tutun.

Dehşet içinde merdivenlerden çıkan adımları duydu. Adam onu duymuştur. Telefonunu yastığının altına saklar, diğer uçtaki kadın sesini duymaması için önce aramayı sonlandırır. Adamın, ailesinin yatak odasının kapısının önünde durduğunu duyar.

Riley?

Birkaç hızlı adım ve adam onun üzerinde duruyor. Kadın uyuyor numarası yapıyor, yüzüstü yatıyor, yüzü yastığa gömülü.

Riley? Uyanık mısın? Bir şey duyduğumu sandım. Odamda ne yapıyorsun?' Sesi gergin.

Uyanmış gibi yapıyor. , gözlerini kırptırıyor. "Ne?"

"Odamda ne yapıyorsun?"

Adam onun korkusunu hissetmiş olmalı, diye düşünüyor, çünkü adam biliyor. Yüzü değişir, sanki başka biriymiş, tanınmaz biriymiş gibi.

"Ne yaptın sen?"

"Ne demek istiyorsun? Ben hiçbir şey yapmadım,' diyor, ona gülümsemeye çalışıyor, ama kendisine bakan yabancı karşısında tamamen tedirgin oluyor. Tanıdığı Evan değil, başka biri. "Ailenin yatağında uyuyamadım, o yüzden buraya geldim. Umarım sorun olmaz.

Ona bakar, kararsızdır. Yastığın altındaki elini görüyor. "Yastığın altında ne var?"

"Hiçbir şey.

Yatağın yastığını yırtıp telefonunu görüyor. "Birini mi aradın?"

Artık korkusunu gizleyemiyor, cevap verirken sesi titriyor. "Hayır, neden? Sorun ne, Evan? Garip davranıyorsun. Beni korkutuyorsun.

Telefonunu alır ve bakar. Kilitliydi. "Aç" diyor.

Korkuyla telefonun kilidini açar ve adam onun son aramasını görür. Sonra ona sanki onu öldürmek istiyormuş gibi bakar. Sanki zaman durmuş gibidir. Sonra ikisi de aynı anda duyuyor, polis sirenleri sokaktan aşağı geliyor, gittikçe yükseliyor, yaklaşıyor. Artık çok geç olduğunu, hiçbir çıkış yolu olmadığını anladığında gözlerindeki öfke.

Ellen artık gerçeği biliyor. Herkes Evan Carr'ın Diana Brewer'ı öldürmekten tutuklandı. Elllerinde kanıt var; kızın cep telefonu yatak odasındaymış. Kimse neden yaptığını bilmiyor ama yaptığından oldukça emin görünüyorlar. Eski nişanlısı sonuçta bir katil değil. Ve neredeyse öyle olduğuna inanıyordu.

Bununla birlikte, tüm bunlar onun dünyaya bakışını paramparça etmiştir. Eski neşeli bakış açısı, iyimserliği, insanların doğasında var olan iyiliğe olan inancı - hepsi oldu. Belki bir gün geri gelir ama o bundan şüphe ediyor. Artık saf olduğunu biliyor, belki de

Hatta kasten kör. Kendine karşı gerçekten dürüst olursa, Brad'i birlikte dışarı çıktıklarında, sinemada sırada beklerken ya da parkta dondurma yerken genç kızları fark ederken yakaladığı zamanlar olmuştur. Orada burada bir bakış - ki o bunu görmezden geliyordu.

Onu görmeye gitmemiş. Onun yerine Graham Kelly'nin evine gitti. Polise gidenin Kelly olduğunu ve onlara Brad'in kısa süreli tutuklanmasına yol açan bir şey söylediğini duymuştu. O da Kelly'nin ne olduğunu duymak istiyordu.

Kapıyı çaldı, kapıyı sert ve gülümsemeyen karısı açtı. "Bay Kelly ile bir dakika konuşabilir miyim?" diye sordu. Bayan Kelly'nin gözlerinin arkasında neler olup bittiğini merak ediyordu.

Graham Kelly oturma odasına girmiş ve karısı dışarı çıkmış, ikisi de diğerini tanımamıştı. Ellen'in hissettiği kadar kötü görünüyordu. O da ona kızgındı. Gerçeği saklamıştı ve bedelini ödemeliydi. Belki karısı da aynı şekilde hissediyordu ve bu da neden bu kadar kızgın olduğunu.

Ellen aniden bir koltuğun kenarına oturdu, kendini destekledi ve 'Bana her şeyi anlatmanı istiyorum' dedi. Her şeyi.

Yenilgiyle başını salladı. "Tamam.

Diana'nın soyunma odasında olduğunu söylediği şeyi anlattı. Diana'nın ona Brad Turner'ın geceleyin kilitli olmayan evine nasıl girdiğini, ona bakabilmek için kıyafetlerini nasıl çıkarttığını anlattı. Onu nasıl korkuttuğunu, Kanıt olmadığı için kimsenin ona inanmayacağını söyledi.

Ellen safranın boğazından yukarı yükseldiğini hissetti. Her şey çok çirkin, çok inanılmazdı. Yine de inanıyordu.

Kelly o sırada ağlıyordu. 'Onun bir canavar olduğunu söyledi,' dedi, 've ben ona inanmadım, o zaman değil. Ve sonra hiç kimsesi olmadığını öğrendiğimde Onu öldürmüş olabileceğini düşündüm. Artık bu vicdan azabıyla yaşayamazdım.

"Bu vicdan azabıyla nasıl yaşayabiliyorsun?" diye sordu soğuk bir şekilde.

'Brad bana şantaj yapıyordu,' dedi açık açık.

Üzerine bir ürperti çöktüğünü hissetti; daha kötüye gidebileceğini düşünmemişti ama işte buradaydılar.

"Ben de sana söyleyebilirim," dedi Kelly. Karıma çoktan söyledim. Brad yaşadığım bir ilişkiyi biliyordu ve karıma söylemekle tehdit etti.

"Diana'nın ona yaptığını söylediği şeyi birine söylersem, bu konu hakkında konuşmam. "Karımın benimle konuşmadığını fark etmişsinizdir." diye ekledi.

Ellen öğrendikleri yüzünden midesi bulanarak evi terk . Masum bir adam şantaja başvurmazdı.

Şimdi, Brad'in yaptıkları için hapse girmesini umuyor, ancak bunu nasıl kanıtlayacaklarını bilmiyor. Onu ya da o küçük bungalovu bir daha asla görmek istemiyor. Fairhill'den ayrılmaya ve başka bir yerde yeni bir hayat kurmaya karar verir, nerede olduğu umurunda değildir. Artık burada yaşayamaz.

Görüşme odasının bir köşesinde oyalanıp Evan'ı izliyorum. Sadece ikimiz, her ne kadar benim farkında olmasa da. Hayaletlere inanmaz.

Evan'ın Riley' bildiğini ve polisi aradığını fark ettiği o korkunç anı düşünüyorum. Dehşet içinde izlemiştim.

Beni öldürdüğünde Evan'da da aynı ürpertici dönüşüm olmuştu. Sanki başka biriydi, tamamen farklı biriydi.

Cenazemde Evan'ı hatırlıyorum - büyük taklitçi -. Nasıl?

Okuması beni çok etkiledi. Beni buraya koyan oyken, bu ne cüret.

Yine de intikam arzusu - katilime musallat olma arzusu - azalıyor. Evan ölümünün bedelini ödeyecek. Yaptığı şey için acı çekecek.

BÖLÜM ELLİ ALTI

EVAN YALNIZDIR; dedektifler avukatının gelmesini beklemek zorundadır. Annesi ve babası karakolda bir yerdedir ve şoktadır.

İlk kez bir görüşme odasına giriyor ve ilgiyle inceliyor. Masa yere sabitlenmiş. Duvarda iki yönlü bir ayna yok, böylece burada kim varsa izlenebilir.

Gözlemlenmeden. Bunun için muhtemelen büyük bir şehirde olmanız gerekir.

İki yönlü bir aynanın diğer tarafında olmayı, son birkaç gün içinde Diana'nın ölümüyle ilgili sorgulanmak üzere bu odaya gelen herkesi izlemeyi çok isterdi. Muhtemelen

Her şeyi videoya kaydetmiş ve tüm bu kasetleri görmek için büyük bir istek duyuyor. Cameron, Turner ve Prior ile yaptıkları röportajları izlemek istiyor. Tüm yazarlarda biraz röntgencilik vardır.

ve doymak bilmeyen bir merak. Bu materyale sahip olmak ona çok yardımcı olacaktır.

Diana'nın telefonu ellerinde. bittiğini biliyor. Ondan kurtulmalıydı. Ama asla şüpheli olmadı. Güvende olduğunu düşündü. Ondan şüphelenmeye başarlarsa, bunu bileceğini ve telefondan kurtulmak için zamanı olacağını düşündü. Ama ona sahip olmak hoşuna gitmişti. Diana'ya ait bir şeye sahip olmak hoşuna gidiyordu.

Kişisel. Ona hayatından çok şey anlatan şey.

Avukatının gelmesini bekler. O geceyi öyle hatırlıyor ki Açıkça; zihninde her zaman canlı bir şekilde duracak, daha önce ya da o zamandan beri her şeyden daha canlı bir şekilde. Diana'nın sadece kitabını geri almak için gitmişti. Kitabı geri vermeyi unutmuştu, ki bu hiç de onun yapacağı bir şey değildi.

Ona zarar vermek istememişti. Cameron'ı terk ettiğini söylediğinde çok sevinmişti. Ama şimdi keşke Cameron'a

Onu. Çünkü o anda, ona özgür olduğunu söylediğinde

kadar güzel görünüyordu ve ona karşı öyle bir özlemle doluydu ki, oracıkta ona olan aşkını itiraf etti. *O da güldü.*

Ona bir şey oldu. Farkında olduğu bir şeydi ama yine de onu şaşırttı. Daha önce hiç kimseye bu yönünü göstermemişti. Ama kız bunu istedi. Ona güldü. Ve sonra ondan gitmesini istedi. Kadın kapıya gitmek için arkasını döndüğünde, adam elindeki tek şeyle - *Moby Dick*'in büyük, ağır, ciltli kopyasıyla - ona vurdu ve kadın yere düştü. Adam onu bayılttığını düşündü. Bir süre orada durdu, yere yığılmış olan kadına baktı. Sonra kadın kıpırdandı ve sürünerek uzaklaşmaya çalıştı, ama bu zayıf bir girişimdi ve ona

Güçlü. Kapı kolunda sallanan atlama ipini yakaladı. Onu oturma odasının ortasına çekti, ters çevirdi ve üstüne çıktı. Kolları ve bacakları gevşekti; aldığı darbe yüzünden hâlâ bilinci yerinde değildi. Atlama ipini onun etrafına sardı.

boynunu sıkı.

Ölmesi uzun zaman aldı. Geniş gözlerle ona baktı. açık, şişkin gözler; gözleri çığlık atıyordu, ama . Onu öldürme çabasıyla yüzünü buruşturdu. Tek ses onun hırıltılı, zor nefes alış verişi ve kadının lıkırdayan ölümüydü.

çingirak. Telefonundan bir mesaj geldi. Bu onu ürküttü ama atlama ipinin baskısını .

Sonunda gitmişti.

Kadının üzerinden yuvarlandı ve nefesini tuttu. Nabız olmadığından emin oldu. Telefonu tekrar çaldı. Oturma odasının zemininden aldı ve baktı. Arayan Cameron'dı.

Dışarıda, kamyondayım. Konuşabilir miyiz?

Siktir, siktir, siktir. Evan'ın kalbi eforla, adrenalinle ve şimdi de alarmla çarpıyordu. Oturma odasının ışıkları yanıyordu.

Cameron onun hala uyanık olduğunu biliyordu. Mesaja cevap vermeli miydi?

Yapmamaya karar verdi. Ondan ayrılmıştı. Onu görmezden gelirdi.

Perdeler çekili olmasına rağmen Evan yerde, pencerenin altında kaldı.

Görülmemeliydi. Diana'nın yanına uzandı,

Bir sonraki adımda ne yapacağımı düşünmeye çalışıyordum.

Cameron mesaj atmaya devam etti.

Diana, özür dilerim. Lütfen, konuşabilir

miyiz? Seni seviyorum.

Lütfen cevap verin.

Aptalın tekiydim. Sadece özür dilemek istiyorum. Sadece seninle konuşmak istiyorum.

Sonra, Evan'ı rahatlatacak şekilde, ping sesi nihayet kesildi. Evan düşündü ki pes etmişti. Kamyonun ayrılma sesini bekledi. Onun yerine bir kamyon kapısının çarpma sesini duydu ve sonra Cameron ön kapıyı çaldı. Evan korku içinde donakaldı. Kapı tekrar . Ve tekrar. Evan yerde kaskatı kesilmişti. Duydu Cameron kapı kolunu denedi ama Diana'nın kapıyı kendisinden sonra kilitlediğini rahatlatarak hatırladı. Sonunda Cameron'ın ön kapıdan çıkıp evin yan tarafından aşağı doğru yürüdüğünü duydu. Evan'ın kalbi küt küt atıyordu.

Öfkeyle. Cameron'ın arka bahçeden Diana'nın adını çağırdığını duydu. Cameron'ın eve girebileceğinden korkuyordu. Arka kapı kilitli miydi? Tanrım, ne yapacaktı? Cameron'ın Cameron'ı alt edebilirdi.

Diana'nın cesedinin yanında yere uzanmış, korkuyla bekliyordu. Sonunda, evin yan tarafından gelen ayak seslerini tekrar duydu. Kamyonun kapısı açıldı ve Cameron uzaklaştı. Kalp atış hızının normale dönmesi için birkaç dakika daha beklemesi gerekti. Sonra bir plan yaptı.

Önce Diana'nın telefonunu yüzüne tuttu ve neyse ki yüzü artık daha grotesk olsa da onu tanıdı Gözleri kan çanağına dönmüştü. Telefonuna girebilmek için şifresini bir numara koduyla değiştirdi.

Sonunda kalktı ve oturma odasının ışığını kapattı. Arka kapının kilidini açıp dışarı çıktı, dönüşü için kapıyı açık bıraktı ve tarladan geçerek sokağa doğru süzüldü. Oradan elinde kanlı olmayan kitabıyla eve yürüdü ve kitabı geri verdi.

kitaplığına götürdü. Anne ve babası hızlı bir şekilde uyuyordu. Sonra bir çift eldiven aldı, garaja gitti ve annesinin bagajına bir kürek koydu. Arabayı kullanılmayan yola geri sürdü, park ve Diana'nın evine kilitlenmeden bıraktığı arka kapıdan girdi. Diana'yı evde bırakmak istemiyordu, Çünkü ya biri onun kapısını çaldığını görseydi? Başka bir yerde bulunsa daha iyiydi. Atlama ipini yanına aldı ve onu arka kapıdan çıkarıp tarlanın karşısına taşıdı. Kız daha ağırdı. Birkaç kez durup onu yere bırakmak zorunda kalmıştı ama orada kimsenin onu göremeyeceğini biliyordu. O

Onu annesinin arabasının bagajına bindirdi ve Kasabaya. Sakin bir yol buldu, bir ağaç kümesinin arkasına park etti ve onu bir çiftçinin tarlasının ortasına taşıdı. Onun bulunmasını istiyordu ama onu bir çukura atmak da istemiyordu. Kanıtlardan kurtulmak ve bir seks cinayeti gibi görünmesini sağlamak için üzerindeki tüm kıyafetleri çıkardı. Öldürmek. Ay ışığında çırılçıplak yatan kadına iyice baktı.

Onu orada bıraktı ve başka bir yöne doğru yirmi dakika sürdü. ve kürekle elbiselerini ve atlama ipini تنها bir ormanın derinliklerine gömdü. Ama telefonunu saklamış.

Evan odanın dışında bir ses duyar ve yukarı bakar. Avukatı gelmiştir. Ailesi ona bakamadan ayaklarını sürüyerek içeri girer. Onları görmezden gelir. Evan dinlemeye çalışıyor ama aklı başka yerde. Her şey oldukça beklediğinden farklıydı. Yakalanacağını hiç düşünmemişti. Turner tutuklandığında, bu mükemmeldi. Bunun harika bir kitap olacağını düşünmüştü. Ama şimdi onun telefonu ellerinde, Turner'ın yatak odasında saklanmış olarak bulundu ve her yerinde Turner'ın parmak izleri vardı.

Biri adını tekrarlıyor ve o da başını kaldırıp dedektife odaklanmaya çalışıyor. Stone itiraf etmesini öneriyor. Gerçekten bir yetişkin olarak birinci derece cinayetten yargılanmak isteyip istemediğini soruyor. müebbet hapis cezasıyla karşı karşıya mı kalacak, yoksa ikinci derece cinayetten suçunu edip yirmi yıl mı alacak, yoksa suçunu kabul etmesinin hafifletici faktörleri, genç yaşı ve önceden temiz bir sicil.

Belki de suçunu kabul *etmeli*, diye düşünüyor Evan. Daha on yedi yaşında.

Diploma almak ve hapishanede yazmak için zamanı olacak. O biliyor ki

Bir suç işleyerek kazanç elde etmesine izin verilmiyor, bu yüzden Diana'nın ölümü hakkında yazdığı hiçbir şeyden para kazanamaz. Ama bu

Önemli mi? Zanaatını mükemmelleştirmek için zamanı olacak. İtirafçı bir katil olarak kötü şöhrete ve üne sahip olacak. Bir ismi olacak. Hayatı olacak.

deneyim. Bugünlerde yazarlık kariyerine başlamak için en kötü yol bu değil.

Günlüğü temelde bir yalan. Yakalanmayı hiç beklemiyordu, Kendisini katil olarak göstermeye hiç niyeti yoktu - ya yanlış kişiyi yakalayacaklardı ya da olay çözülememiş olarak kalacaktı.

Ama şimdi günlüğünün bir tür gerçek olduğunu fark ediyor; çoğu zaman olduğu Evan'ı yansıtıyor - ciddi, terbiyeli, iyi. Diana'yı kendi tarzında seven Evan. Olmak *istediği* kişi bu. Evan'ın

Günlük bir tür rol yapma, kendini yatıştırma, kendine yalan söyleme biçimiydi çünkü gerçekten diğer Evan olmak istemiyordu. Diana'yı savunmasız bir anında öldüren kişi.

Diğer Evan'ın her zaman orada olduğunu ve yüzeye çıkmakla tehdit biliyor. Sadece tekrar yüzeye çıkıp çıkmayacağını bilmiyor. Ya da nasıl Bunların çoğunu kitabında açıklayacak. Yazması ilginç olacak.

O günlüğü yazmaktan zevk alıyordu. Gerçeklerle oynamak eğlencelidir. Yazarların yaptığı da bu değil mi?

Sevgili okuyucu,

Bu kitabın yazılmasının ardındaki küçük bir bilginin ilginizi çekebileceğini düşündüm ...

Bunu Vermont'ta kurguladım çünkü hayalet hikayeleri açısından zengin bir geçmişi var ve bu da aklımdaki şey için idealdi. Ayrıca Bu romanı daha kırsal bir ortama yerleştirmek istedim, belki de kısa bir süre önce kocam ve ben Toronto şehrinden Ontario'da terk edilmiş eski bir çiftliğe taşındık. Burayı seviyorum ama geceleri dışarısı çok karanlık ve hatta biraz ürkütücü. Şehirde olduğu gibi ortam ışığı hiç yok.

İyi bir hayalet hikayesini her zaman sevmişimdir. Hayaletler konusunda kendimi açık fikirli olarak - gerçekten var olup olmadıklarından emin değilim. Ama bir tane vardı biçimlendirici bir deneyim olarak Ne Yaptın?

Genç bir delikanlıyken Ontario kırsalında bir çiftlikte yaşıyordum ve bir gece bir aile dostumuz geldi ve Harf ve rakamları keserek ev yapımı ruh çağırma tahtası Bir kağıda yazdık ve üzerine daire şeklinde yerleştirdik. Ters çevrilmiş bir şarap kadehi kullandık ve parmaklarımızı koyduk. Bu kadın Simon adında bir çocuğun ruhunu çağırdı - ismini tekrar kullandım - birkaç soruya cevap verdi ve sonra sinirlendi ve biz parmaklarımızı kaldırıma kadar şarap bardağını masanın etrafında öfkeli daireler çizerek döndürdü, bu noktada bardak hemen hareketsiz hale geldi. Çok korkmuştum. Bu Bu deneyim benimle kaldı ve o zamandan beri bir daha ruh çağırma tahtası kullanmayı denemedim!

Okuduğunuz için teşekkürler Ne Yaptınız? Umarım beğenmişsinizdir!

Çok iyi,
Shari Lapena

Teşekkür

Sadece bu sekizinci gerilim romanım için değil, birlikte yayınladığımız önceki yedi gerilim romanı için de teşekkür etmem gereken o kadar çok insan var ki. Yedi *New York Times* ve UK *Sunday Times* ve *Globe and Mail*

en çok satanlar! Biz gerçekten bir rüya takımımız!

Birleşik Krallık'ta her zaman olduğu gibi Larry Finlay, Bill Scott-Kerr, Sarah Adams, Tom Hill, Jen Porter ve Transworld'deki rüya takımın geri kalanına teşekkür etmek istiyorum. Larry Finlay'e özel bir teşekkür - seni özleyeceğiz! ABD'de her zaman olduğu gibi Brian Tart'a, Pamela Dorman'a teşekkür etmek istiyorum,

Jeramie Orton ve Viking Penguen'deki rüya takımın geri kalanı. Ben Petrone'a özel bir teşekkür - seni de özleyeceğiz! Kanada'da, her zaman olduğu gibi, Kristin Cochrane, Amy Black, Bhavna Chauhan, Emma Ingram, Val Gow ve Doubleday Kanada'daki rüya ekibin geri kalanına teşekkür ederim. Hepinize teşekkür ederim.

Editörlerim Sarah Adams ve Jeramie Orton'a özellikle teşekkür etmek istiyorum. Sıkı çalışmanız, iyi mizahınız ve *Ne Yaptın?*'i tamamlarken gösterdiğiniz cesaret için teşekkür ederim. Sarah da yine harika bir başlık bulduğu için övgüyü hak ediyor.

Muhteşem metin editörüm Jane Cavolina'ya tekrar teşekkürler. Beni diğer editörler için şımarttın.

Helen Heller'a her zaman teşekkür ederim. Başından beri buradasınız ve rüya takımın bir parçasısınız! Ayrıca teşekkürler Camilla, Jemma ve Marsh Agency'deki herkes beni dünya çapında temsil ettikleri ve kitaplarımı pek çok yabancı ülkeye sattıkları için.

Her zaman olduğu gibi, taslaktaki tüm hatalar bana aittir.

Bu kitabı okuyucularıma ithaf ettim, teşekkür ederim. Siz olmasaydınız, bunu yapamazdım. Kitaplarım için gösterdiğiniz coşku

takdir ediliyor ve yaptığım işi sevmemi sağlıyor.

Sevdikleri kitapları her yerde duyuran tüm blog yazarlarına, eleştirmenlere ve podcast yayıncılarına ve tüm dünyada yazarlar ve okuyucular için festivaller düzenlemek için yorulmadan çalışan insanlara teşekkürler.

Dünya. Okumayı teşvik etmek ve fırsat eşitsizliğini gidermek için yaptıkları her şey için her yerdeki kütüphanelere teşekkürler.

Ve son olarak, bazen çılgınca programımla yaşamayı öğrenen aileme teşekkür ederim. Ne yazık ki, kedimiz Poppy, beni pek çok kitapta yer aldı, bu kitabın yazımı sırasında vefat etti. Onu özlüyoruz. Manuel'e tüm yardımları için her zaman özel teşekkürler. teknik ve diğer destek. Bunu siz olmadan yapamazdım.

BU SADECE BAŞLANGIÇ

Bizi çevrimiçi bulun ve sohbete katılın

TWITTER / X

twitter.com/peng_uinukbooks

FACEBOOK

facebook.com/peng_uinbooks

İNSTAGRAM

instag_ram.com/peng_uinukbooks

YOUTUBE

y_outube.com/peng_uinbooks

PINTEREST

pinterest.com/peng_uinukbooks

LINKEDIN

linkedin.com/company/peng_uin-random-house-uk

TIKTOK

tiktok.com/@peng_uinukbooks

En yeni kitaplar, öneriler, yazar röportajları ve daha fazlası için

Penguen Bültenine Kaydolun

Yazar hakkında daha fazla bilgi edinin ve bir sonraki kitabınızı **Penguin.co.uk** adresinde keşfedin

TRANSWORLD

İngiltere| ABD| Kanada| İrlanda| Avustralya
Yeni Zelanda | Hindistan | Güney Afrika

Transworld, adreslerini global.penguinrandomhouse.com adresinde bulabileceğiniz
Penguin Random House şirketler grubunun bir parçasıdır.

Penguin
Random House
UK

İlk olarak 2024 yılında Bantam tarafından Büyük Britanya'da
yayınlanmıştır Telif Hakkı © 1742145 Ontario Ltd, 2024

Yazarın ahlaki hakkı ileri sürülmüştür

Kapak tasarımı: Richard Ogle/TW

Kapak görselleri© Arcangel, Getty Images ve Shutterstock

Bu kitap bir kurgu eseridir ve tarihi gerçekler dışında, yaşayan ya da ölmüş gerçek
kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Hem açıklayıcı hem de alıntılanan telif hakkı materyallerine atıfta bulunarak gerekli izinleri
almak için her türlü çaba gösterilmiştir. Bu bağlamda herhangi bir eksiklik için özür dileriz
ve gelecekteki herhangi bir baskıda uygun teşekkürleri yapmaktan memnuniyet
duyacağız.

ISBN: 978-1-473-59986-4

Bu e-kitap telif hakkı materyalidir ve yayıncılar tarafından özellikle yazılı olarak izin
verilmedikçe, satın alındığı hüküm ve koşullar altında izin verilmedikçe veya yürürlükteki
telif hakkı yasasının kesinlikle izin vermediği şekilde kopyalanmamalı, çoğaltılmamalı,
aktarılmamalı, dağıtılmamalı, kiralanamamalı, lisanslanmamalı veya kamuya
açıklanamamalı veya herhangi bir şekilde kullanılmamalıdır. Bu metnin izinsiz dağıtımı
veya kullanımı, yazarın ve yayıncının haklarının doğrudan ihlali anlamına gelebilir ve
sorumlular yasalar karşısında sorumlu tutulabilir.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

